

Bernáth Zsolt

A SZOMORKÁS SZOMBAT KÖNYVE

novellák

© Bernáth Zsolt, 2007

A borító és az illusztrációk

Lóránt Demeter munkája

www.irmedia.hu

A dalszövegeket

- ha külön nincs jelölve -

a szerző fordította

Készült Bakonyi Ferenc, a SZEM Baráti Kör
és Dunaújváros Önkormányzatának támogatásával

Megjelent a szerző magánkiadásában

Korrektor: Boda András

Tördelés: Budai Gábor

ISBN 978-963-216-195-2

Dédanyám emlékére

A HALÁL

Hello, sötét, régi cimborá

Most beszédek van veled újra

(Paul Simon)

A Halál jó barátom volt. Még gyermekkorunkban kerültünk össze. Emlékszem, alig pár háznyira laktunk egymástól, és nem volt nap, hogy ne találkoztunk volna. Felelőtlenek voltunk, gyerekek, igazi gyerekek. Volt, hogy ott aludt nálunk, vagy én önáluk, a lényeg annyi, hogy rengeteget készültünk ezekre az éjszakákra. Természetesen nem aludtunk, dehogy: hol egész éjjel suttogva beszélgettünk, hol pedig felmentünk a háztetőre, és hanyatt fekvé néztük a csillagokat.

Ábrándoztunk.

Ábrándoztunk a jövőnkéről, mi lesz belőlünk, s hogy mi lesz kettőnkkel. Nem tudtuk elképzelni, hogy létezhet jövő nélkülünk, és létezhetünk egymás nélkül is. Szerelem volt ez? Ugyan, hiszen mindketten fiúk voltunk, bár a kamaszkor előtt talán... igen, talán megfogalmazhatjuk így azt az érzést, ami kapcsolatunkat élte, és ezzel még nem is tévedünk ingoványos talajra, hiszen tiszták voltunk, ártatlanok és gyengédek.

Odafigyeltünk egymásra. Az érzéseinkre, a másik érzéseire, a fejlődésre, és talán ez volt az egyetlen olyan kapcsolat az életemben, amikor önzés nélkül tudtam szeretni. Nem voltunk féltékenyek a másik barátaira, derűsen figyeltük életünk folyamatát, merre is tart, hisz oly mélyen ismertük egymást, hogy valahol mindketten tisztában voltunk azzal, kiben mi lakozik, s hogy mivé nőnek ki magukat a láthatatlan csírák.

Olyan volt ez, mint egy mag, amely belsejében tartalmazza már az egész növényt, s bár ágait eltéríthetik különböző eszközökkel, botokkal, madzagokkal, egyvalamit azonban senki emberfia nem befolyásolhat: hogy mi legyen a hajtásból. Tudtuk, nem egyfelé tartunk, hogy ő erőszakosabb, vakmerőbb és agresszívabb, mint én, aki hajlamosabb voltam a befelé fordulásra, egyszóval mindent tudunk a másiktól, csak azt nem sejtettük, hogy valóban létezhet úgy jövő, hogy évekig nem látjuk majd egymást.

Emlékszem kamaszkorunk közös lerészegedéseire. Amint az tapasztalatlan alkohol-fogyasztókhoz illik, nem tudtuk, nem tudhattuk a mértéket, így végül egymás homlokát fogtuk a villanyoszlopok mellett, erkélyek korlátainál, ahogy könnyíteni igyekeztünk magunkon. Természetesen első hódításaink is párhuzamosan zajlottak, és bár ő hamarabb és rámenősebben vetette be magát a gyengébb nem becserkészésébe, azért én sem maradtam le mögötte, bár igaz, hogy sokkal belevalóbbnak gondoltak a környezetünkben lévő lányok, mint amilyen valójában voltam.

Ő csak nevetett mindezen, sokszor talán nem is tudta, mi zajlik bennem. Ekkor már kezdtünk távolodni egymástól, más társaságunk lett, más értékrendünk, és másképp láttuk az életet. Én nagy kérdéseket kezdtem el feszegetni, nagy válaszokat reméltem, míg ő napról napra élt, és élvezte azt, amiről én ábrándoztam, elméleteket gyártottam, amit próbáltam megérteni. Húszas éveinket már külön töltöttük, és pontosan a harmincadik születésnapomon egyszer csak beállított.

Akkoriban már elvált voltam, egy kisfiú apja, akit nem én neveltem. Egy apró lakásban laktam, fordítóként dolgoztam. Sokat voltam egyedül, és sűrűn gondoltam azokra a háztetőkön eltöltött órákra, amikor nem egészen így képzeltem el azt a felnőttet, aki most szembenézett velem a tükörben. Mit mondtam volna vajon annak az öszülő fickónak, aki meglátogat a tetőn, és közli, hogy én leszek ő? Egyrésztől bizonyára csodáltam volna életéért, másrészt viszont kikértem volna magamnak, hogy a bőrömbe bújva emlékezzen rám.

De mint mondtam, ez nem történt meg, helyette egy tavaszi estén, szombaton, délután fél öt előtt pár perccel kopogtak, és ott állt az ajtóban, teljes életnagyságban rég nem látott barátom, lelkem másik fele, gyerekkorom főszereplője.

- Helló - köszönt.

Mosolyogva bólintottam, nem nyújtottam kezét. Soha nem fogtunk kezét. Úgy gondoltuk, kettőnk között nincs értelme az effajta üdvözlésnek, elég sűrűn látjuk egymást. És bár akkor már évek óta nem találkoztuk, most sem pazaroltuk az időt udvariassági körökre. De az is lehet, hogy a megtartóztatás ösztönös volt, mert az ember ugyebár nem fog kezét a Halállal.

Ő volt a Halál, rögtön meg is mondta, miután leültünk egymással szemben a szobában. Ezen eltűnődtem.

- Hogy lesz valakiből Halál? - kérdeztem.

Végigsimított a homlokán, és derűsen hátradőlt.

- Ez is csak egy foglalkozás - mondta. - Tulajdonképpen lehettem volna bérgyilkos is...
voltam is - tette hozzá szemlesütve -, de aztán úgy gondoltam, ha már lúd, legyen kövér.
Csináljuk százszázalékosan. Így én lettem a Halál. Megjegyzem, csak a te számodra. Minden-
kinek van egy személyes Halála, aki majd eljön érte. Rendszerint ismeri is az illetőt. Így nem
olyan fájdalmas.

- Ismerős? - mondtam. - És miért pont te?

- Mert én vagyok erre a legméltóbb - felelte. - Én ismerlek a legjobban. Mit gondolsz,
eltűnt kedveseid talán ismertek téged? Ők cserbenhagytak, melyikük vállalna fel ekkora
feladatot? Én szerettelek téged a legjobban, olyannak, amilyen vagy, szerettelek, amikor sírtál,
amikor neveltél, amikor megbántottál engem - és szerettelek akkor is, amikor te nem szeretted.

- Így igaz - feleltem. - Szeretted.

Hallgattunk. Felállt, és az íróasztalomhoz lépett. Kezébe vett egy bekeretezett képet. A
kisfiam volt rajta. Nézegette.

- Jó kép - mondta. - Milyen egy képet nevelni?

Elkomorodtam.

- Ne mondj ilyet. Megbántasz vele.

- Tudom - mondta, és visszaült. A képet nem tette le, csak úgy fordította, hogy ne
lássam. - Ne haragudj. Csak szerettem volna látni az arcodat, hogy tudjam, itthagysz-e
valamit, ami fáj. Nyugodj meg. Őt itthagyd.

- Nélküle már befejeztem volna - jegyeztem meg. De nem vett komolyan.

- Vele is befejezted. Szerinted miért vagyok itt?

A szél szelíden befújta a nyitva hagyott ablakon. Meglengette a függönyt, és a tavasz
illatát varázsolta a szobába.

- Tavasz - jegyezte meg, aztán nem szólt. Én is hallgattam. Felötlött, hogy csomagol-
nom kéne, aztán kinevettem a gondolatot. Ahová megyek, ott nemigen lesz szükség váltás
fehérműre.

- Szereted még a delfineket? - kérdezte sokára.

- Nagyon - mondtam.

Bólintott.

- Érthető. Szabadon úszó, értelmes lény. Te csak az utóbbi vagy. Értelmes, de nem
szabad. Soha nem is voltál az.

- Kevesen azok.

- Igen! Mert a halált választják párjuknak, aki aztán egy szép napon utat mutat nekik a megsemmisülés felé.

- Megsemmisülés?

- Az! Te bevetted a mesét az angyalokról meg újjászületésről? A természet újjászületik tavasszal, igen. De az ember nem. Az ember meghal. Te meghalsz.

Kegyetlennek tűnt. Erőszakosnak. Agresszívnek. Kérlelhetetlennek. Mint gyerekkorában. Akkor ezért szerettem. Most félttem tőle egy kicsit. Gyengének éreztem magam, de tudtam, biztonságban vagyok vele. Mint gyerekkoromban. Ő ezért szeretett akkor. Így, felnőttként azonban már nem feküdhettünk ki a tetőre, és nem ábrándozhattunk.

Most először őszintén elmosolyodott. Mintha meghallotta volna gondolataimat, mert kacsintott, és így szólt.

- Miért ne?

Kifeküdtünk a tetőre. A szurkos borítás meleg volt, a nap vidáman, tavaszi-lágyan süttött. Hanyatt voltunk, ahogy régen, és szemünk látómezejéből kizártunk mindent, ami elronthatta az illúziót, hogy repülünk a kék égben a felhők között. Bárányfelhők tülekedtek az égen, és egy régi indián mondás jutott eszembe: *Jó nap ez a halálra.*

- Mit viszel magaddal? - kérdezte.

Azonnal nem tudtam válaszolni. Mit is? Mit lehet? Mit érdemes?

- A kedvesem arcát, ahogy aludt, és én simogattam - feleltem aztán. Nem is tudom, hogyan is habozhattam. Hiszen annyira magától értetődő volt. - A kisfiam nevetését és göndör fűrtjeit. A Pink Floyd dallamait. A csokoládé ízét. A verseket. A tengert. Az öleléseket.

Éreztem, hogy oldalra fordul és rám néz.

- Mégsem volt ez olyan rossz, igaz? - kérdezte. Hangjában melegség bujkált, mintha beleköltözött volna a tavaszi szél. Valami sósat éreztem az ajkamon. Nem mondott mást, és én sem szólaltam meg többé. Csak megmutatta az utat.

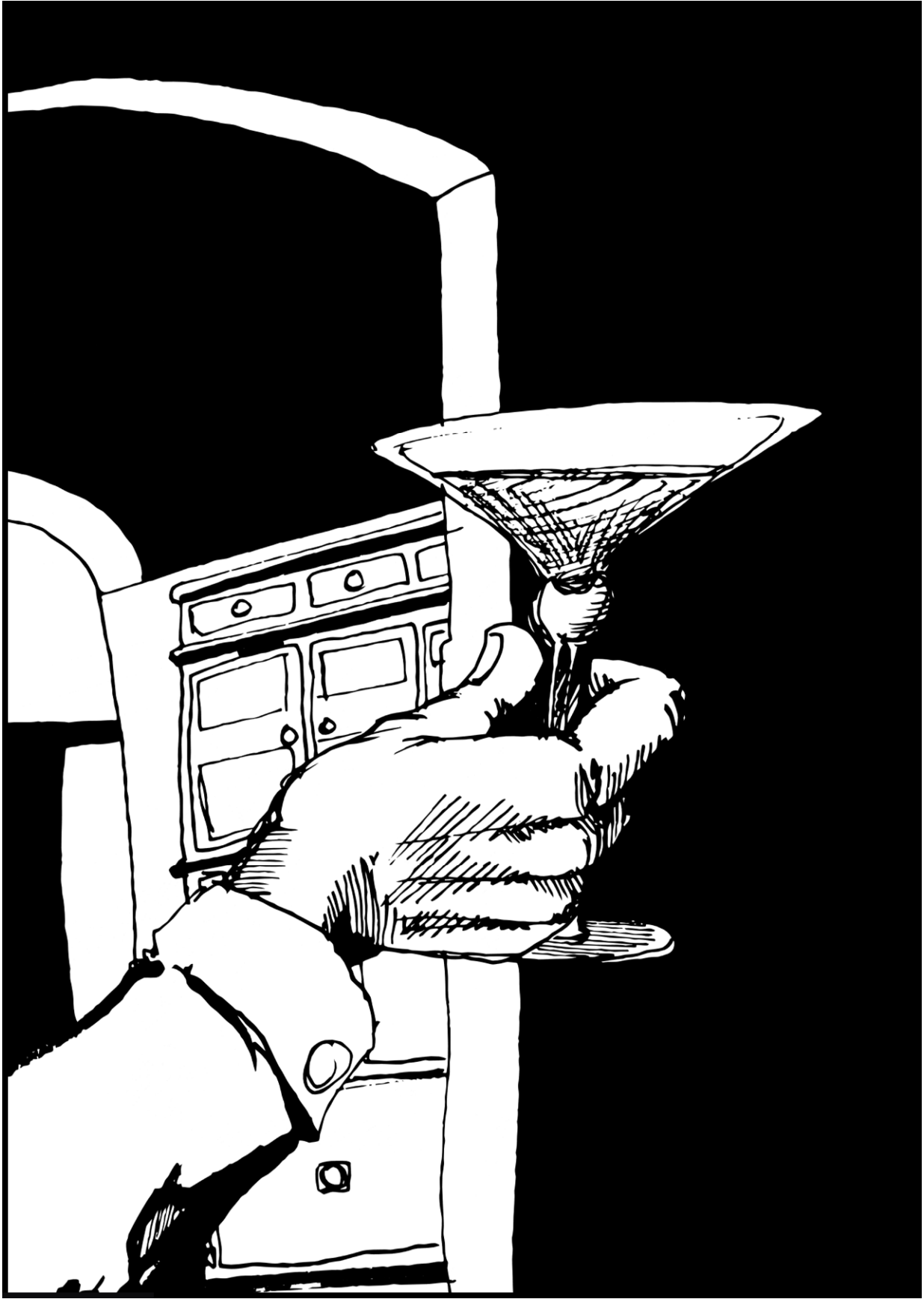
Egy pillantás volt.

Egy rövid zuhanás.

Pillanatnyi fájdalom.

És mindaz, amit percekkel előbb felsoroltam, velem jött, és jelezte az irányt.

A Megnevezhetetlen mélységei felé.

HARRY BÁRJA

*Isten zokog, és sír az ég
De nincs fájdalom a bárban még
S bár bent téged senki nem kímél
Itt emlékeket kaphatsz full ingyér'*

(Ian Anderson)

Lucskossá ázott a cipóm. Nem is emlékeztem már, hogy miért indultam útnak azon a ködös estén, hiszen a megerősödő szél és a fenyegetően gomolygó felhők egyaránt zivatart jövendöltek. Sétára vágytam talán, kiszellőztetni fejemből a nyomasztó gondolatokat? Mindenesetre mire felocsúdtam, hangosat mordult felettem az ég, és Isten újra megtanult sírni.

Összebb húztam magamon a kabátot, és megszorítottam lépteimet, ám csak annyit értem el vele, hogy bántóvá vált arcomon az esőcseppek verdesése. Egy pillanatra becsuktam a szemem, s mire kinyitottam, egy törött neontáblát láttam, amint hívogatón hunyorgott a zápor függönyén keresztül.

„Harry bárja, térj be!”, ennyi volt csak ráírva régies, kedves betűkkel. Elbámultam egy másodpercig, számba vettem, mennyi pénz van nálam, aztán benyitottam a vaskos faajtón.

Homály fogadott, masszív szivarfüst, és sápadt, nyugodt fény. A küszöb mellett egy megtermett, lucskos kutya feküdt, úgy tűnt, mintha már halálba aludta volna magát. Csupán fel-feldagadó horpasa jelezte, hogy alszik, mit sem törődve a kinti világgal.

Beljebb léptem, halk zene lágy futamai szűrődtek fülembé, mintha külön az én kedvemért indult volna el a rozsdás zenegép a sarokban. A pult tiszta volt, fényesre suvickolt, szemben a polcon csillogó poharak várakoztak. Mellettem teli hamutartó és vendégkönyv - alighanem az is tele. Valahonnan friss sör illatát hozta a légáram: önkéntelenül nyeltem egyet. Csaposnak nyoma sem volt, mindössze egy galambősz szakállú aggastyán ücsörgött a pult mellett. Kérdően rám pillantott, megragadtam az alkalmat, hogy beszélgetést kezdeményezzek. Bemutatkoztam, majd megkérdeztem:

- Ki itt a tulaj?

Tűnődve vizsgálgatta arcomat, mintha azon töpregene, méltó vagyok-e a bizalmára.

Majd így szólt:

- Ez Harry bárja. Nem is tudja, milyen jó helyre került.

Hangja mély volt, reszelős.

- Ismeri? - faggatóztam tovább.

- Harryt? - vakkantotta vidáman. - Harryt mindenki ismeri. Vagy megismeri előbb-utóbb - fűzte hozzá, és nagy levegőt vett, ami sejtetni engedte, hogy mesélő kedvében találtam.

- Tudja, sokféle ember megfordul errefelé. Idegenek, átutazók, megfáradtak és jó szóra vágyók. Harry a remény. Mindenkihez van egy-két kedves szava, mindenkinek tartogat egy mesét.

Nagyot kortyolt a söréből.

- Magának is - fűzte hozzá.

Felnevettem.

- De hisz nem is ismer - mondtam.

Az öreg elnyomott egy félmosolyt.

- Dehogynem - szólt vidáman. - Harry mindenkit ismer. De ne féljen, nem kerül semmibe. A fájdalom itt elillan, a kétség tovaszáll, a lélek megnyugszik. Nem kerül semmibe. Magának mi nyomja a szívét?

Nem válaszoltam. Arrébb húzódtam kicsit, bezártam a kapukat, és gondolataimba temetkeztem. Miért jöttem én ide? Miért álltam le beszélgetni ezzel a jó szándékúnak látszó, de talán kissé túl kíváncsi emberrel? És hol van ez a Harry?

- Ne legyen türelmetlen - szólt az öreg, mintha kitalálta volna, min töprengök. - Akar egy jó hírt hallani? Harry még itt van!

Szinte meg se hallottam, mit mondott, kezem ökölbe szorult, és kiáltani tudtam volna a fájdalomtól. Mennyi mindent hagytam otthon, vágott belém a felismerés. Mennyi minden van mögöttem, és mégis... Lelkem kiüresedett, múltam halott, szívem megkeményedett, szilárd burokba ágyazta a sok hazugság, a bizalmatlanság és a vágyak.

Istenem, a vágyak! Mi lett az álmaimmal, a tiszta gyermeki ábrándokkal? Tanító akartam lenni, aki jobb irányba igazítja a kisiklott világot. Szelíd mester, akinek szavait gyógyulásra vágyó százak lesik, akinek beszédét áhítattal hallgatják a bölcsességre szomjazók. Ember, aki egyenes derékkal tud szembenézni vállalt sorsával.

És mi lett belőlem? Megfáradt, szomorú vándor, akinek háta meghajlott a felelősségvállalástól és a terhektől. Néma szónok, akinek arcára barázdákat vésett a szégyen, a hamis szerepek és a ráégett maszk. Gyűlölködő lélek, aki néha még felordít az égre, szeretne messiás lenni, és megőrjíti a remény, ami elől nem menekülhet.

Mi maradt a hátam mögött? A szabadság nevében félelemből elhagyott gyerekek, megvető pillantások és kínmosolyok. Idegen arcok, akiket valamikor barátaimnak tekintettem.

Könny csordult a szememből, lopva letöröltem. Az öreg szóltanul ült mellettem, de oly megértően bólogatott, mintha fennhangon kimondtam volna gondolataimat, érzéseimet.

- Már vége, fiam - szólt. - Hosszú volt, kegyetlen, de elmúlt. Már maga mögött hagyta az utat.

- Miket beszél maga nekem? - fakadtam ki, kétségbeesetten az értetlenségtől. - Mit mondott?

- Elmúlt - ismételte halkan.

Zavartan megráztam a fejem, és mintha ekkor eszmélnék, összehúzott szemekkel körbenéztem. Ketten voltunk a bárban, a zenegép még mindig zümmögött, a szivarfüst orrom csiklandozta. Furcsa érzés kerített hatalmába.

- Hol van Harry? - kérdeztem.

- Harry? - kérdezett vissza az öreg, és megsimogatta szakállát. Körbemutatott.

- Mindenhol - mondta aztán.

- Ne bolondozzon - szóltam megenyhülten. - Hogy érti ezt?

- Harry még rég elment közülünk - suttogta a bácsi. - A vendégek szintén. Én maradtam egyedül. Meg most itt van maga. Persze hamarosan majd szedelődzködik, és folytatja útját. De nem baj, ez a dolgok rendje. Az élet rendje. És a halálé...

Elhomályosodott előttem a csillogó bárpult. Megdörzsöltem a halántékom.

- Hol vagyok? - nyögtem. - Mi ez a hely?

- Ez Harry bárja - felelt a férfi. - Már mondtam. Ide mindenki betéved, hogy erőt gyűjtsön az eljövendőkhöz. Még hosszú út áll maga előtt. Remélem, megtalálja az ösvényt.

Döbbenetem egyetlen kérdést engedélyezett.

- Meghaltam?

Az öreg szemében huncut szikrák villantak.

- Úgy érzi magát?

Nem tudtam mit felelni. Segélykérően néztem hátra a békésen szunyókáló kutyára. Majd vissza a bácsira.

- Maga mit keres itt? - szoltam rekedten.

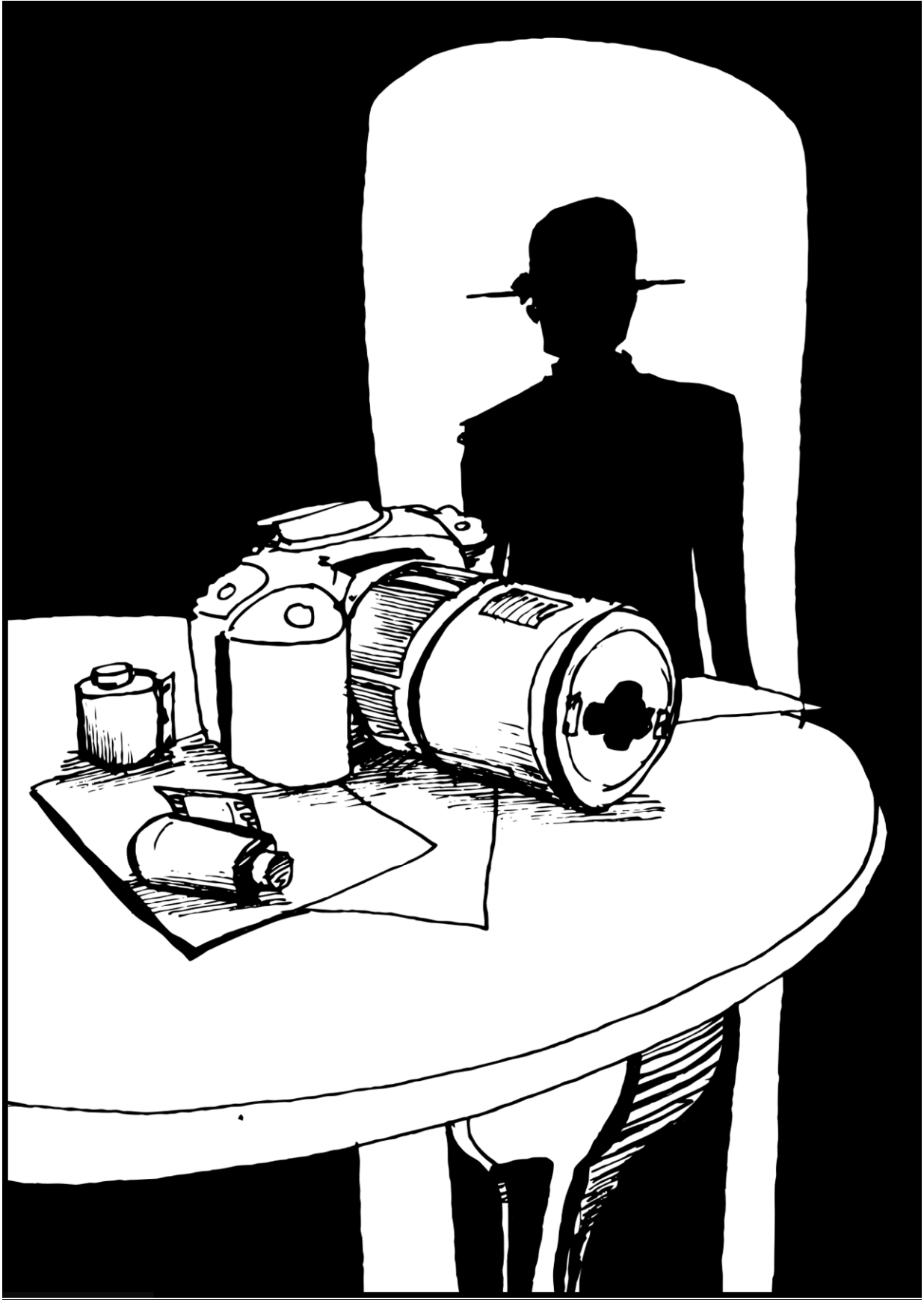
- Itt van dolgom - mondta. - Én, a kutya, és Harry szelleme majd megfordítjuk ezt a világot. És az megváltozik, meglássa.

Elmerengett szavain.

- Jó irányba fordul, meglássa...

Percekig csak ültünk egymás mellett, az öreg többet nem nézett rám. Kisvártatva némán leszálltam a székről, halkan megköszöntem a társaságát, és elindultam. Az ajtóból még visszanéztem búcsúzóul, a zenegép ekkor elhallgatott, és csend borult a csapszékre. Az aggastyán nem fordult meg, csak alig észrevehetőn felemelte kezét intés gyanánt.

Odakint elállt az eső, és a szél is mérséklődött. Tanácstalanul megtorpantam, majd ösztöneimre hallgatva jobbra indultam el. Nem tudtam, hová vezet az utam, és azt sem, mi vár ott rám, de egy biztos volt: közeledem valami felé. Egyre csak az öreg szavai jártak a fejemben: „Én, a kutya, és Harry szelleme majd megfordítjuk ezt a világot. És az megváltozik, meglássa...”

A NEGATÍV

Aztán megállt egy szív

Halál-szorítás

Mondta valaki:

Ez nem a tiéd már

(Leonard Cohen)

Akkor már harmadszor ébredtem fel. Éjszaka volt, őszi, odakint eső verdeste az ablakot. Nehéz volt a levegő, párás és fojtó. Szobámban csak a digitális óra kijelzője világított, két óra is elmúlt már.

Alvászavar.

Megesis olykor. Velem is sűrűn megtörtént. A harmadik felébredéskor azonban ingerült lettem. Csak feküdtem percekig az ágyon, álmomon tűnődtem, amelyet magam mögött hagytam, és szaporán szedtem a levegőt. Kimentem az előszobába. A villanyt nem kapcsoltam fel, nem akartam még jobban kiűzni az álmat a szememből, noha már így sem reménykedtem, hogy enyém lehet még az a pár óra, ami az éjszakából hátravolt.

Ahogy benyitottam a konyhába, valami furcsát éreztem. Nehéz lenne leírni: olyan volt, mintha percekkel korábban valaki átsuhant volna a helyiségen, és maga mögött hagyta volna fűszeres illatát. Mint egy finom parfüm, olyan volt, de tudtam, senki sem járt ott, sem percekkel azelőtt, sem korábban. És talán nem is kívül volt az illat, és talán nem is illat volt. Valami jelenlét... valami megfoghatatlan változás, ami megtörte, szétzilálta a megszokottat, mint tavaszi eső a füstös levegőt.

A konyhaszéken ültem, és vakaróztam. Aztán ittam egy pohár vizet. Majd egyszer csak kihajnalodott.

Utca, reggel. Az emberek gyűröttebbek ilyenkor. Nem túl biztató, hacsak nem a remény, hogy ismét elkezdődött valami. Fáztam, és sűrűn húzogattam magamon a kabátot, hogy megőrizsem a bennrekedt meleget. A sarkon vettem egy péksüteményt, és elrágcsáltam, amíg a munkahelyemre értem. Odabent fogadott a hír: máris indulhatok tovább, ugyanis

halálos baleset történt a városiak által csak Hosszúpartnak nevezett úton, négy fiatal ütközött autójával egy fának, és mindnyájan meghaltak. Előbb megdöbbsentem, majd gondolatban hátrébb léptem. Most dolgozom, mondtam magamnak. Az a feladatomban, hogy vegyem a fényképezőgépet, lerohanjak a helyszínre, és megörökítek az eseményt. Utána együtt-érezhetek, akár könnyezésig. Hát indultam.

Horror.

Kíméletlen volt a reggel, és persze lazán lerázható a döbbenet, miszerint felelőtlenség okozta a balesetet, a négy tizenéves egy bulizós hajnalon kocsiba ült, és elvesztve uralmukat a jármű fölött, száz fölött beleszáguldottak egy fába. Mind meghaltak, nem is lehetett másképp. Ez abban a percben eldöntött, ahogy beültek az autóba, de az is lehet, hogy egész életükben erre a percre, erre a hajnalra vártak, erre készültek. A legfiatalabb talán ezért szakított két napja a barátnőjével, a másik srác meg épp ezért nem: most egy életre magához láncolta a kedvest... aki mellette ült a hátsó ülésen.

A jármű felismerhetetlen volt, amorf fémtömeg, absztrakt módon intim volt, ahogy körülölelte a megtépázott, vastag törzsű fát, többi darabja pedig szétszóródott a fűvön. Az áldozatokat már elszállították, maradt a vérszag, a nyomasztó, halálra emlékeztető aroma. Nem bántam, hogy nem kell lefotóznom a srácokat - nem is tettem volna. Így szorgalmasan, a fényképezőgéppel gondosan takarva arcomat, megörökítettem a jármű roncsait, a betont, a nem létező féknyomokat, a halálutat, amelyen a fiatalok végigszáguldottak, hogy aztán leszakadt belső szervekkel, kocsonyás masszaként végezzék egy fa alatt, amelynek ültetője nem is sejtette évtizedekkel azelőtt, hogy az a kedves facsemete fog a halálba küldeni pár embert, akik akkor még meg sem születtek. A fa várakozott, terebélyesedett, és tovább várakozott.

- Húvös van - szólalt meg egy hang mellettem.

- Ühüm - reagáltam le a megjegyzést, nem is pillantottam oldalra, kattintottam egyet. Csak reméltem, hogy nem egy hozzátartozó lépett oda eltanácsolni a francba. Előfordult már ilyen. De nem hozzátartozó volt.

- A másik oldalról jobban látszik - szól megint.

- Micsoda? - kérdeztem. Nagy műgonddal épp képet komponáltam.

- A vértócsa a gumiszőnyegen.

Ekkor már megnéztem magamnak a fickót, aki ilyen érzéketlenül társalgott velem. Noha megfeddtem volna tapintatlanságáért, miután megláttam, mégsem tettem. Egy tetőtől

talpig vérrel borított alak állt mellettem, szakadt ruhában, szétnyílt fejfel. Az egyik fiú volt az. Mármint aki meghalt, ha értik.

- A másik oldalon - mutatott arra ismét.

Szó nélkül átsétáltam, a srác követett. Gépiesen lefotóztam a rengeteg vért, ami a kocsi padlóját borította.

- A többiek? - kérdeztem, valami rémisztő nyugalmat erőltetve magamra.

- Még nem értek ide - mondta.

- Hogyhogy?

- Nem könnyű.

Megálltam, és félresandítottam, figyel-e valaki. A rendőrök nagy ügybuzgalommal intézkedtek, valahol messzebb egy hosszú kabátos férfi állt mozdulatlanul, bizonyára hozzátartozó. Senkinek sem tűnt fel a fotóriporter, aki egy halottal beszélget.

- Mit keres itt? - szóltam, és szembefordultam a sráccal. Taszító volt, de biztonságban éreztem magam. Valamiért.

- Nem mindennapi, nincs igazam? Még nem láttam ilyesmit.

- De maga meghalt.

- Azt mondják. De nem érzek semmit. Csak bámulok, hogy mekkorát csattantunk. Nem hiszem el.

- Pedig ideje volna - sóhajtottam. - Lassan elszállítják a roncsot.

- Az egész pár másodperc volt csak - tűnődött a fiú. - Először jobbra sodródtam ki, aztán elrántottam a kormányt balra, és valami émelyítőt éreztem. Most meg itt van maga, és egy csomó rendőr.

- És a többiek? - kérdeztem ismét.

- Mondom: még nem értek ide.

Érdekelték volna a részletek, de nem volt kedvem firtatni a dolgot. Fáradt voltam, kimerített a tudat alatti igyekezet, hogy ne örüljek meg. Testem valami természetes drogot kotyvasztott, amit bőszen keringetett agyamban. A szer eltompított, derűvel árasztott el, és nyugalmat kényszerített rám. A halott fiú érdeklődve lehajolt, és benézett a romok alá.

- Nézze csak! - mutatta - A kulcstartóm.

Megvakartam a fejem, bólintottam, és köszönés nélkül távoztam. Autómban ülve tűnődtem el először azon, hogy hányjak-e vagy ne. Az utóbbi mellett döntöttem.

Némi izgalommal hívtam elő a fotókat, attól tartottam, talán látszódnak rajta olyasmi is, aminek nem szabadna, ha értik, mire gondolok. De semmi különös. Autóroncs, meg-

döbbszentő állapotban, és maga a halál, kéjesen elnyújtóva a reggelben. Remek fotók. Az esti kiadásban címlap. Megírtam a munkalapot, a következő fizetésemben komolyabb összegre számíthattam, mert én voltam az egyetlen a szerkesztőségben, aki bírta gyomorral az effajta felvételek elkészítését.

A lap megjelent, az olvasók megdöbbszentek, én pedig vettem egy üveg bort aznap este.

Nem tudom, álmodtam-e valamit, de az éjszaka közepén megint felébredtem. Feküdtem még egy darabig, aztán kimentem egy pohár vízért. Akkor éppen nem gondoltam a halott srácra, az előző napi illatot viszont újra megéreztem. Kinyílt egy ajtó, valamiért ez jutott eszembe. De nem történt semmi különös.

Kollégáim kínos arccal fogadtak másnap reggel.

- Három sarokra innen - mondta az egyik.

- Még odaérsz - így a másik.

- Bocs a reggeli miatt - a harmadik.

Mint kiderült, gázolás történt a járdán. Az isten tudja, miképpen rohant fel a teherautó a padkára, de az a szerencsétlen nő, akit nekinyomott a tűzfalnak, végképp nem tehette fel a kérdést. Még nem vitték el, csak letakarták. Maradtak a vérnyomok, a halálszag, és a kocsi elején a zúzódás.

Fotóztam. Közben észrevettem, hogy remeg a lábam. Megint fotóztam. Aztán filmet cseréltem a gépben. Mind e közben valaki figyelt, és mikor befejeztem a műveletet, odalépett.

- Várnak otthon - szölt a halott nő. - Most mit csináljak?

Fehér ruhában volt, legalábbis valamikor fehér lehetett. Mit mondhattam volna? Egyáltalán mit lehet mondani ilyen helyzetben?

- Sajnálom.

Zavarodottan megcsóválta a fejét, és nézte, ahogy elvontatják a teherautót. A bámész járókelők már szállingóztak elfelé, a fekete zsákba csomagolt testet is elszállították. A nő elveszettnek tűnt, mint aki nem találja a helyes irányt. A szemközti háznál egy hosszú kabátos férfi ácsorgott, úgy rémlett, őt láttam előző nap az autóröncsnál is. Akkor hozzátartozónak véltem, de furcsa volt, hogy újra ott van, ahol a halál. De mire ezen igazán eltűnödtem volna, eltűnt. A nővel együtt.

- Rosszul vagy? - lépett az asztalomhoz legfiatalabb kollégám. Szerettem a srácot. Gyakornok volt nálunk, kezdő újságíró, bátortalan, mint egy lány, és gondoskodó, mint egy jó titkárnő. Felpillantottam tevékenységemből, azaz úgy tettem, mintha elmélyülten tanulmányoznám számítógémem monitorját.

- Sűrű ez a nap - mondtam. - De semmi extra.

Vetett rám egy furcsa pillantást, de nem szólt.

A fotókat nézegettem, hátha véletlenül lekaptam azt a fekete ruhás fickót, de nem, a képek túl közeliak voltak, és a roncsokra meg a vérre koncentráltak. No persze, szenzációhajhász napilap volnánk, még másik tizenötlet egyetemben. Lesz még rá alkalom, súgta egy hang, és csak remélhettem, hogy téved.

Az éjszaka persze ugyanúgy telt, felébredés, konyha, furcsa szag, és másnap fotózás egy felüljárónál, ahonnan egy harminc körüli férfi vetette le magát.

- Hát ennek aztán volt értelme - mondta a férfi. - Tudja maga, mit paráztam ettől az egésztől?

Magas volt, ápolt külsejű, és felháborodott. Ki tudja, miért pont mellettem állt meg, választhatott volna más beszélgetőpartnert is, de nem. Szóvá is tettem. Bámult egy darabig.

- Maga olyan... - habozott.

- Igen?

Aztán azt mondta:

- Látható.

- Pardon?

- Maga látszik - mondta. - A többiek, tudja... olyanok, mintha valami vastag, torz üvegen át nézném őket. Érti ezt?

Értettem.

- És nem találja furcsának, hogy én látom magát? - kérdeztem.

Felnevetett.

- Nézze! Negyedórája ugrottam le a hídról. Akkor úgy éreztem, ez az egyetlen megoldás, ne kérdezze, miért. Zuhantam jó pár métert, tisztán emlékszem, ahogy hatalmas ütés ért, és mintha elolvadt volna a testem. Ehhez képest most itt vagyok, és fogalmam sincs, hová menjek. Jó, hogy beszélgethetek magával, de különösebben nem foglalkoztat, miért... Hallotta?

- Mit? - füleltem, és körbenéztem. Nem volt semmi szokatlan, amit hallani kellett volna. A tömeg oszladozott, pár méterre az országút szélén pedig ott állt a fickó a kabátban. Beszélgetőpartnerem el volt foglalva hallucinációival, én pedig feltűnés nélkül csináltam pár totált a helyszínről, gondosan ügyelve, hogy belekomponáljam a hosszúkabátos embert.

Még soha nem vártam ilyen türelmetlenül, hogy a kép előtűnjön a filmnegatívon. Izgatottan kaptam kézbe a fotókat. Ott volt a felüljáró, a tömeg, és... igen ott volt a fickó is, bár...

... jóval magasabbnak tűnt, a fekete kabát fehér volt, az arca pedig...

NEM VOLT ARCA!

Kapkodva előszedtem a negatívot, és döbbenet láttam, hogy ott van a fekete kabát, ahogyan a valóságban láttam. Olyan volt, mintha a fickó negatívban jelent volna meg, holott valójában...

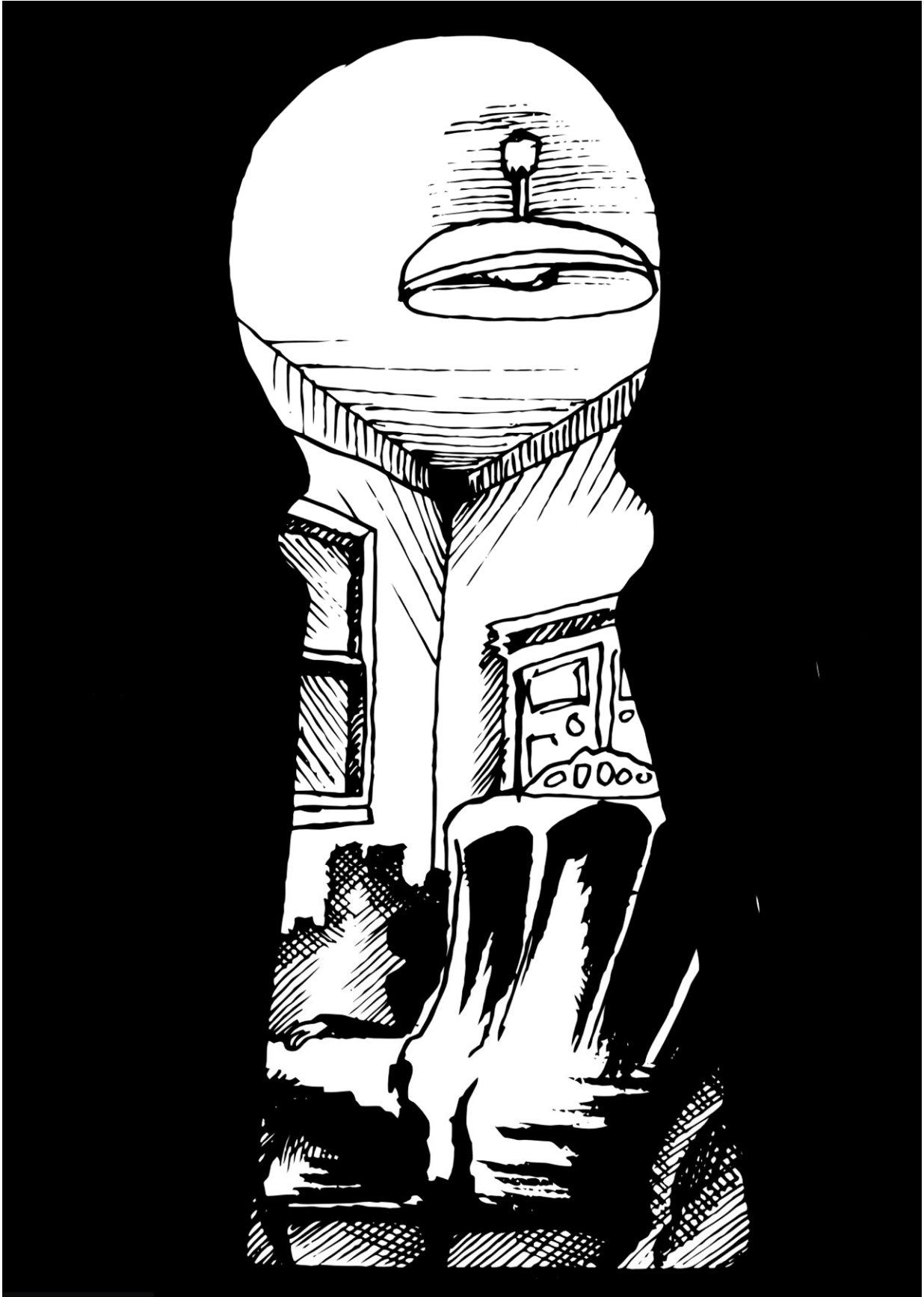
Mi van?

Lássuk csak! Ha valakit lefotózunk, az ugyanúgy néz ki a pozitív kópián, mint a valóságban. A negatívon pedig minden fordítva van. Ez a pali viszont a negatívon néz ki úgy, mint a valóságban. Vagyis?

Gondosan elcsomagoltam a fotókat egy borítékba, és a fiókom mélyére zártam őket. Ittam egy kávét, aztán egy pohár bort, majd megint egy kávét. Közben elátkoztam a napot, amikor a fotóriporteri pályára adtam a fejem, elátkoztam az éjszakákat, amiket félig álmatlanul töltök mostanában, és elátkoztam a fickót is, aki ott van, ahol a halál, és egy negatív világból jött. Miután mindezeknek végére értem, rájöttem, mekkora barom vagyok. Bekapcsoltam a számítógépet, írtam egy óriási cikket az elmúlásról. Illusztrációnak mellékeltem a fekete kabátos fickó képét, és odaírtam: ő a Halál személyesen, aki szó nélkül jön, kíméletlen, és diszkrét. Leadtam az anyagot a főszerkesztőnek, aki gratulált. Leadtam a fényképezőgépet is.

Aztán felmondtam.

És aznap végigaludtam az éjszakát.

A JÁTSZMA

Zitának

Az ablaknál állt

Szemei a Holdon

És csak a remény:

Hogy emlékei hamar

Elhagyják szellemét

(Kevin Moore)

Csak a regényemet szerettem volna befejezni, semmi mást. Az utolsót. Nem írok többet, határoztam el utazásom előtt. Az okokat felesleges lenne most felsorolni, nem is akarom untatni önöket. Elég legyen annyi, hogy vannak az ember életében olyan epizódok, amikor úgy érzi, befejezett valamit, és nem tud, nem is akar már semmit hozzátenni. Lehet ez a hiteltelenség érzete, lehet a bizonytalanság vagy akár az önértékelés zavara is, egy a lényeg: a poeta leteszi a tollat, és talán soha többé nem is veszi elő. Írásai egy doboz mélyén, vagy ha szerencsésebb volt, könyvtárak, könyvesboltok polcain porosodnak, amíg rájuk nem talál valaki.

Szóval így voltam én is valahogy. Felszálltam egy buszra, és leutaztam az isten háta mögé egy kicsiny faluba, ahol ihletet reméltem találni. Táskámban mindössze egy fogkefe, pár váltás fehérnemű, és természetesen félig kész kéziratom lapult egy tollkészlettel.

Hangulatos házacskát szemeltem ki magamnak egy katalógusból, lerobbant kúriát, ahová épeszű ember bizonyára csak végszükség esetén teszi be a lábát. Mindenesetre illett szomorkás, búcsúzó hangulatomhoz, amely - mint sejtettem - el fog kísérni könyvem befejezéséig.

A busz vidáman zötyögött a poros földúton, el-elszundítottam a párás melegben. Nyár eleje volt, az ég színtiszta, érintetlen, végtelenséget idéző. Álomszemcsék kergetőztek

körülöttem, arcok, képek, események merültek fel tudatomból, hogy aztán újra elenyésszenek. Mindössze egyszer történt meg, hogy valami éktelen csattanás felriasztott szendergésemből, és megszakította az édeskés harmóniát...

A megérkezés egyszerű volt, a házat könnyen megtaláltam, és újfent elcsodálkozhattam a falubeliek nyugodt életritmusán, ami nekem, a rohanáshoz szokott városinak idegesítően lassúnak tűnt.

Az épület láttán meghökkentem kissé, de lesz, ami lesz alapon úgy gondoltam, ez a kaland megér egy próbálkozást. Odabent por, homály, és egy valószínűtlenül alacsony, lakájszerű úriember fogadott, aki unott morgással vette tudomásul érkezésemet. Udvariasan köszöntem, majd megérdeklődtem, milyen úton-módon vehetem ki a házat pár hétre. A válasz egyszerű és tömör volt.

- Azonnal.

Elővettem pénztárcámat, közben próbáltam alacsonyabbra ereszkedni, hogy legalább megkíséreljem csökkenteni a köztünk lévő, szerfelett kényelmetlen magasságkülönbséget.

- Nem tudom, meddig maradok, de szeretném, ha nyugodtan tölthetném a napjaimat - szóltam. - Tudja, egy regény befejezésén dolgozom, és nem szeretném, ha bárki megzavarna.

- Nem fogják... - mondta a szerzet, és valamiért kajánul elmosolyodott. - Magát nem fogják - tette hozzá most már vigyorogva.

Nem fűztem kommentárt a megjegyzéshez, villámgyorsan lebonyolítottuk a formásokat, és már el is foglalhattam szobámat fent az emeleten.

A szoba puritán volt, talán túlságosan is. Elégedetten nézegettem az ablak előtt lévő hatalmas íróasztalt, és azt is megállapíthattam, hogy a szoba keleti fekvésű. Komótosan lepakoltam holmimat, megettem utolsó szendvicsemet, és elnyújtóztam az ágyon. Mire felébredtem, már hosszúra nyúltak az árnyékok, a régimódi falióra kismutatója a hetes felé közeledett.

Ásítottam egyet, és hunyorogva szemügyre vettem az ágyam mellett lévő éjjeliszekrényen heverő dobozkát, amelyet korábban nem vettem észre. Kinyitottam, miniatűr, valószínűleg kézzel faragott sakk-készletet rejtett a szelence, gyermeki örömmel raktam ki a bábukat a kockás alapra.

Percekig gyönyörködtem a figurák kecsességében, majd szigorúan emlékeztettem magam jövetelem céljára, és előhalásztam irattartómból készülő regényemet. Belelapoztam, olykor hümmögve megcsóváltam a fejem, és igyekeztem beleélni magam a mese hangulatába, felvenni a cselekmény félbehagyott fonalát.

Ekkor láttam meg a kísértetet.

Ott ült az ágyon a sakktábla mellett, és elmélyülten nézte a bábukat. Inkább csak a körvonalait érzékeltem, így először azt sem tudtam határozottan megállapítani, hogy férfi vagy nő az illető, csupán magas színű hangja árulta el valamikori nemét. Felnézett, mintha megrémült volna, aztán vidáman köszönt.

- Helló.

Zavarba jöttem, mintha egy idegen szobába alkalmatlankodtam volna be. Megköszö-
rültem a torkom.

- Helló - szóltam. - Mit keres maga itt?

- Itt lakom - felelte magától értetődő természetességgel az alak. Olyan volt, mint egy, a formáját folyton elveszítő, majd újra visszanyerő füstfelleg.

- Én is - mondtam ostobán, majd hallgattunk egy sort. Különösebben nem ütköztem meg a jelenség ottlétén, sokkal inkább azon, hogy megzavarta ihletemet.

- Éppen a könyvembe olvastam bele - közöltem.

- Csakugyan? - szólt. - Nem is gondoltam volna. És miről szól?

- Emberekről. Elfelejtett, elhagyott emberekről.

- Ó... - sóhajtott egyet, és látszólag minden figyelmét lekötötték a sakkfigurák. Kíváncsian odébb mozdított egyet, majd újra felnézett.

- Tudja, évek óta nem sakkoztam - mondta. - Talán már azt is elfelejtettem, hogyan kell.

- A sakkot nem lehet elfelejteni - mosolyodtam el. - De nem mindenki alkalmas a játékra. A bábuk: látszat. A mozgásuk csak a felszín. Az igazi mester látja a mozgások erővonalait, és előre tudja, mit fog lépni a másik.

- Olyan ez, mint az élet - bólintott, s ekkor vettem észre, hogy beszélgetünk. - A lépések kiszámíthatók, de csak annak, aki ismeri a sorsát.

Kacéran rám nézett.

- Nem így van?

Elég közel húzódtam hozzá, hogy lássam az arcát, és furcsa izgalommal ismertem fel, hogy a nő arca szép, mi több, gyönyörű. Egy angyali kísértet tartózkodott a szobámban!

- Rég nem láttam magához hasonló szépséget - csúszott ki a számon.

- Milyen kedves - válaszolta. - Tudja, a könyvekben mindig azt olvastam, hogy a szellemek ijesztőek, modortalanok, gonoszak. Pedig ez hazugság. Én mindig tudtam, hogy az.

Vállat vontam.

- Van kedve játszani? - kérdeztem, és a táblára mutattam. A nő meglepődött kissé, de lelkesen bólintott.

- Bár álmos vagyok - kacérkodott -, de miért ne?

Helyükre toltam az időközben elmozdult bábukat, miközben az utolsó mondaton járt a fejem. „Álmos vagyok!” Milyen érdekes ez a másik világ! Álmos!

- Kezdhetjük? - kérdeztem. Nem vártam válaszra, léptem egyet. A nő mókásan ügyetlenül fogta meg a bábuját, majdnem kicsúszott a kezéből, de azért határozottan támadott. Közben megjegyeztem.

- Maguk mindent tudnak a világról?

- Miért tudnánk mindent? - lepődött meg a kérdezt. - A fontosabb hírek persze eljutnak hozzánk. A mai nap is...

Itt elhallgatott. Eltűnődtem a következő lépésem, így eltelt egy kis idő, mire felfogtam: nehézkes csend állt be. A nő mereven ült, száját összeszorította.

- Mi a baj? - kérdeztem.

- Semmi, csak tudja, nagyon rosszul viselem a rossz híreket. És ma... az a buszbaleset. Rengetegen meghaltak, és nagyon sok a sérült. Inkább ne is hallottam volna, de hát itt történt nem messze.

- Sajnálom - mondtam ki az egyetlen értelmes szót, ami eszembe jutott. Kicsit utáltam is magam érzéketlenségem miatt, de a naponta olvasott, hallott katasztrófák hírei magasra emelték már ingerküszöbömet. Emberi sorsok, ismeretlen életek közömbösen hatottak rám. Mégis meghatottak a nő érzései, amelyek még az életen túl is ily erősek voltak.

- Egyedül lakik a házban? - kérdezte aztán percek múltával.

- Most már nem - feleltem szemtelenül. Játzópartnerem felnevetett nyíltságomon.

- És mióta?

- Csak most jöttem - mondtam. Ezen őszintén meglepődött.

- Csakugyan? Azt hittem, örök idők óta itt lakik.

- Annyira azért nem vagyok öreg - mosolyogtam. - Vigyázzon azzal a futóval!

A nő helyesbítette lépését.

- Én egy hónapja költöztem ide - szólt. - Tudja, csak ideiglenesen, amíg jobbat nem találok.

- Kellemetlen lehet ez az egyszer itt, egyszer ott, nem gondolja? - firtattam.

- Mit tehetnék? Ezt vállaltam. Majd ha a sors úgy akarja, talán megállapodok valahol. Addig meg tanulok, tapasztalok. Úgy látszik, most ez a dolgom. De ne beszéljen annyit, elveszti a játszmat.

A villódzó jelenésnek igaza volt: bár ujjacskái bizonytalanul mozogtak, és néha el is ejtette a bábukát, azért serege szépen kezdte bekeríteni királyomat. De nem kívánhatta komolyan, hogy ebben a különös szituációban csak a sakra figyeljek.

- Mit szól a házigazdánkhoz? - szoltam később.

- Kire gondol? - kérdezte, lépését fontolgatva.

- Hát az apró emberkére - mondtam. A lány felnevetett.

- Érdekes a bácsi - mondta. - Mikor először észrevettem, a frász tört ki, de aztán megbékéltem vele. Nem sűrűn látom, hál' istennek, bizonyára elszokott már a társaságtól. De majd most maga feldobja egy kicsit az öreget.

- Hát... - húztam el a szám. - Talán. Bár elsősorban magányra vágyom. Azért is jöttem ide. Ne értsen félre.

- Megértem - bólintott. - Én se szeretném, ha pihenés közben zaklatnának. De mondja csak, meddig tart ez az állapot?

- Micsoda? - kérdeztem. Ekkorra már feladtam a játszmat. Egyértelmű volt, hogy ez a nem e világi lény kifog rajtam.

- Hát ez a szellem-dolog - mondta.

Bambán bámultam.

- Nem tudom - mondtam aztán. - Őszintén megmondom, nincs benne gyakorlatom. Bár annak idején olvastam pár kísértettörténetet, de nem hinném, hogy ezek tudományos értékűek voltak. Úgyhogy nem tudok segíteni.

- Csak kíváncsi voltam - közölte a lány. - Persze maradjon csak, ameddig jólesik, engem nem zavar. Remélem, nem jönnek hivatlan látogatók, tudja, az effajta házakat gyakran megszállják holmi csavargók, csövesek.

Csodálkozva meredtem rá.

- Miket nem mond... Hogyhogy megszállják? De hát ki engedi ezt meg? És a tulajdonos?

A nő megcsóválta a fejét.

- Jó, jó, ő bizonyára elijeszti őket, de tudja, nem mindenki veszi észre. Ehhez is kell olyan... hogy is mondják... érzékenység. Mint ami nekem van, legalábbis a jelek szerint. Matt.

Félretoltam a sakktáblát. Valami zavar erősödött a fejemben, de még nem tudtam, mi lehet az oka.

- Miről beszél? - hajoltam közelebb, és lehalkítottam hangomat. - Ugye nem azt akarja mondani, hogy a tulajdonos is kísértet?

- Maga nem tudta? Hiszen a ház lakatlan! A pici emberke, akiről beszélünk, százötven éve halott, legalábbis a falubeliek szerint.

Puff neki, gondoltam. Ez az én formám, egyenesen belesétálok egy kísértettörténet kellős közepébe. Mindenesetre isteni sztori. Lehet, hogy mégis lesz folytatása könyvemnek?

- Mit tud még erről a házról? - kíváncsiskodtam.

- Semmit - vont vállat a lány. - Én csak azért választottam ezt a helyet, mert nyugodt és csendes. Az öreg tényleg nem sok vizet zavar. Fizetni nem kell - nincs is kinek, más meg úgysem mer ideköltözni, elég rossz híre van a háznak. Igazi kísértettanya.

- Csak helyeselni tudok - jegyeztem meg.

- Én nem igazán hittem a szóbeszédnek, amikor beköltöztem, de aztán a saját szememmel bizonyosodtam meg róla, hogy igaz. Először az öregember, aztán meg ugye maga...

- Mi van velem? - hökkentem meg.

- Hát itt lakik! - erősködött a lány. - Erről beszélek! Kísértet kísértet hátán. Még szórakoztató is!

Felálltam az asztaltól, és az ablakhoz sétáltam. Nagyon furcsán éreztem magam, és a társalgás is kezdett kellemetlen és baljóslatú lenni, közel sem örültem már, hogy ez a kezdetben elbűvölőnek tűnő lény épp velem osztotta meg a társaságát. Enyhe émelygés fogott el, igyekeztem mélyeket sóhajtani. Érthetetlen okból a lány által említett buszbaleset jutott eszembe.

- Rosszul van? - kérdezte aggódón a lány. - Mi történt?

- Semmi - suttoztam. - A játszma elején valami balesetről beszélgettünk.

- Igen - mondta. - A busz. A rádióban hallottam.

- Maga rádiót hallgat? - kérdeztem erőtlenül, és közben azt kívántam, bárcsak ne válaszolna.

- Néhanapján - szólt. - De miért érdekli ez a baleset? Csak nem maga is...

Elharapta mondatát. Lassan megfordultam.

- Mit mondott? - kérdeztem. - Mit mondott?

A lány arcán zavar és ijedtség tükröződött.

- Maga ott volt? - suttogta. - És nem tudja?

Elfordította a fejét, és láttam: szeméből egy könnycsepp indult útjára.

- Mit gondol, ki vagyok én? - kérdezte.

Rekedten válaszoltam.

- Egy kedves szellem, aki betévedt a szobámba.

- Nem - mondta a lány. - Ember vagyok. Csak egy ember. Itt lakom, ahogyan már elmondtam. És valamiért képes vagyok meglátni a már eltávozottakat.

A busz jutott eszembe. Az alkalmazott a pályaudvaron, amint tájékoztat, hogy egy nap csak egyetlen járat indul a faluba, és igyekezzek nem lekésni. Szendergésem az ülésen. A csattanás, ami fölébresztett.

A csattanás!

A baleset!

- Nem működött a vasúti sorompó, és a sofőr nem nézett körül - mondta a lány. - A vonat teljesen szétroncsolta a buszt, sok áldozatot nem is tudtak még azonosítani. És maga ott volt, úristen, ott volt!

Tiltakozni akartam, de nem jött ki hang a torkomon. Beszélgetésünkre próbáltam visszaemlékezni, de csak foszlányok maradtak a kedves szavakból. Felemeltem kezemet és megszemléltem. De hiszen itt vagyok, létezem, nem lehetek halott, én jöttem ide, én vettem ki ezt a szobát, én lakom itt! Nem lehetek...

... holmi kísértet!

- Valahol olvastam, hogy a halottak sokáig nem tudják, hogy halottak - hallottam a lány hangját. - Valahogy így kímélik meg őket a fájdalomtól. Aztán elalszanak.

Felállt az ágyról.

- Köszönöm a játszmát - szólt, és talán egy másodperccel tovább nézett a szemembe, mint az feltétlenül szükséges lett volna.

- Sajnálom - suttogta.

- Várjon még! - kiáltottam fel, látván, hogy távozni készül. - Milyennek lát engem?

Csak állt egy pillanatig.

- Gyönyörűnek - mondta halkán.

Magamra maradtam. Tanácstalanul vettem kezembe kéziratomat, és megrendülten tapasztaltam, hogy már alig-alig vagyok képes megfogni a lapokat, minduntalan átszaladnak rajta az ujjaim. Megremegtem, és elejtettem a füzetet.

Leültem az ágyra, kétségbeesetten pillantottam körbe, hátha szól valaki, hátha utat mutat egy jel, egy látomás. Végtelenül magányosnak éreztem magam, és a lassan rám boruló sötét is megrémisztett. Egyetlen dolgot cselekedtem még azon az estén, mielőtt elaludtam

Imádkoztam.

APA, GYERE, VIGYÉL HAZA!

*Decemberi hideg este volt,
A hó betérítette a földeket
Ő az iskolából jött haza
A város túlsó végéből...*

(Greg Lake)

Decemberi hideg este volt, a hó betérítette a földeket. Sűrűn hullt, és a kislány nagy szemekkel bámulta a hóesést: soha nem látott még ennyi jeges csillagszórót hullani az égből. Nyújtogatta a nyelvét, és nagyokat kacagott, amikor a szűrős szemcsék megcsiklandozták a száját. Lassan haladt, körbe-körbetáncolta a fagyott pocsolyákat, és azt is elfelejtette, hogy bizony már régen otthon kéne lennie.

Nehéz volt a táskája, ő mégis kecses szökkenésekkel haladt, és kacéran csalogatta a hópihéket. Élt akkor, nagyon is élt, és talán épp ez a sugárzó energia csalta oda azt a férfit, aki a halált hozta el a kislánynak. Olyan volt, mintha fekete és fehér talált volna egymásra: fény és sötétség találkozott, és ezúttal a sötét kebelezte be a fényt. A hó és az égbolt összetapadt, és nászukból halál született.

Az óra ketyegése - úgy tetszett - lelassult. Mintha elmélyült volna a hangja, s mintha a mutatók is - meghazudtolván természetüket - egyenetlen tempóban masíroztak volna. A férfi percekig némán állta felesége könyörgő tekintetét, majd így szólt:

- Telefonálok.

A nő lehajtotta a fejét, és megkönnyebbült sóhajt hallatott. A férfi a telefonhoz lépett, és bejelentette kislánya eltűnését. A kislányt Susannak hívták. A férfit Rolandnak. Este kilenc óra volt. A kiszoba az emeleten üresen tátongott. A telefonhívás pár percet vett csak igénybe, majd a férfi visszarokkadt a fotelba.

- Jönnék - mondta. - Jönnék már.

Van abban valami megnyugtató, ha baj esetén hatósági személyek ülnek a nappaliban, gondolta Roland, amikor a középkorú, csontos nyomozó jegyzetelni kezdett. A kérdések csupán azt a célt szolgálták, hogy minden rovat megteljen a bejelentőlapon, és nem sokkal növelték a kislány megtalálásának esélyeit, Roland mégis úgy érezte, tett valami értelmeset. Tudta, nem a fűtött szobában kellene ülnie, hanem az utcán lenne a helye, az erdőben, és fennhangon, ordítva kéne szólíttatnia kislányát, mígnem ő is csonttá fagy, és a reményvesztés haza nem kergeti. Persze nem ezt tette, és nem is biztos, hogy helytelenül cselekedett. A nyomozó nem sokáig maradt, és nem is biztatta semmivel.

- Jelentkezni fogok - mondta, majd elment.

Roland és felesége pedig némán bámulták egymást még két órán át, amikor először megcsörrent a telefon.

Most, gondolta a férfi, és még sohasem érezte oly nehéznek a feladatot: közelebb lépni a telefonasztalhoz, megragadni a kagylót, és belehallózni. Mert nem az ajtón kopogtak, nem a kislányt hozták haza, aki legörbült szájjal kér majd bocsánatot a csavargásért, nem, a kisszoba még mindig üres, viszont csörög a telefon, a vonal túlsó végén pedig valakinek híre van...

- Igen, tessék - szólt Roland, izzadt tenyere szorosán markolta a kagylót. Felesége pedig az arcáról olvasta le, hogy...

... feszülten hallgat, nem, nem látom arcán a megkönnyebbülést, nem oldódik az izmok feszessége a járomcsonton, és szemében sem látok változást, némán hallgat, figyel, nem mer rám nézni, csak egyre fehérebb, egyre tanácstalanabb, és látom, meg akar szólalni, de nem tud mit mondani, nekem sem, a hívónak sem, majd mégis...

- Értem - mondta Roland. - Indulunk.

- Elfogtak valakit - szólt, miután letette a kagylót. Mondott volna még mást is, mert már többet tudott, mint amit fel bírt fogni, el bírt mondani, és agya még kereste a magyarázatot, a kifogásokat, és a bizonyítékot, hogy ez csak egy álom, a kislányt nem támadta meg senki, nem hurcolta el, nem ölte meg, nem rejtette el az erdőben a holttestét, nem, ilyesmi mindig másokkal történik, a filmekben, távoli helyeken, és nem itt, nem velem, nem a kislánnyal, aki reggel elfelejtette letörölni tejbajszos száját, és amikor édesanyja rászólt, csak bájosan nyávogott egyet, és félrehajtotta fejét... Nem, a nyomozó nem mondhatta azt, hogy...

- Mindent bevallott - mondta a nyomozó. Nem próbált úgy tenni, mintha együttérezne, ő maga nem ismerte az érzést, nem volt kislánya, nem volt gyereke, se háziállata, nem tudta,

mi a veszteség. Így nem játszott szerepet, nem akart egyszemélyes részvénytulajdonos lenni, maradt nyomozó, és a tényeket sorolta.

- A férfi negyvenöt éves. Nem tudjuk még, hogy hol követte el tettét, azt sem, miért. Egy biztos, hogy elkövette, mert megtalálták nála a kislány zokniját és cipőjét. Megmutatnám, ha most képes rá... úgy értem, azonosítani.

Roland felesége már rég nem volt ott. Félig önkívületben ült a folyosón, egy ápolónő vigyázott rá. Ő most nem tér magához vagy két napig, aztán jön a zokogógörccs, a hitetlenkedés, a harag, a düh, és a világ gyűlölete. Aztán a depresszió, a kislány játékeinak rendbe rakása, némelyik szét tépése, majd a temetés, ahol végleg felfogja, hogy a kisházát a temető váltotta fel. Addigra már férje is túl lesz a „mi lett volna, ha...” korszakon, az önbüntetésen és a heveny alkoholizmuson is. Addigra már egymás szemébe tudnak majd nézni, és szeretkezni is tudnak talán... anélkül, hogy arra gondolnának, hogy lesz-e még egy, lehet-e még egy.

De most még csak a halál tombol a folyosón, és Roland szorongatja pár szobával arrébb a jól ismert cipőcskét és a vértől ragacsos zoknit. Csak az egyiket. A másik ott lapul valahol a hómezőn, vagy az erdőben, az erdőben...

- Az erdőben rejtette el, azt mondja. - A nyomozó próbálta kivenni Roland kezéből a zoknit, sikertelenül. - Nem emlékszik, hol, azt mondja, részeg volt. Nem tudni, hol. De elő fog kerülni.

- Fázik a lába - mondta Roland. - Fázhat a lába ilyen hidegben.

- Igen - mondta a nyomozó. És nem engedte, hogy Roland találkozzon a gyanúsítottal, nem engedte, hogy akár üveglakon keresztül is megnézzék. És nem válaszolt, amikor Roland megkérdezte, lát-e még esélyt arra, hogy a kislány életben van.

(... egy negyvenöt éves férfi aludt a priccsen, aludt, aludta ki részegségét, és rosszat álmodott, egy kislány szaladt előtte, kergette a hópihéket, és zavarta őt, nem kellett neki ez a kép, a fürge lábak, a sikongatások, az élet, a vidámság, a hó, a hó, az istenverte hó, vágyta a sötétet, az árnyékokat, a havat nem szerette, és a kislányokat sem, akik csúfolták, majd elszaladtak, mint ott ez, most ez itt a hópihékek között, és nem ő irányította kezét, amely megfogta a kis nyakat, ő csak a szemet látta, ahogy rémülten néz, a sírást hallotta, és szorítania kellett, szorítania, mert meghallották volna, elvitték volna megint, és megint, és megint, de a nadrágját sem ő húzta le, és nem fogta meg a vékony combokat, nem, valaki más volt, és nem tudja, miért vérzett, mert nem szokott vérezni, soha nem vérzett, félt a vértől, félt tőle, és a hó is megrémítette, mert a piros hó rossz jel, rossz jel, de hamarosan felébred, és emlékezni fog az erdőre, a fákra, amik

bámulták őt, és elmondja majd, jó fiú lesz, és elmondja, hogy nem tehet róla, ne büntessék meg, és jöjjön vissza az a szemtelen lány, kergesse megint a havat, és ő megígéri, hogy soha többet, soha többet...)

Susant két nappal később találták meg az erdőben. Olyan volt, mintha aludna, nem látszott rajta a szenvedés, inkább mintha kicsit megsértődött volna. Durcás tekintete láttán apjának eszébe jutott, hogy ilyen volt, amikor megszületett. Először nem sírt, hanem csak nézett, és lassan olvadt el arcán a sértődött álarc.

Mint a hó a tavasz kezdetekor, ami végleg eltüntette a vérnyomokat a tisztáson.

A kislány pedig nem szólalt meg, nem sírt fel, vagy ha igen, azt már mások hallották, valahol messze, ahol talán nem is esik a hó télen, és ahol talán nincsenek emberek, akik ölni vágnak, ha életet látnak.

EGY ÓRA UTÁN HÁROM PERCCSEL

Fárasztott már a puszta várakozás?

Fárasztott már a puszta jelenlét?

Nem kell félned már többé

Senkinek sem része az öröklét

(David Gilmour)

Ismét itt van...

Becsukom a szemem, és várok...

Aztán hozzám ér, forrón, ahogy szokott, és nyögés szakad fel a mellkasomból. A kéj végighullámszik testemen, és úgy érzem, hogy máris elragad a robbanás, messzire repít, szétszakít, és megsemmisít.

Persze mindez sokkal régebben kezdődött...

Mondhatni, akkor már visszavonultam. Leáldozóban volt paramágus karrierem, az ezredforduló után az emberek már nem rohagáltak hozzám hasonló szellemirtókhoz, ha véletlenül leesett egy kép a falról. Becsukhattam a boltot, és hónapokon át a kutya sem kérdezte meg tőlem, miből élek, élek-e még egyáltalán, vagy csak a szél emelgeti olykor a függönyt szobám ablakán. Nem tagadom, alamizsnából tartottam fenn magam. Még nem járogattam ugyan le a sarki aluljáróba, de segélyből és kölcsönökből éltem akkoriban. Meg persze sajnáltam magam rendesen. Csak a tükörképem volt őszinte, ő kíméletlenül kiröhögte gyermeki viselkedésemet.

Egyszer aztán bekopogott hozzám az a fickó. Ideális ügyfél volt, tanácstalan, halálra rémült, és mivel fogalma sem volt róla, milyen utakra tévedt, még némi tiszteletet és alázatot is véltem felismerni a szemében, ahogy zavartan ült asztalomnál, és dadogva próbálta kifejezni magát. Ötvenöt éves lehetett, esküdni mertem volna, hogy agglegény, és arra is, hogy rengeteg pénze van. Ez utóbbi érdekelt jobban először, aztán a sztori is felcsigázott.

- Nem is tudom... - kezdte a fickó. - Soha életemben nem találkoztam hasonlóval...

- Ahogy lenni szokott - próbáltam bölcselkedni, de a rémült pillantás értésemre adta, hogy fogjam be a szám.

- Igen... Szóval vettem egy házat.

Mindig így kezdődik, gondoltam. Még a filmekben is. Új ház, új lakó, aztán kiderül, hogy a régi még nem is költözött el igazán. Hogyan is gondolhatják egyesek, hogy az egyazon helyen eltöltött évtizedek nem hagynak kitörölhetetlen nyomot a térben, ahogy az odaégett hús szagát sem lehet egykönnyen kimosni a függönyökből?

- Első látásra minden rendben volt, örültem, hogy közel a tó, és hogy a szomszédok sem zavarnak. Tudja, egy tudományos munkán dolgozom már nyolc éve, és ott szándékoztam befejezni.

Bólintottam.

- A ház régen épült. Nem tudom, pontosan mikor, de bizonyára utána lehet nézni valahogy. Nem is ez az érdekes. A lényeg, hogy...

Itt elakadt a szava. Bátorító tekintettel néztem rá, mire kinyögte.

- Kísértet van a házban.

Vártam, hátha mond még valamit, de szemlátomást azzal volt elfoglalva, hogy leolvasa arcomról az érzelmeket. Gyorsan megnyugtattam, hogy nem nézem örülnek, és részleteket kértem. Folytatta.

- Tulajdonképpen egyszer láttam csak, és nem is mondhatnám, hogy kristálytisztán. Olyan volt, mintha fehér füst lett volna, ami nem oszlik szét, hanem megtartja a formáját, és így közlekedik. Tudja, mire gondolok. Semmi szokatlan nem volt benne, úgy értem, mindig így ábrázolják a kísérteteket... mármint azokban a tudománytalan könyvekben.

Arcán ott volt az a kétség, az a döbbenet, amit számtalanszor volt alkalmam megfigyelni olyan embereken, akiknek életükbe beköszönt a megmagyarázhatatlan, vagy akár a nagybetűs Váratlan Esemény, és egy másodperc alatt összeomlik az a bizonyosság, amit addig sajátjuknak éreztek, vagy legalábbis megpróbáltak elhíttetni környezetükkel. Ez a fickó most félt, mégpedig nagyon. Voltak elvei, amelyek most köddé váltak... mint a kísértet, amelyről társalogtunk.

- Hallott valami hangot, érzett valami szagot esetleg? - kérdeztem.

Töprengve összekulcsolta kezét az arca előtt.

- Nem - mondta. - Illetve... mintha hűvösebb lenne abban a szobában, ahol láttam azt a valamit. Igen... szinte látszott a leheletem.

- Klasszikus eset - feleltem. - Ilyenkor kinyílik egy kapu, és amíg az be nem záródik, addig huzat van... hogy így mondjam.

- Igen... tud nekem segíteni?

Komor, felhős tekintetet produkáltam, kifejezendő, hogy rendkívül nehéz esettel kerültem szembe. Másodpercekig csak simogattam államon a borostát, ez idő alatt az utolsó cseppig kiélveztem ügyfelem kétségbeesett tekintetét, ahogy csüngött leendő szavaimon. Majd nagyot sóhajtottam, és így szóltam.

- Elvállalom az ügyet, és megnézem a terepet. De ezzel kapcsolatban kiadásaim merülnek fel.

A fickóval madarat lehetett volna fogatni.

- Természetesen állom a költségeit. Előleget parancsol?

- Hogyne - dünnyögtem, és igyekeztem másfelé nézni. - Ez úgy működik, hogy pár napra odaköltözöm a műszereimmel, és aztán meglátom, mit tehetek. Addig bizonyára talál valami olcsóbb hotelt, vagy ilyesmit.

- Nem probléma - sugárzott a fickó.

- Jól van - mondtam.

Megmutatta a házat, aztán lelépett. Nem kívántam rögtön szellemvadászatba fogni, inkább lepakoltam a bőröndjeimet, és sétáltam kicsit a ház körül. Nem nagy, de szép épület volt. Vörös dísztéglából épült, és kívülről meghagyták eredeti színét. A falakat néhol sötétzöld borostyán futotta be, és még egy kis medence is volt a kertben, noha nagyon elhanyagolt állapotban. A késő őszi napfény sárgás pókhálót szőtt a tető cserepeire, és bearanyozta az égboltot is, amely - esküdni mertem volna - a házhoz tartozott. A talajt sárga és zöld falevelek borították, a kertben álló négy kopár fa pedig szomorúan bámulta a nyár romjait. Meleg levegő borzolta a hajamat, ahogy becsukott szemmel hallgattam a csendet egy padon. Aztán eltaszítottam magamtól ezt a szépséget, és visszamentem a félhomályba.

Ahol is a kísértet fogadott.

A lépcsőfeljárónál állt, olyan volt, mint egy gejzír, amely kénesen, kékes színnel tör fel a föld mélyéből, és még percekig vár, míg tovaiian. Engem nézett, éreztem. Kíváncsiságot véltem felfedezni, és apró megszeppenést is, merthogy én nem szedtem nyakamba a lábam, mint azt bizonyára a ház gazdája tette. Ehelyett összefontam a karomat mellkasomon, és derűsen figyeltem a jelenséget. A kísértet vett egy nagy levegőt, legalábbis úgy tűnt, ahogy

térfogata kitágult egy pillanatra, aztán mintha puskából lőtték volna ki, felszáguldott a lépcsőn. Nem rohantam utána, gondoltam, lesz még alkalmam vele találkozni.

Azt a szobát választottam, amely a „kísértetszoba” mellett volt, bármennyire is eltökélt voltam, hogy szembenézzek a furcsasággal, azért nem volt szándékomban egyenesen a tűzfészekben megágyazni. Szobám puritán volt, kicsi, de barátságos, és nem éreztem, hogy bárki - vagy bármi - zavaró fészkelne benne. Általában megérezttem az ilyesmit, merthogy kevés az olyan korábban lakott helyiség, ahol ne maradna valami az előző lakók érzéseiből, gondolataiból, főleg, ha nem épp pozitív dolog történt ott velük. De itt minden rendben volt, enyhe virágillat lengte körbe a szobát, ablakom pedig a kertre és a naplementére nézett.

Kicsomagoltam.

A műszerek, melyeket nagyképűen megemlésttem megbízómnak, mindössze egy összecsucskható ventilátorból, némi tömjénporból, gyertyákból, egy üres füzetből és egy tollból álltak, az volt a tapasztalatom, hogy ha ezek nem elégségesek céloim eléréséhez, akkor nem marad más hátra ügyfeleimnek, mint hogy más hajlék után nézzenek.

Megkaptam a feljegyzéseket a ház előző tulajdonosairól, lakóiról. Nem volt túl részletes, de amire szükségem lehetett, az ott volt. Bizony történt egy s más a házban az évek alatt, derült ki, ahogy lapozgattam a dossziét.

Maga az épület nem volt túl régi, századik születésnapját ünnepelte alig pár hónapja. Egy jobb módú nemesember építtette annak idején, egyfajta nyári rezidenciaként szolgált, távolabb a nyüzsgéstől, a poros országúttól. Kerti partik, piknikek, darazsak zsongása tölthette be a teret számos tavaszon és nyáron át, mígnem egy balfék betörő pont ezt a házat szemelte ki egy őszi éjszakán, és nem számított rá, hogy a házigazda és vendégei odabent alszanak, merthogy hosszúra nyúlt a vénasszonyok nyara, és tovább tartott a jómódú semmittevés.

A betörőt a házigazda kapta rajta, amint épp a hallban lévő egyik szekrényt feszegette. A fickó rémületében megragadott egy masszív fém gyertyatartót, és azzal szállt szembe a tulajdonossal, aki balszerencséjére hiába kiáltozott segítségért, a vendégek a ház egy távolabbi részében aludtak, bizonyára alkoholtól kábultan, és túl mélyen. A betörő fejbeapta a házigazdát, aki még eltántorgott az ajtóig, aztán összeesett, és meghalt.

A szerencsétlenség után a rokonok nem kívánták fenntartani a házat, és eladták egy bevándorló családnak, akiknek sikerült majd' negyven évig zavartalanul ott lakni, aztán meghaltak vagy szétszéledtek. A következő lakó egy magányos festő volt, munkája zavartalan műveléséhez választotta ezt a lakóhelyet, ami be is vált... amíg le nem esett festőlétrájáról, és ki nem törte a nyakát műterme padlóján. Ezt követően a falubeliek körében megindult a

pletyka, hogy kísértet lakja a házat, ami nem vitte feljebb az eladásra váró ingatlanok slágerlistáján.

Mégis akadt vevője, egy fiatal lány, aki rengeteg pénzt örökölt, és úgy gondolta, hogy jó ötlet megvenni egy ekkora házat. A lány írónak készült, aztán hasztalan próbálkozott, évekig nem ért el kimagasló sikert, a pénze elfogyott, így végül élete virágában öngyilkos lett. Felakasztotta magát abban a szobában, ahol megbízóm először vélte látni. Érthető, hogy ez az utóbbi történet ragadta meg leginkább a figyelmemet.

És főleg... igen, bevallom, a lány szépsége fogott meg legelőször. Gondos kezek mellékeltek ugyanis egy fotót a néhairól, bizonyára valami buzgó tolvajnak sikerült megmenekítenie egy képet, amikor elárverezték a házat, és a lány ingóságait máglyára küldték. Az új tulajdonos pedig értékelhette a fotót, mert megőrizte a papírok között.

Kicsit megfakult már, a lány szeme mégis úgy csillogott rajta, mintha ott állna velem szemben, és kacéran, ajkán kiismerhetetlen mosollyal fürkészné arcomat. Csábító volt, igen, és rendkívül vonzó. Fekete, hosszú haja finoman keretezte be arcát, elrejtette homlokát, és kiemelte szép ívű szemöldökét. Orra kicsi volt, majdnem pisze, és valami olyan kislányos bájt kölcsönzött arcának, ami ellágyította a felnőtt szépség iránt természetesen fellépő férfiúi vágyat, ez az arc simogatást kívánt. Szája vékony volt, ajkai feszesek, és olyan határozottságot sugalltak, hogy az jutott eszembe, ez a lány csak az igent és a nemet ismerte életében. Soha nem tévovázott, döntései véglegesek voltak, ha élni akart, százszázalékosan élt, ha meghalni akart, nem habozott véget vetni az életének, és...

Ha vissza akar térni, semmi nem állhatja útját.

Merthogy ő volt a kísértet, ehhez kétség sem fért, láttam a képet, és láttam őt a lépcsőn. Bár vonásai nehezen voltak felismerhetők, jelenlétével mégis megjelent az a kisugárzás, ami a fényképnek is sajátja volt. Helyben vagyunk, gondoltam, ideje valami harapnivaló után nézni.

Megvacsoráztam, és vártam. Tudtam, hogy ő jön el hozzám, nem sürgettem, nem számolgattam türelmetlenül a másodperceket, tudtam, hogy jön. Így is történt. Éjjeli egy óra után három perccel szobám hűvösödni kezdett, és a tér egy pontján ködszerű képződmény jelent meg. Pillanatokkal később már ott állt előttem teljes életnagyságban, és én azon kaptam magam, hogy levegőért kapkodok.

Most sokkal láthatóbb volt, és bár könnyű füstfátyolba öltöztette testét, mégis kivehető volt alatta vékony, lágy teste, kebleinek vonala, csípőjének izgató formája. Mindez hol jobban, hol kevésbé látszott, a teremtés incselkedett velem, és láttam, hogy tudja, érzi, hogy hatással

van rám. Különös pillanat volt, egy nem e világi lény ébresztette fel érzéseimet. Egy másodpercre közel hajolt, és mélyen a szemembe nézett, elmosolyodott, kivillantotta apró, fehér fogait, és nyelvének hegyét is láttam, ahogy remegve lapult szája belsejében. Jázminillat csapta meg az orrom, és önkéntelenül nyúltam a lány felé, hogy megérintsem, de ő játékosan tovalibbent, mint egy galamb, és hagyta karomat lehanyatlani. Ekkor hirtelen eltüntette a kékesfehér leplet, ami takarta, láthatóvá tette testét, de csak egy másodpercre, hogy eszemet veszítsem, lélegzetem bennszakadjon, és veríték lepje el tenyeremet.

Majd eltűnt, én pedig ott maradtam ágyamon ülve, kalapáló szívvel, és gyomromban valami nyugtalan melegséggel.

Másnap furcsa rosszullet kerülgetett, mint zsákmányra éhes, de lecsapni nem merő denevér. Fájt a fejem, és émelygést éreztem. Alig ettem valamit, de folyamatosan kívántam a vizet, akár ha láz kínozna. Nem találtam a helyem, sötétedés után már fel s alá járkáltam, vártam, vártam és vártam. Kínomban kétszer is megfürödtem, majd a második tusolás közben röhögőroham fogott el, mert észrevettem, hogy ugyanúgy érzem magam, mint ifjúkorom első randevűi előtt. Holott sem kamasz nem voltam, sem szerelmes, sem kézzelfogható tárgya nem volt érzelmeimnek.

Pontos volt, ugyanakkor érkezett. Egy óra múlt három perccel, és megjelent. Ágyamban feküdtem, félig betakarózva, ő pedig fölöttem jelent meg, szinte hozzám ért, ahogy lebegett. Mint a csipke, olyan volt öltözéke, ami testét borította, vagy inkább sejtetni, látni engedte feszes, gyönyörű hasát, hosszú lábait, ágaskodó mellbimbóit. Megfogni próbáltam, és talán egy lélegzetvételnyi időre kezem tapintott is valami lágyat, de aztán csak úgy éreztem, mintha meleg fénybe nyúltam volna. Így becsuktam a szemem, és hagytam, hogy ez a forróság kerítse hatalmába testemet. Elborította nyakamat, mellkasomat, hasamat, és egyre lejjebb kúszott, mint mohó száj, amely érzékeny pontjaimat keresi. Testem megfeszült, nyögés hagyta el ajkamat, a forróság már belémhatolt, én öbelé, és egyre szenvedélyesebb erővel igyekeztem érezni őt, testem minden négyzetcentiméterével megragadni, elringatni, és magamévá tenni a gyönyörűséget.

Mire kinyitottam szemem, ő már eltűnt, ágyam nedves volt, én pedig testetlennek éreztem magam, mintha helyet cseréltünk volna, és én lebegnék az ágy felett fél méterrel. De csak feküdtem, légzésem lassan lecsendesült, aztán elaludtam.

Reggel visszacsomagoltam szelleműző eszközeimet, és hosszabb levelet írtam megbízómnak. Délután vettem a fáradságot, és besétáltam a postára feladni a borítékot. A postás-kisasszony az ablaknál megjegyezte, hogy feltűnően sápadt vagyok, csak legyintettem, és

valami közhellyel válaszoltam. Aztán a következő sarkon iszonyú émelygés fogott, el, percekig csak összegörnyedve öklendeztem, és gyomromat szorítottam. Megkönnyebbülvén, megéreztem arcomon az ott fészkelő rémületet. A járókelők csak egy pillantást vetettek felém, de senki nem jött oda segíteni. Az jutott eszembe, nem is látnak talán, de persze ez nevetséges gondolat volt.

Megnéztem még a naplementét, aztán befeküdtem az ágyba. Kezemmel tétován megsimogattam magam, majd erőt vettem vágyaimon, és vártam az egy óra utáni három percet.

Most a szőnyegen öltött alakot a kedves. Furcsa volt, mintha láttam volna besüppedni lábait a vastag kárpitba, de mire felfoghattam volna a gondolatot, már ledobta fátylát, és meztelenül mellém ült az ágyra. Barna bőre csillogott a kislámpa fényében, szeméremszőrzete izgatón rejtegette kincsét. Megfogta kezemet, és ágyékához vonta. Szinte felsikítottam a gyönyörtől, mert éreztem testét! Éreztem melegét, bársonyos tapintását, és a nedvességet, amelynek érintésébe beleborzongtak ujjaim.

Óvatosan, majd egyre erősebben simogattam, ő pedig elnyújtózott ágyamon, és becsukta szemét. Húzott magához, de nem a karjaival, hanem igéző pillantásával. Szeme feketén izzott a félhomályban, mint a macskák szeme. Forró lehelete nyakamat csiklandozta, majd megemelte csípőjét, és engedte, hogy testem egyé olvadjon vele. Érthetetlen szavakat sugdosott fülembe, a kék hangjait, egyre élénkebben, hangosabban, és követelőzőbben. Magába szippantott, elnyelt, levegőért kapkodott, és testem minden idegszála megfeszült a szeretkezés gyönyörében. Hideg nedvessége, ölének forrósága, a minden karmolás hátamon egy-egy apró tűzijáték volt, amely testemben robbant, és áradt szét, agyamat ingerelte a végsőkéig, és végül palackba zárt szellemként távozott torkomon keresztül, ahogy hörögve beleharaptam a vállába.

Majd vége lett.

Sötét volt, valamikor kialudhatott közben a lámpa. Nem tudtam, fekszem-e, lebegek-e, egyáltalán a szobámban vagyok-e még. Nem éreztem, hogy hűvös lenne, de meleg sem volt. Nem tudtam, merre van a fent és lent. Nem tapintottam semmit, nyelvem sem ízlelt semmit. Aztán persze megtudtam, hogy mi ez.

Most itt lakom. Pár nap is beletelt, mire felfogtam, hogy ez a szikrázó teremtés elszívta az életerőmet, és abból építette fel testét. Láttam, amikor megfésülködött, és elégedetten szemlélte magát a tükörben. Újra élt, fiatal teste szebb volt talán, mint annak idején életében lehetett. Persze, hiszen olyan volt, mint egy csecsemő, aki csak most született. Nem tudom,

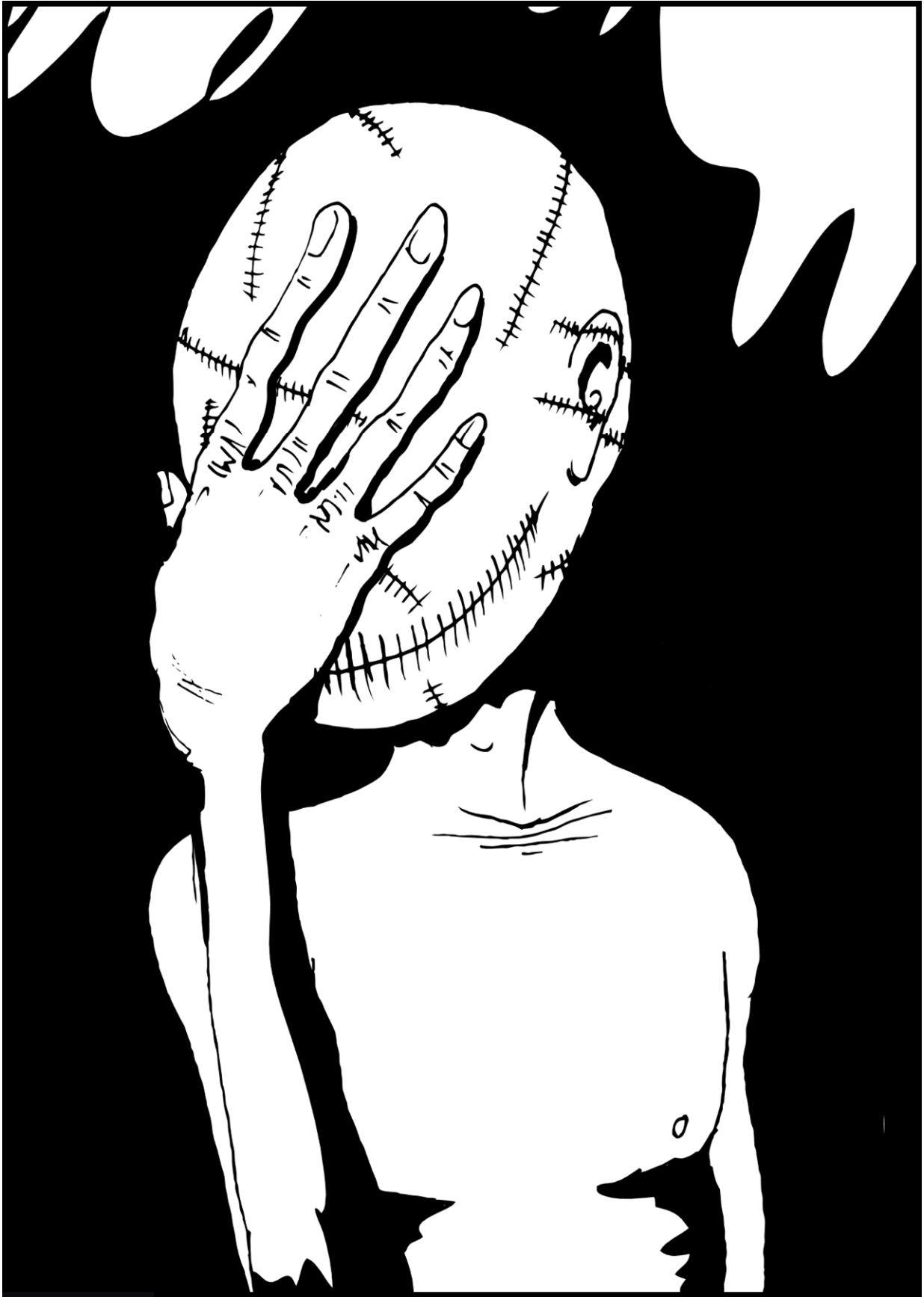
hová ment, csak egyszerűen elhagyta a házat. Én végig ott álltam mögötte, nem tudom, észrevett, észrevehetett-e. Egyszer megfordult ugyan, és úgy tűnt, mintha kíváncsian méregetne, de tekintete fókuszán láttam, hogy valahová mögém néz. Túl gyenge voltam, hogy látható legyek, igen, bizonyára még időre van szükségem.

Ez a ház olyan lehet, mint egy átmeneti szállás. Itt megpihennek az eltávozottak, aztán várják a lakókat. Mikor elegendő energiát gyűjtöttek, akkor folytatják. A lány a szexualitását használta fel, hogy elszívja életemet, én mi a fenét használjak? Talán várnom kell a következő női lakóra. Nem tudom, valamikori megbízóm mikor adja el végre a házat, és ki lesz az a bátor nő, aki megveszi. Egyébként nincs időérzésem, nem igazán tudom, hogy napok, hetek, vagy évek teltek el azóta, hogy először megcsodáltam a naplementét a kertben.

Most valami zajt hallok.

Kicsit hátrébb húzódok, az ajtó mögé, óvatosnak kell lennem. Egy nő lép be a szobába, majd utána három férfi, szemlátomást teherhordók. A nő csomagjait hozzák. Új lakó, döbbenek rá. Elnézegetem formás lábait, úgy harmincöt éves lehet.

Szeme ugyanolyan fekete, mint neki volt...

A SZÁNKÓ

Nagyon kell figyelned

Mert a megértés jön majd el

Egy lesz minden és minden abban:

Kösziklaként mozdulatlan

(Robert Plant)

A szánkó úgy siklott, mintha nem is hó lenne alattunk, nem is jég, hanem valami fantasztikus jövőbeli járművön ülnénk - légpárnáson természetesen -, és láthatatlan energiák repítenének lefelé a völgybe. Az előttem ülő kislány, aprócska unokahúgom kacagott, kinevette az arcába vágódó fagyos szelet, az elmosódó tájat, ami elrohant mellettünk, és velem ellentétben eszébe sem jutott, hogy bármi bajunk eshetne ródlizás közben.

Nem érdekelte, van-e fék a szánkón, miért is érdekelte volna, hiszen minden hatéves gyerek tudja már, hogy a szánkó nem bicikli, és az sem izgatta, hogy ez esetben ugyan hogyan fogunk megállni, ha netán valami az utunkba kerül. Persze igaza volt, hiszen mi is kerülhetett volna az utunkba. A szánkópályán kevesen csúszkáltak, előttünk az út hófehér volt, legközelebb talán tíz méterre rohanhatott egy másik szánkó, rajta egy rettegő apukával és egy önfeledten visító kisfiúval.

Mi is rohantunk, a táj is, csak az idő állt meg egy pillanatra. Merthogy józan számítás-sal körülbelül tíz másodperc alatt leértünk volna a völgybe, ahol a szánkónak fokozatosan lassulni kellett volna, majd könnyű farolással végre megállapodnia. Nem ez történt. Percek teltek el számomra. A csípős szél miatt be kellett hunynom a szememet egy pillanatra, de ez a pillanat elhúzódhatott, mert mire kinyitottam, már megálltunk. Még egy utolsó gondolat rebent tova a térben, utánanyúltam volna, de csak arra futotta, hogy elkaptam egy foszlányt, amit nem is igazán tudtam értelmezni, aztán más kötötte le a figyelmemet.

Nevezetesen az, hogy eltűnt a szánkó, eltűnt a völgy, és eltűnt az unokahúgom is. Érdekes módon ez a tudat nem töltött el különösebb rémülettel, noha önmagában elég rémisztőnek kellene lennie annak a ténynek, hogy egy hatéves gyerek, akit a felügyeletemre

bíztak, egyszer csak beleolvad a fehérségbe, és nem marad utána más, csak érintésének emléke, ahogy szorítja karomat és kapaszkodik.

Minden fehér volt, a fagyos csönd lassan belém kúszott, és ez keltette fel bennem az igazi rettegést. Tökéletes némaság ereszkedett rám, érzékeim szinte követelték a zajt, a szél fúvását, a hópelyhek alig hallható, mégis reményt adó súrlódását a kabátomon, a távoli autózajt, a gyerekzsivajt. De nem. Néma volt minden, akár egy halott ember ajka. A mindent elborító fehérség vakítani kezdett, olyan volt, mintha egy hatalmas, vég nélküli vásznat húztak volna körém, és ez a vászon egyre fogyott, egyre közelebb került hozzám, egyre kisebb lett a szabad tér, és azt vettem észre, hogy levegő után kapkodok. Aztán mindent fény burkolt be, és én éppen hálásan felkiáltottam volna a meleg adományért, ám egy kellemetlen pukkanással kiélesedett hallásom, és egy hívogató hangocskát hallottam, amely a nevemen szólított. Ösztönösen fordultam a hang irányába, meg is kellett fordulnom, de jól tettem, mert az a valaki a hátam mögött állt, és alaposan rám is ijesztett hirtelen felbukkanásával.

Furcsa öltözetű öregember volt, alacsony, nyakig bebugyolálva valami szövetkabátba, aminek azonban nem láttam se az elejét, se a végét. Hunyorogva nézett rám, mintha bizony őt is bántaná a fehérség.

- Hát maga? - kérdezte mindennemű bevezető nélkül. Furcsa akcentussal beszélt, mintha problémái lennének a nyelvvel.

- Eltévedtem - mondtam, mielőtt más eszembe jutott volna. - Szánkóztam, és...

- Ühüm - bólintott az öreg, és nem is volt kíváncsi elharapott mondatom végére. Én pedig nem akartam felesleges és érthetetlen magyarázkodásba fogni mindenféle eltűnt ródlipályáról meg kislányról. Előbb-utóbb úgyis minden kiderül, gondoltam.

Az öreg gyerekes módon megrángatta a kabátom ujját, így jelezve, hogy kövessem, nekem pedig jócskán igyekeznem kellett, mert a szerzet úgy szedte a lábait, hogy egy távgyalogló is megirigyelhette volna kitartását, egyenletes és meglehetősen gyors sebességét. Ekkorra már oszladozott a fehérség, és a távolban feltűnt egy kicsiny házikó. Mire közelebb értünk, azt is kivehettem, hogy fából épült, és azt is, hogy a masszív gerendák bizonyára szebb napokat is láttak már. Az öreg beljebb tessékelt, így hamarosan egy barátságos, szegényes szobában találtam magam, és tiszta, ám foltozott takarót boríthattam fázós lábaimra. Vendéglátóm begyújtott a kandallóba, és nem telt belé öt perc, valami ismeretlen eredetű teával is megkínált, ami ízre olyan volt, mintha teát, kávé és tejet innék egyszerre, mindezt nagyon kellemesen elkészítve.

- Mi ez? - kérdeztem, de az öreg csak türelmetlenül legyintett, mintha azt mondaná, hogy nem ez most a legfontosabb kérdés. Szó, ami szó, valóban nem ez volt az.

- Maga itt lakik? - próbálkoztam tovább szintén egy nem túl eltalált kérdéssel. A kifejező tekintet értésemre adta, hogy hallgatni arany, így csendben megittam a teát, és váraкоztam, hogy a fura bácsinak végre megeredjen a nyelve, és elmondja, merre vetődtem. Erre is sor került. Miután letettem az üres bögrét, az öreg a kezembe nyomott egy vaskos könyvet, fényképalbumnak tippeltem elsőre. Nem csalódtam, valóban az volt, jókora, régimódi, zsírpapíros, és mindjárt az első képen...

- Ez én vagyok! - kiáltottam fel meglepetten, mert ismertem ezt a képet. Pár hónapos lehettem, a fotelben ültem... ültem, szóval, próbáltam ülni, és vigyorogva bámultam a fényképezőgéphez, közben bőszen folyattam nyálamat a ruhámra. Az öreg kedvesen megfogta a karomat.

- Csak nyugodtan - mondta. Én pedig kíváncsian lapozgattam az albumot. Olyan képekkel is találkoztam, amikre nem is emlékeztem. Mégis ott volt, időrendi sorrendben életem minden nagyobb, vagy akár elhanyagolhatóbb eseménye is, az első önállóan megtett lépésemtől az első szerelmes csókig, az első ajándéktól az...

... az öngyilkossági kísérletemig...

Emlékeztem, ott állok a tetőn, alattam a mélység, és úgy éreztem, egyetlen vágyam lefelé! Persze nem tettem meg, mert túl gyáva voltam, tériszonyom volt, és... közben megszólalt a mobiltelefonom, amin egy kedves barátom közölte, hogy felugrik hozzám egy percre, ha nem zavar. Mit mondhattam volna? Hogy éppen leugrani készülök a szomszéd házról? Jót mulattam utólag a szituáción, de azért élénken emlékeztem arra a mélységes mély bánatra, amely marcangolt. Egy lány miatt, aki elhagyott... és akit én hagytam volna el pár hét múlva, ha nem előz meg. Bámultam arcomat a fényképen, ahogy lenézek a mélybe, közben majd' frászt kapok a tériszonytól, aztán megláttam mögötte azt a nevető embert, azt a derűsen mosolygó szempárt, ami a sajátom lett hónapok múlva, amikor felfogtam, hogy mennyire rosszul játszottam a csalódott hősszerelmemet. Ott volt a fényképen, holott akkor aztán bizonyosan nem készült rólam fotó. Kérdően tekintettem az öregemberre, de az csak intett, lapozzak tovább.

Szót fogadtam, így hamarosan viszontláttam utolsó társaságban ünnepelt születésnapomat, a szüleim késői válását, első könyvem megjelenését, és viszontláttam magam, amint szánkóra ülök, és a húgom kislányával nekiindulok a völgynek. Olyan volt a fotó, mint egy

sorozat. Láttam, ahogy elindulunk, ahogy a kislány kacagva húzza be a nyakát, én hátul rettegek, és ahogy...

Egy felborult szánkó.

Egy fekvő test.

És egy rémült arc az örület szélén, ahogy ezt a testet próbálja megmozdítani, betakargatni és...

ÉLETRE KELTENI!

Kis híján kiejtettem kezemből az albumot, irtózatosan lassan néztem az öregember arcába, és halálra rémülten vettem észre, hogy megölném, igen, azonnal megölném, ha most nem adna rögtön választ, magyarázatot, hogy mi ez az egész, mi ez a fénykép, mi történik, mi történt, vagy mi fog történni.

Kivette kezemből a könyvet, letette az asztalra, és leült velem szemben a fotelben. Derűs volt, nem kavarta fel bizonyára hófehér arcom, remegő szám, és a pánik a szememben.

- Most is jól játssza a szerepét. Úgy, ahogy fent a tetőn, emlékszik? Mennyire elhitte, hogy le fog ugrani, hogy vége lesz, és hogy megoldódhat minden, csak azért, mert maga úgy gondolja, hogy így meg tudja oldani.

Megráztam a fejemet. Nem ez érdekelt, nem erre voltam kíváncsi, és nem kaptam választ. Nem is követeltem a választ.

- Elhiszi? Most elhiszi? Elhiszi, hogy ez fog történni, hogy a szánkó megbillen egy fadarabon, és miközben felborulnak, a kislány a szánkó alá kerül? Elhiszi, hogy maga felkel, kábult még a zuhanástól, és az első, amit meglát, az unokahúga lesz, olyan pozícióban fekvő, ami kizárja, hogy életben van? Elhiszi?

- Van más választásom? - kérdeztem erőtlenül.

- Mindig van - mondta. - És mindig van előjel is. Emlékszik, amikor egyszer egy üvegpalack kinyitása közben elvágta az ujját, majd amikor ijedtében elejtette az üveget, a szanaszét repülő cserepek a lábát is megsebeztek?

- Nyár volt... - tűnődtem.

- Igen! És félórával később motorbalesetet szenvedett az országúton. Még fel is tette magának a kérdést, miért történt az eset a palackkal. Alig pár perccel később megkérdezte a szomszédja, nincs-e kedve menni egy kört a motorjával. Akkor a helyes válasz a nem lett volna. Pontosabban az a válasz, ami által elkerülhette volna a balesetet.

Tekintetem a könyvön pihent.

- Értem a dolgot - szóltam, bár sokkal inkább azt akartam mondani, nem hiszem, hogy a múlt tanulságait kéne leszűrniük, sokkal inkább érdekel a mai nap, a ma reggel, amikor...

Torkomon akadt a szó.

Világosan láttam magam előtt a képet. A délelőtti nap besütött a nagyszoba redőnyein, furcsa, poros csíkokat rajzolt a levegőbe. Húgom kislánya az előszobában játszott, egy hatalmas, kerek, műanyag teknősbékát tolt maga előtt, és szájával utánozta a motor hangját. Majd gondolt egyet, és ráült. A szerkezet veszélyesen billegett ugyan, de csak egy pillantást vettem rá, aztán nem is törődtem vele. Pedig láttam. Láttam, hogy a hátsó kerék nagyon furcsán mozog, a műanyag tengely bizonyára már elfáradt, és csak pár fordulat kell, hogy eltörjön. Észrevettem, de akkor jobban érdekelt a tévében futó vetélkedő. Már csak a hatalmas puffanásra, a gyereksírásra és a húgom kiabálására lettem figyelmes, amint alaposan leszidja lábáról a kislányt. Ahogy felugrottam, és kirohantam a szobából, a pulóverem beakadt egy kiálló szögbe - fogalmam sem volt, miképpen kerülhetett az ajtófélfába -, és egy reccsenéssel elszakadt. A kislány maszatos arccal állt az előszoba közepén, és panaszosan nézett rám. „Feborútam, mer’ nem vigyáztam”, mondta. Majd mosolyra húzódott a szája, és lelkesen megkérdezte: „Elviszel szánkózni?”.

- Mit válaszolt? - kérdezte az öreg.

Eltűnt a délelőtt, az előszoba, maradt a kérdés és a válasz.

- Igent mondtam - suttogtam.

- És elment szánkózni a legmeredekebb domboldalba egy olyan reggel után, ami a felborulásról, a sérülésről és egy szögről szólt, amiről nem is gondolta volna, hogy az útjába kerül.

Mit mondhattam volna? Ültem csak, és végre megkérdeztem, ami kezdettől fogva foglalkoztatott.

- Hol vagyok?

Az öreg felnevetett, és ekkor kezdtem reménykedni, hogy talán mégsem kell olyan komolyan venni ezt az egészet.

- Szóval, tudja már a helyes választ a kislány kérdésére?

Ekkor eltűnt a szoba, ismét a szánkón találtam magam, legalábbis repültem valami fehérségben, majd a zajok, képek összeálltak, mint a porszemcsék a fény sávjában, amely bevilágított az ablakon. A kislány hatalmasat zuhant az előszobában, húgom hangos léptekkel rohant ki a konyhából, én pedig felszisszentem, ahogy a szög beleakadt a pulóverembe, mintha egy kéz ragadott volna meg, hogy megállítson, pillanatnyi megfontoltságra intsen, és

az unokahúgom már ott állt előttem, könnyes kék szemében szaladt tova az esés emléke, és kinyitotta legörbült száját.

- Elviszel szánkózni?

Nagyot dobbant a szívem, de éreztem, hogy semmit nem ronthatok el. Megsimogattam göndör fürtjeit.

- Persze - mondtam. - Keresünk valami kisebb lejtőt. De jobb lenne, ha csak húználak, jó?

Megvonta a vállát, majd boldogan rohant öltözni. Húgom közben észrevette a pulóveremből kilógó szálakat, és a szöveget is felfedezte az ajtófélfában.

- Hogy kerül ez ide? - kérdezte csodálkozva.

A TÁRGYALÁS

Állj!

Hadd menjek haza!

Levetem ezt a göncöt,

Az egészséget itthagynom.

Csak azért várok itt,

Mert tudni akarom:

Vajon mindvégig bűnös voltam?

(Roger Waters)¹

Az ügyész megvakarta orrát, amely igencsak hámlott a sűrű szoláriumozástól, és a napozókrémek túlzott használatától. Felnézett jegyzeteiből, kissé megbiccentette fejét a bíró felé, majd csigalassúsággal, szigorúságát kifejező kimértséggel a pulpitushoz járult. Halkan, saját szavai fontosságától büszke fintorral a szája szélén beszélni kezdett. A teremben néma csend honolt, és bár az ügyész szavait olykor el-elnyelték a nehéz bársonyfüggönyök, mégis minden szava úgy hullt a vádlott fejére, mint megannyi súlyos pörölycsapás. A férfi magába roskadtan ült a padon, a padon, amely hűvös volt, kemény és simára koptatott. Hallgatott.

- Jó reggelt, Őférgsége! - kúszott körbe-körbe az ügyész hangja a teremben, mint óriásira nőtt nyálkás kígyó. - Az elkövetkezendő percekben bizonyítékokat fogok önök elé tárni, amelyek mindenki számára kétségbevonhatatlanná teszik majd a vádlott bűnösségét. Tanúk vannak rá, hogy a vádlott felfedte: érzései vannak! Úgy is mondhatnám, emberi érzései!

Halk moraj futott át a jelen lévők sorain, a bíró nagy, húsos kezével már emelte a kalapácsot, hogy csendre intse a felháborodott közönséget, ám azok a fenyegető pillantásra lesütötték szemüket, és a terem elnémult. Az ügyész folytathatta.

- Kérem, szólítsák a Tanárt! - mondta emeltebb hangon, és pengevékony ajkai cinikus mosolyra húzódtak, ahogy a vádlott felé pillantott, aki megrezzent a név hallatára. Nyílt az

ajtó, és a kíváncsi pillantások kereszttüzeiben egy szálkás, apró emberke tűnt fel. Régimódi frakkot viselt, és megmosolyognivalón ósdi sétatálcát, amelyen csak avatott szemek fedezhették fel, hogy nem tulajdonosa kényelmét, sokkal inkább tekintélye megtartását szolgálja. A férfi ideges léptekkel a tanúk padjához ment, helyet foglalt, és sürgetve pillantott az ügyészre, aki arcára dermedt behízelt mosolyával köszöntötte.

- Ismeri a vádlottat? - hangzott el az első kérdés. A tanár már alig várta, hogy válaszolhasson, szeme fehérje hűvösen villant fel, ahogy visszafojtani próbálta kitörni készülődésű indulatát. Hangja vékony volt és erőtlen.

- Hogyne ismerném. Ha akarnám sem tudnám elfelejteni ezt a pimasz kölyköt...

- Kérem, tartózkodjon a személyes megjegyzésektől - szólt közbe az ügyész, hangja azonban elismerő és cinkosan simogató volt. - Csak a kérdésre válaszoljon. Honnan ismeri a vádlottat?

- A gimnáziumból. Tanára voltam. Ha csak rajtam állt volna, móresre tanítom, de a sok humanista meg széplélek miatt meg volt kötve a kezem. Futni kellett hagynom, pedig nyilvánosan megfenyegetett.

- Megfenyegette? - kérdezte hangosan az ügyész, és kissé hátrafordult, ellenőrizve, hogy mindenki hallotta-e a tanár állítását.

- Igen. Azt mondta, hogy falhoz állít, vagy befalaz... vagy ilyesmi.

- Tudná szó szerint idézni?

A tanár kissé elbizonytalanodott.

- Nem tudom pontosan... inkább a szavak töltése maradt meg, ahogyan ott állt az iskolaudvaron, részegen a társaival, és kiabált fel az irodámba. Azt ordította, hogy nem vagyok más, csak egy másik téglabánya a falban, meg hogy szálljak le a diákokról, és nem kell több agymosás. Agymosásnak titulálta nevelési szándékaimat.

- Lehetett bármi oka a vádlottnak, hogy nehezteljen önre?

- Hova gondol? A rossz jegyekért? Megérdemelte, mint a többiek. Tudja, hogy mit csinált ez a fiatalember? Verset írt! Az órámra!

A tömeg felhőrdült. A bírónak háromszor is csendet kellett kiáltania, mire folytathatták a tárgyalást.

- Szóval verset - tűnődött az ügyész, és úgy pillantott a bíróra, mintha az elhangzottak fényében nem tartaná érdemesnek a további bizonyítási eljárást. A tanú még odasúgta az ügyésznek:

¹ Sarodi Tibor fordítása

- De ma megkapja, ami jár!

A kicsiny közjátékra csak a vádlott figyelt fel, összébb húzta magát a sarokban, és kezébe temette arcát. Őrült, komplett eszement vagyok, őrült, gondolta. Meg vagyok húzatva. Biztos nincs ki mind a négy kerekem. Mögötte a közönség soraiban páran összesúgtak, mintha gondolatait visszhangoznák: - Őrült, elment az esze, komplett őrült.

Nem mert hátrafordulni, dehogyan mutatta volna, hogy hallja, amit mondanak, megérinti, és mélységesen bántja, hát legyenek szívesek visszafogni magukat. Inkább a még mindig a tanúk padján pózoló, fészkelődő egykori tanárára nézett, aki úgy bámult most rá, olyan kegyetlen és hideg tekintettel, mint annak idején az iskolapadban, mikor kigúnyolta versei vagy hosszú haja miatt, és amiatt, hogy feleléskor nem tudott megszólalni a stressztől, csak állt lehajtott fejjel, és ajkait harapdálta. A tanár nem szólt semmit, nem szólhatott, de tekintete beszélt, ékesszólóbban és mocskosabban, mint szája képes lett volna a belé nevelt tartás miatt:

- Na, te szemét, most megkaptad, remélem, eldobják majd a kulcsot, és te a börtönben rothadsz ítéletnapig. Nem ártott volna néha beszélgetnünk, de nem! A magad útját jártad.

A vádlott csak zavarodottan és riadtan bámulta, ahogy a tanár szemei vörösen izzani kezdenek, majd a bíró felé fordul, és visszafojtott indulattól remegő hangon kérdi:

- Öt percet adjon, Őféregsége, négy szemközt ezzel a gazfickóval!

A bíró meglepetéssel vegyes undorral nemet intett, és utasította a szolgálakat, hogy vezessék ki a tanút. A tanár felemelt fejjel távozott, búcsúzóul még visszanézett a tárgyalóteremre, a kövér bíróra és a kíváncsi söpredékre, akik összegyűltek, hogy végignézzék egy féreg eltaposását. A bíró már a következő tanút szólította. A vádlott nem is hallotta a szavait, csak akkor eszmélt fel, amikor velőtrázó sikollyal beviharzott egy asszony, hatvanéves forma, hosszú ruhában, haja, arca festve, illatfelhőbe burkolva. Az édesanyja volt az, aki először fiához akart rohanni, majd a szolgálak a tanúk padjához vezették.

- Kicsim! Gyere, kicsim, anyucikád hadd öleljen át!

Aztán hamar észrevette magát, és megpróbált könnyeivel hatást gyakorolni a bíróra.

- Uram, minden vágyam az volt, sose jusson bajba. Óvtam, tanítottam, mindent megengedtem neki. Kiválasztottam a barátnőit, a barátait. Nem engedtem, hogy veszélybe kerüljön. Csak tudnám, miért ment el tőlem! Bíró uram, hadd vigyem haza!

A férfi csak nézte ezt a szánalmas teremest, aki az anyja volt valamikor, és akivel utoljára több mint tíz éve beszélt, akkor is csak holmi közhelyekre futotta. Ki ez, aki most megható teátrálissággal látszólag kiáll mellette, látszólag fontos neki a sorsa, mert mit szól a

közvélemény, a nemlétező család, hogy ily szégyen, sérelem éri házuk táját! Az ő fiacskája, akit szoptatott, etetett, ruházott, itt végzi, egy mocskos tárgyalóteremben, ott ül, mint egy rakás szerencsétlenség, és ítéletre vár. A vádlott megrázta a fejét, elmosódó képként érzékelte csak anyjának meg-megújuló hisztériás rohamait.

- Őrült, teljesen lökött vagyok, örült - motyogta maga elé, majd segélykérően nézett körbe. Rácsos az ablak, gondolta. Biztos volt itt egy ajtó a falban, mikor bejöttem.

- Őrült, teljesen lökött, komplett örült - súgta az egyik szolga a társának, és a vádlott felé mutatott. A terem elcsendesedett, és a férfi csak ekkor vette észre, hogy anyja eltávozott már, az ügyész megdicsőült arccal nézi őt, és a bíró bőszen köszörüli a torkát, tokája nehezen hullámozik. Szólni készült.

Az idő összeroskadt az összeroskadt férfi agyában, nem tudta már, hány tanút hallgattak meg, hogy megjelent-e a felesége, aki évekkal azelőtt elhagyta egy gazdagabb és ismertebb férfi miatt, itt voltak-e vajon gyerekkori barátai, hogy a védelmére keljenek, és mondott-e valamit az a pár rajongója, akik megszerették verseit, dalait, és most ott ülnek mögötte valahol a tömegben.

A bíró szuszogva felemelkedett, körbehordozta fitymáló tekintetét az egybegyűltek, a hatás kedvéért kis szünetet tartott, majd mennydörgő hangon beszélni kezdett.

- A tényállás a bíróság előtt teljesen világos, az esküdszéknek nem is kell összeülnie. Mióta bíró vagyok, soha senkit sem láttam, aki jobban megérdemelte, hogy a törvény lesújtson rá. A vádlott olyan álnok volt a nevéhez és anyjához, hogy legszívesebben tüstént leszarnám!

Moraj futott végig a tömegen, maga az ügyész is meghökkent egy pillanatra, aztán halk tapsra emelte tenyerét. A bíró most a vádlott szemébe nézett.

- De mivel elárultad, hogy félsz - mondta -, és azt is, hogy mitől, az ítélet a következő: Állj védtelen a többiek előtt!

A tömeg megélenkült. Kiáltásokkal, léptek hangjaival telt meg a terem, a szolgák megragadták a vádlottat, és középre rángatták. Most látta csak, hogy valóban ott van mindenki. Édesanyja, volt felesége, gyerekkori barátai, szerelmei, rajongói és ellenségei. Megannyi kíváncsi és gyűlöletes szempár, amint életében, lényében vájkálnak. Ott állt meztelenül, és szembenézett velük.

Most megnézhetek magatoknak, gondolta. Itt vagyok, ez is én vagyok. Sebezhető vagyok, megalázott, megkínzott lélek, bűneimtől, tévedéseimtől hajlott a hátam, vállamat teljesítetlen ígérek nyomják, és a verseimben szót kapott remény és jószág elhagyott. Nézzetek hát, ti álszentek, képmutatók, lássátok meg arcomban önmagatokat. Bűnös vagyok,

igen, mindig is az voltam. Elhagytam anyámat, mert szabad akartam lenni, elhagytam vérszívó barátaimat, és nem akartam megfelelni a fojtogató elvárásoknak, a tekintélynek, az alaptalan tiszteletadásnak. Őrült vagyok, igen, hát zárjatok be, tegyetek tönkre, hogy ne érezzem magam soha többé embernek!

A jelen lévők, mintha hallották volna gondolatait, egyre dühösebbek lettek, egyre közelebb nyomultak, s valaki egyszer csak felkiáltott:

- Dőljön a fal!

A kiáltás tette vagy sem, az épület megrázkódott, és egy szempillantás alatt porral, törmelékkel telt meg a levegő. Irtózatos recsegés-ropogás hallatszott, egy nő vérfagyasztó sikoltozásban tört ki, és a vádlott már nem látott senkit, csak egybeolvadó testeket, mintha véres húsmasszaként hömpölyögtek volna ki az ajtón, a hatalmas kristálycsillár irtózatos robajjal zuhant alá, és ezernyi darabra tört. Szemébe por került, testét éles szilánkok sebeztek meg, de még mindig ott állt a terem közepén, és arra gondolt, hogy földrengés lehet.

Vagy talán ez is az ítélet része.

AZ ÁRNYÉK

Mert ketten vagyunk, mi szellemek

Elveszett kísértetek

Akváriumban évről évre

Egyforma köröket kimérve

S amit a végén felfedek

Ugyanazok a régi félelmek

(Roger Waters)

Este volt.

Éjfél is elmúlhatott.

De ebben nem vagyok biztos.

Annyira emlékszem, hogy kopogtak, majd verni kezdték az ajtót, ami nem vallott úri modorra. Nem is vártam sokat az éjszakai látogatótól, azonban mondanivalója annyira megragadta a figyelmemet, hogy félóra után azon kaptam magam, hogy lélegzetemet visszafojtva hallgatom.

A látogató a segítségemet kérte, merthogy - ha még nem említettem volna - akkortájt magánzsaruként tengettem napjaimat, és névjegyemen dőlt betűvel emeltem ki a „*csak nagyon különleges esetekben*” sort, ami titokzatossá és egyben meggyőzővé emelte személyemet. Megbocsátottam hát késői vendégemnek, helyetl kínáltam, és ő eleinte habozva, hebegve, majd egyre szenvedélyesebben tolmácsolta történetét, aminek lényege az volt, hogy napok óta követik, feltartóztathatatlanul és kitartóan.

- Nappal akkor is ott érzem a közelemben az illetőt, ha egyébként nem látom - mondta.

- Ott van. A munkahelyemen, az utcán, a kocsimban...

- Ezt hogy érti? Hogyhogy a kocsiában? Úgy érti, hogy...?

- Nem a csomagtartóra céloztam. Persze tudom, hogy nem lehet ott fizikai valójában, de mégis... tud követni? Tudom, hogy figyel, hogy szemmel tart, és hogy nem tudom lerázni.

Nem is próbálok már elmenekülni előle, csak az érdekel, mit akar, és hogy miért pont engem szemelt ki. Ha ebben tud segíteni, nagyon lekötelezne.

- Miért nem fordul vele szembe maga, és kérdezi meg mindezeket? - faggattam. A fickó közelebb hajolt.

- Épp ez az - mondta. - Nincs arca.

- Pardon, azt hiszem, félreértettem valamit...

- Nincs arca - ismételte. - Összefolynak a vonásai, mintha nem lenne szeme, szája, és egyáltalán semmi... érti?

- Mint a bankrablóknak a gumimaszk vagy harisnya alatt - bólogattam. - Igen, itt is bizonyára erről van szó. Nem akarja, hogy felismerjék.

Látogatóm türelmetlenül legyintett, mintha roppant dilettáns lennék, és nem fognám fel a lényeket. De nem igyekezett meggyőzni.

- Mindegy - mondta. - Csak kapja el, fogja meg, és derítse ki, hogy kicsoda. Nem leszek hálátlan.

A megjegyzésre felöltöttem a kínos arckifejezést, mintha felettébb kellemetlenül érintene a pénz említése, holott belül kellemes bizsergés csiklandozott. A fickót nem érdekelték a bensőmben lezajló folyamatok. Elővette csekkfüzetét, és egy számjegyet karcolt rá, szemkápráztatóan sok nullával a végén.

- Előleg - mondta. - A költségei fedezésére. A végén megbeszéljük a többit. Remélem, lesz még mit megbeszélünk.

Ennyi volt az este. Asztalomon reggelre mindössze egy névjegykártya, és a kitöltött csekk hevert, a sok nulla pedig munkára biztatott. Agyam zsibbadtan fordult egyet, de profizmusom már aktivizálta magát, és kiadta az ukázt: az első lépés a követendő személy követése, hogy megtudjuk, ki követi. Nosza, kaptam kabátomat, és megbízóm házához hajtottam. Leparkoltam a sarkon, és ráérősen rágyújtottam. Az utca üres volt, úgy tűnt, senki sem várja a fickót. Akár elment már otthonról, akár nem, senki sincs a közelben, állapítottam meg.

Így vártam. Pontosan este kilencig.

Közben elmajszoltam egy jó pár zacskónyi csipszet, egy, a kesztyűtartóban talált fél pizzát, és megittam két liter ásványvizet. Mind e közben mertem bóbiskolni is, bíztam ösztöneimben. Nem csalódtam. Órák épp hogy elütötte a kilencet, és a téli este megkezdte előcsalogatni árnyait a sikátorokból, ahová az utcai lámpák már nem világítottak be, egy kocsit fordult be a szemközti sarkon. A volánnál megbízómat sikerült azonosítani, vele együtt pedig

feltűnt egy jelenség, amely elsőre még az én sokat látott érzékeimet is jócskán elbizonytalanította.

Először olyan volt, mintha megbízóm egy hatalmas köpenyt viselt volna, és a szárnyak fekete kísértetként lebegtek volna mögötte. Aztán rájöttem, hogy valóban kísértet követi.

Furcsa lehet egy racionalitáshoz szokott embernek hallani ezt a mondatot: „*Aztán rájöttem, hogy valóban kísértet követi*”. Pedig vannak esetek, amikor nincs mese, ki kell jelentenünk: Te nyertél, öregem, itt a tudomány csődöt mond. Lehet okoskodni, igen, a végtelenségig. Lehet kísérletet tenni a szituáció megismétlésére laboratóriumban, műszerek, fehér köpenyes parapszichológusok vagy egyéb nagy koponyák társaságában. Igen, most nyíljon az autó, szálljon ki az úriember, és vizsgáljuk csak meg, hogy szárnyal-e valami mögötte, akár egy régimódi vámpír, életre kel-e az árnyéka, mintha egyenesen a pokolból támadna fel, és a háta mögül kísérelné meg elragadni a mélybe. Majdnem biztos, hogy semmi sem történne. A poklot, akárcsak Istent, nem lehet kísértetni. Kipróbálni lehet. Kísértetni nem. Túlélni is ritkán.

De akkor csak én voltam a szemtanú. Megbízóm sejthetett ugyan valamit, de nem fordult hátra, ha tett is ilyesmit, inkább engem kereshetett, mintsem árnyékát. Életre kelt árnyékát.

Megvallom, elment a kedvem az egésztől. Nem találtam jópofának, hogy Mr. Hyde után nyomozzak, még ha a megrendelő nem is tűnt kimondott dr. Jekyllnek. Nem fűlött a fogam szembetalálkozni másvalaki árnyékával, elég volt nekem a sajátomat elviselni. Elég volt a sajátomtól félni, igen, ez volt a fő indokom. Mit tettem hát, tiltakozással agyamban, és félelemmel a szívemben? Megtapogattam bankjegyeimtől duzzadó tárcámat, hiszen természetesen napközben még arra is szakítottam időt, hogy a szomszéd bankban beváltsam a csekket, szóval indokot, magyarázatot, és okot találva cselekedetemre, kiszálltam autóból, és megbízóm nyomába eredtem.

Elég nagy zajt csaptam ahhoz, hogy feltűnő legyek, és ahhoz is, hogy árnyéka is észrevegyen. Előbbi kíváncsian és megkönnyebbülten fordult felém, utóbbi hidegen végigmért, és gúnyos mosollyal megkérdezte:

- Már megint?

- Hát igen - feleltem.

- Tessék? - ütközött meg megbízóm.

- Csak az árnyéka. Vele próbáltam szóba elegyedni.

A fickó őszintén megjajd, szembogara megrebbent.

- Úgy érte, hogy látja?

- Úgy valahogy - mondtam.
- Úgy valahogy - ismételte az Árnyék. - Nem volt elég?
- Mármint hogy?
- A sötétből.
- De - feleltem. - Egy életre.

Megbízóm kérdő tekintetére csak legyintettem, és elfogadtam szíves invitálását a házba. Az Árnyék természetesen követett minket, de nem tűnt tolakodónak. Olyan volt, mint egy harmadik láb vagy kéz. Vagy második lélek.

A ház pazar berendezése láttán arra gondoltam, hogy valószínűleg megbízóm járt jobban kettőnk közül. Merthogy az a pár tízezer neki meg se kottyán, míg én történetesen az életemet kockáztatom, sőt valószínűleg *nem csak ezt* az életemet. De a kávé jólesett, és az a fél üveg édes bor sem jött rosszul. Az Árnyék eltűnt, az alkohol elvette látásomat, de tudtam, hogy létezik. A szaga, a tapintása, a hűvössége betöltötte a szobát, és én borzadva tekintettem házigazdámra.

- Mivel foglalkozik? - kérdeztem.

Ő szürcsölve itta a bort, majd úgy válaszolt, hogy közben kéjesen figyelte reakciómat.

- Orvos vagyok - mondta.
- Mifajta...? - próbáltam, de intett.
- Orvos. Jól menő orvos.

Másfelé tereltem a beszélgetést.

- Mióta látja?
- Látom? - kérdezte. - Nem látom, mondtam. Egyszer láttam. Nem volt szimpatikus.
- Nem csodálom - mondtam. - Sohasem az.
- Miért, mi a fene ez?

Érdektelen volt. Könnyelmű. Pimasz és nagyképű. Nem ugyanaz az ember volt, aki előző este kétségbeesetten kért tőlem segítséget. Akkor hullafehér volt. Most pedig arca kivörösödött a bortól. Én voltam hullafehér. És én tűnhettem segítségre szorulóknak. Az Árnyék benne volt. Élteste és biztatta. Biztatott engem. Biztatott a harcra.

- Én nem tudok ezzel szembeállni - jegyeztem meg egy kis idő után, amikor visszatérni láttam vendéglátóm szemében a rémületet, és a háta mögött valami egy pillanatra eltakarta a kandalló tüzét. Sötétebb lett a szoba egy másodpercre.

- Megfizetem érte - felelte. - Nem tudom elviselni. Nem bírom látni. És nem bírom hallani sem a...

Itt elharapta a mondatot, én pedig visszafogtam magam attól, hogy kitaláljam a folytatást, hogy megfejtssem a rejtvényt. De nem tudtam nem megkérdezni.

- Tulajdonképpen miért nem mer az arcába nézni?

Magázódtunk. Így kérdésemet lehetett így is érteni: *Miért nem mer a saját arcába nézni?* Nem tudom, hogy mit értett, de válaszolt.

- Nem szeretem a tükröket.

Aztán távoztam.

Éjszaka nem jött álom, nem engedtem.

De a reggel izgatottan talált.

- Persze hogy ismerem - mondta informátorom a telefonban. Akkor szoktam felhívni, ha szükségem van némi adatra valakivel kapcsolatban. Fogalmam sincs, hogy milyen kapcsolatai vannak, netán egy komplett lexikon vagy telefonkönyv búj-e meg a fejében, a lényeg az, hogy eddig még sohasem kért egy napnál többet, hogy tudakozódjon. Most sem. Megbízatásom reggelén hívtam fel, huszonnégy órával később pedig már közölte is híreit, miszerint:

- A fickó menő nőgyógyász. Specialista. Tudod olyasféle, aki...

Hallgattam, közben észrevétlenül belém csusszant valami nyálkás, hideg és kellemetlenül életidegen féreg, körbenyalta gerincemet, és a torkomban telepedett le. Gombócot formált, de előtte még keserű szorongást hagyott a gyomromban. Hallgattam, majd megköszöntem az információkat, és letettem a kagylót. Aztán pár percig bámultam magam a tükörben.

Szürkés arcú fiatalembert láttam, olyasfélét, aki belépett már az öregedés éveibe, a haja fényén már látszik, hogy fogy az ideje, és gyanakodva kezdik szemlélgetni, ha egyedül él, ha nem egy jópofa kisgyerekekkel, netán nagyobbacskával mászkál az utcán, és akit pont ezért érdeklődve néznek meg a nők. De a lényeg az arcom mögötti tekintet volt, amelyet csak én vehettem észre. Soha nem szoktam álmodni, és ez valahol nyomot hagyott lelkemben. Ott bújtak meg álmaim a homlokom mögött, ott feszültek a kitörni képtelen energiák, a lefojtott képek és hangok, ott tobzódtak, szaporodtak, sokasodtak a meg nem született gondolatok, a pusztulásba küldött ideák. Láttam, és tudtam, hogy komolyan kellene vennem az Árnyék figyelmeztetését, akivel először hatéves koromban hozott össze a sors, és aki akkor csak annyit mondott: *Tudd meg, hogy valóban élsz-e, vagy csak álmodsz!*

Aznap követtem megbízómat a munkahelyére, egy elegáns magánklinikára, és beültem a váróterembe. Végignézttem a várakozók során, néztem a fiatalasszonyokat, akik feszülten, kemény elszántsággal ajkukon gyűrögették kezükben zsebkendőjüket, akik már meghozták

végleges döntésüket, és megbízómtól várták a megoldást, mert ő volt képes megtenni helyettük azt, amire ők nem voltak alkalmasak. És a váróban ott volt az Árnyék. Velem szemben ült egy kényelmetlen műanyag széken, felette a falon egy bájos gyerekrajz, egy kicsiny sündisznót ábrázoló kép. Az Árnyékot persze senki sem látta, ő pedig kacér volt, provokatív és gúnyos, mint mindig.

- Dolgozik - mondta büszkén. - Végzi a dolgát.

Bólintottam, de nem méltattam válaszra. Nem törődött velem.

- Tudod hogy miről híres ez a klinika? - folytatta. - Ide a legvégső stádiumban jönnek már csak a nők. Amikor rájönnek, hogy mégsem tudják vállalni azt, amire előtte hónapokig várakoztak. Tudod? Ez a bűvös szó: *mégsem*. A döntés szava, a meggondolás szava. A teremtés nevetséges paródiája, a *legyen* paródiája. *Mégse legyen*.

- Fogd be a szád - mondtam. Nevetett.

- Mi nem tetszik? Az, hogy egyáltalán itt vagy? Pedig te is voltál itt. Nem rémlik valami?

Nem akartam belebonyolódni különböző filozófiai eszme-futtatásokba egy olyan lényel, akinek nyilvánvalóan jobban vág a nyelve, mint nekem. De ez az utolsó megjegyzése szöveget ütött a fejembe.

- Még sohasem jártam itt - feleltem. Ismét csak nevetés volt a válasz.

- Dehogynem - mondta. - Nemlétező álmaid egyikében.

Nyílt az ajtó, egy kisírt szemű hölgy lépett ki, majd bement egy másik. Kisvártatva ő is kijött, és átadta helyét a következőnek.

- Futószalag, öregem - mondta az Árnyék. - És tudod miért vagyok én itt? Mert a fickónak legalább öt éve nem igazán fűlik a foga a dologhoz. Amióta filmre vette, hogy mi történik közben... érted? Azóta tudja, mit cselekszik, és napi egy liter borral tud csak szemet hunyni fölötte. Csak fölöttem nem tud szemet hunyni.

- A tükör - mondtam.

- Igen. A tükör. Észrevetted, hogy nincs a lakásában tükör? Kicsit mindig kócos, mindig rosszul áll a ruhája. Mert nincs tükör. Csupán én követem kitartóan, és velem sem mer szembenézni. Már most vissza kéne adni a megbízatásodat, öregem. Nem neked kell itt lépni, neki kellene. De amíg ez az épület áll, amíg ő odabent teszi a dolgát, addig én is itt leszek. Akarsz beszélni velük?

Felocsúdtam.

- Kikkel?

- Hát velük - mutatott felfelé. És ekkor észrevettem, hogy a mennyezetet teljesen befedi valami puha, takarókból összevarrt és folyton hullámzó anyag. Majd kitisztult a kép, és megláttam őket. A meg nem született lelkeket. Apró, vattaszerűen széteső kicsiny gombolyagok voltak, fehérek és tovatűnők. Felfelé haladtak, egy láthatatlan csövön keresztül egy másik világba.

- Indiába mennek - közölte az Árnyék. - Meg Kínába. Ott megszülethetnek. Nekik csak egy kitérő, de neki... - mutatott befelé. - Minden ilyen kis pihe egy újabb érvényes jegy a pokolba. Ők is álmodnak, tudad te ezt? Előre megálmodják életüket. Azt is, amelyet elvesznek tőlük, és azt is, amelyet majd meg fognak élni. Neked hol vannak az álmaid? *Valóban élsz, vagy te is álmodsz?*

Ekkor kijött a doki. Megvetően végigmért, majd magára erőltetett mosollyal betessékelt. Furcsa volt a tekintete, mintha nem is rám nézett volna, hanem valahova fölém, én pedig megbabonázva követtem. Hamarosan egy fehér ágyon találtam magam, és ezzel egy időben érzékeim elkezdtek elveszteni élességüket. Először a látásom tompult el, mintha víz ment volna a szemembe, majd tapintásom lett bizonytalan, végül heves szédülés fogott el, és megfordult körülöttem a szoba. Még láttam az Árnyék arcát (most volt arca!), amint szigorúan megcsóválja a fejét, majd így szól: *Tehetséges nyomozó lettél volna*, aztán sötétség zuhant rám, és én ott lebegtem magzatként egy anyaméhben.

Anyám a rendelő vizsgálóasztalán feküdt, a doktor megvizsgálta, és közölte, hogy nincs ellenjavallata a terhesség-megszakításra. Anyám egy pillanatra még belegondolt - éreztem, hallottam -, hogy mi lehetnék, ki lehetnék, talán tudta is egy röpké másodpercre, de aztán döntött. Aláírta a szükséges papírokat, és másnap befeküdt a klinikára, a műtétre. Én csak arra emlékszem, hogy egy átretegett óra után beszippantott egy fényes alagút, és sok ezernyi társammal együtt Kínában születtem újjá.

Egy szegény földműves lánya lettem, nyolcéves koromtól egy idegennél kellett dolgoznom, aki éhbérért alkalmazott engem és kilenc testvéremet. Akkortájt kezdtem el álmodni. Akkor jutott eszembe az is, hogy ki lehettem volna, ha egykori anyám másképp dönt. De csak tizenkét éves koromra tanultam meg annyira írni, hogy mindezt lejegyezhettem. Kemény munkával kikecmeregtem a szolgasorból, és egyetemre mehettem. Filozófus lettem. Évekig elszánt harcokat vívtam a terhesség-megszakítások ellen, szószólója lettem milliónyi anyának, akik nem kértek erre a képviselőre, aztán feladtam. Egy étellel, egy álommal kevesebb, vontam le a végső konzekvenciát.

Persze nem kerülhettem el a tükroket. És nem kerülhettem el árnyékomat sem, aki egy szép napon megjelent - hatvanötödik születésnapomat ünnepeltem éppen -, és az arcomba suttogott:

Valóban élsz, vagy te is álmodsz?

FIÚ A SZOBÁBAN

Imádkozz kicsi gyermek

Ne feledd szerettedet

Mindenki legyen veled

Imád takaród legyen

Így élj büntelen

Míg eljön az álomhozó...

(James Hetfield)²

Az egyik sétálós este volt a sok közül. Ősz volt, de még biztatott a meleg levegő, hogy nem jön el még a hanyatlás, a pusztulás, még reményt hazudott a zöldellő fa az út szélén. De sötét volt, a környék majdnem néptelen, és a régi utcánkban sétáltam.

Panelházak, sárgás utcai lámpák, minden ablak más árnyalatúra festve, ugyanolyan szín, csak más árnyalat. Mert az itt lakók egyaránt megvesztek azért, hogy különbözzenek a többitől, és ugyanakkor igyekeztek görcsösen megfelelni egymásnak. De mindez rég volt, csak az ablakok maradtak olyanok. Az emberek már régen nem törődtek ilyesmivel.

Itt laktunk, ebben a házban. Felnéztem a harmadikra, halovány fényt láttam az egyik ablakban, ilyen volt, amikor a televízió kékesen bekente az ablaküveget, és ringató fényt biztosított az alváshoz. Most is tévét néz valaki, gondoltam, legalábbis megy a készülék. A másik szoba sötét, a konyha szintén. Hiszen későre jár.

Megálltam, néztem, majd beléptem a lépcsőházba. Az sem változott. Bár mintha legutóbb még elektromos kapucsengőt láttam volna, de most nem volt semmi ilyesmi. Az ajtó nehézkesen nyílt, a falak szürkék voltak, az első emeleten még zöldelltek a muskátlik, és a földszinti bácsi dohányfüstjét is érezni véltem. Persze csak nosztalgikus érzékszalódás volt, hiszen a bácsi, aki mindig a fordulóban dohányzott, már régen elment. Maradt a füst, a szag, és a rekedt köszönések emléke. Felértem a harmadikra, ott volt az ajtó, a régi lakás, ahol nevelkedtem, amit szerelmeim is ismertek, ahonnan elindultam valamikor, és ahonnan egy kétségbeesett visszatérés után végleg elmenekültem. Lakók váltották egymást azóta, mintha

² Göbolyös N. László fordítása

elátkozottak lennének a szobák, régi hangok, meghalt kis állatok szaladgálnának a folyosón, és folyton kísértene az a húsz év.

Nem fogtam fel, mit látok. Nem fogtam fel, hogy ott az a jól ismert névtábla, a régi zár, és a koszos lábtörlő. Nem foghattam fel, hogy mit teszek. Hogy előveszem megőrzött kulcsomat, zajtalanul a zárba illesztem, és benyitok a múltamba. A nyolcvanas évekbe, a függöny mögé, az eltagadott évek mögé.

A nagyszoba ajtaja csukva volt, mögüle fojtott hangok, indulatos szavak hallatszódtak ki, és a génjeimbe ivódott félelem megszorította lépteimet. Balra fordultam, ott volt a kisszoba, ajtaja szintén csukva, és meggondoltam volna, hogy éjjel belépjek egy alvó kisgyermek szobájába, ha nem tudtam volna, hogy...

... nem alszik.

A kisszoba más volt, mint ahogy emlékeztem. Istenem, akkor nem tudtam, hogy ez ilyen meghitt! A nagyság szerint sorba rendezett mesekönyvek a polcon, a hatalmas játékvár a sarokban, a magnó a polcon. A szekrényben a rajzok, képregények, újságok. Az ablakpárkányon saját kezűleg termesztett virágok egyforma cserepekben. Az ágyban a kisfiú...

Szöke, nem hozzáértéssel nyírt rövid haja volt. Az ágyneműn kék elefánt, az egyik oldalon előlről, a másik oldalon hátulról festve. A fiú szinte fejbűbig betakarózva. Óvatosan leültem az ágy szélére, észre sem vette. Éreztem, hogy remeg, és tudtam, hogy a másik szobából kiszűrődő hangok rémisztik halálra. Úgy tesz, mintha aludna, tudtam, hogy semmilyen körülmények között nem merne megmozdulni, és jelzést adni szüleinek, hogy fent van, mindent hall, és legalább rá legyenek tekintettel, ha már egymásra nem tudnak. És magyarázza meg valaki, hogy miért történik mindez.

Megsimogattam a fejét, összereztem, és kicsit megfordult. Azt hiszi, álmodik, gondoltam. Suttogtam.

- Ne félj!

Jobban megfordult, hogy lásson. Szürke szeme volt tele rémülettel és... kíváncsisággal.

- Szia - mondta. Nem többet.

- Csak álmodsz - mondtam. - Ahogyan én is. Egymást álmodjuk.

Elmosolyodott picit, és úgy igazította karját, hogy hozzám érjen.

- Ki vagy te?

Visszamosolyogtam.

- Én? Én te vagyok. Felnőttként.

Tágra nyitotta szemét, hogy jobban szemügyre vegyen. Micsoda alkalom, gondoltam. Micsoda lehetőség. Azon kaptam magam, hogy fürkészem arcát. Tetszem-e neki? Tetszik-e önmagának? Halk hümmögés volt a válasz, amit vehettem elismerésnek is.

- Hány éves vagy? - kérdezte. - Vagyok?

- Harminc - mondtam. - Még csak harminc.

- De öreg vagy - mondta vigyorogva. - Milyen öreg!

Megbántódtam, és meg is hatódtam. Öreg!

- Nem annyira - próbáltam szabadkozni, de ártatlan szemében megpillantva önmagammat, bólintottam. - De. Tényleg öreg vagyok.

- Ühüm - mondta, majd összerezett. Indulatos szavak kaparták az ajtót, és a fiú szeméből eltűnt a derű. Nem szólt, csak közelebb húzódtam hozzám. Nem mert segítséget kérni. Dühöt éreztem, haragot, mindazt, amit a fiú nem mert akkor.

- Ez így nem jó - mondtam.

A fiú halkán válaszolt.

- El akarok innen menni. És vinni anyut is.

- Nem viheted - mondtam. - Neki itt van dolga.

- Meg fog halni - mondta. Megrémültem a szavak határozottságától. A bizonyosságtól, ami már gyökeret vert a fiúban.

- Figyelj rám - fogtam meg a kezét. - Nem fog meghalni. Én tudom. Elhiszed, hogy tudom?

Rám nézett, de tekintete üres volt. Eszembe jutott, hogy pár napja találtam egy képet anyámról, és valamiért beraktam a tárcámba. Miért? Akkor nem tudtam. De most kapóra jött, elővettem a képet.

- Nézd.

- Anyu - mondta, és elmosolyodott. - Milyen öreg!

- Igen. Látod? Öreg. Nem halt meg. Nem hal meg.

- De a másik szobában...

- A másik szobában két ember veszekszik - mondtam. - Soha nem hagyják abba, sem érted, sem egymásért. Vannak ilyen emberek. De te elmész innen, boldog leszel, és saját életed lesz. Látod? - magamra mutattam.

- Ilyen leszek? - kérdezte. Nem tudtam, gúnyolódik-e.

- Ilyesmi.

Vizsgálgatott egy darabig. Megnézte kezem vonalait, megtapogatta az arcomat.

- Csak akkor hiszek neked, ha elviszel az életedbe. Most.

Igen, erre vágytam, jutott eszembe. A kiságyban, a gyermektestben, a kisszobában. Erre vágytam. Most valóra válthatom ezt a kívánságomat - valaki másnak. Másnak?

- Gyere - álltam fel.

A fiú villámgyorsan pattant ki az ágyból, és magára kapta a széken heverő ruhákat. Kócos volt, izgatott, és reménykedő.

- Nem fognak észrevenni? - kérdezte.

- De - mondtam. - Mert elköszönünk.

- Mi?

Kimentünk az előszobába, a fiú szorította a kezemet. A nagyszoba előtt mély lélegzetet vettem, és beléptem. A fiú biztonságban volt mellettem, és tudtam, hogy ezt ő is érzi. A nagyszobában két ember feküdt az ágyon, a fiú szülei. Rám meredtek, talán ők is azt hitték, hogy álmodnak. Nem szóltak, én kezdtem. Fiatalok voltak és zavarodottak.

- Most elmegyünk - közöltem. - Elég volt. Ne hiányozzunk.

Az apa feleszmélt, és felpattant. Nem engedtem szóhoz jutni. Magasabb volt nálam, nem féltém tőle.

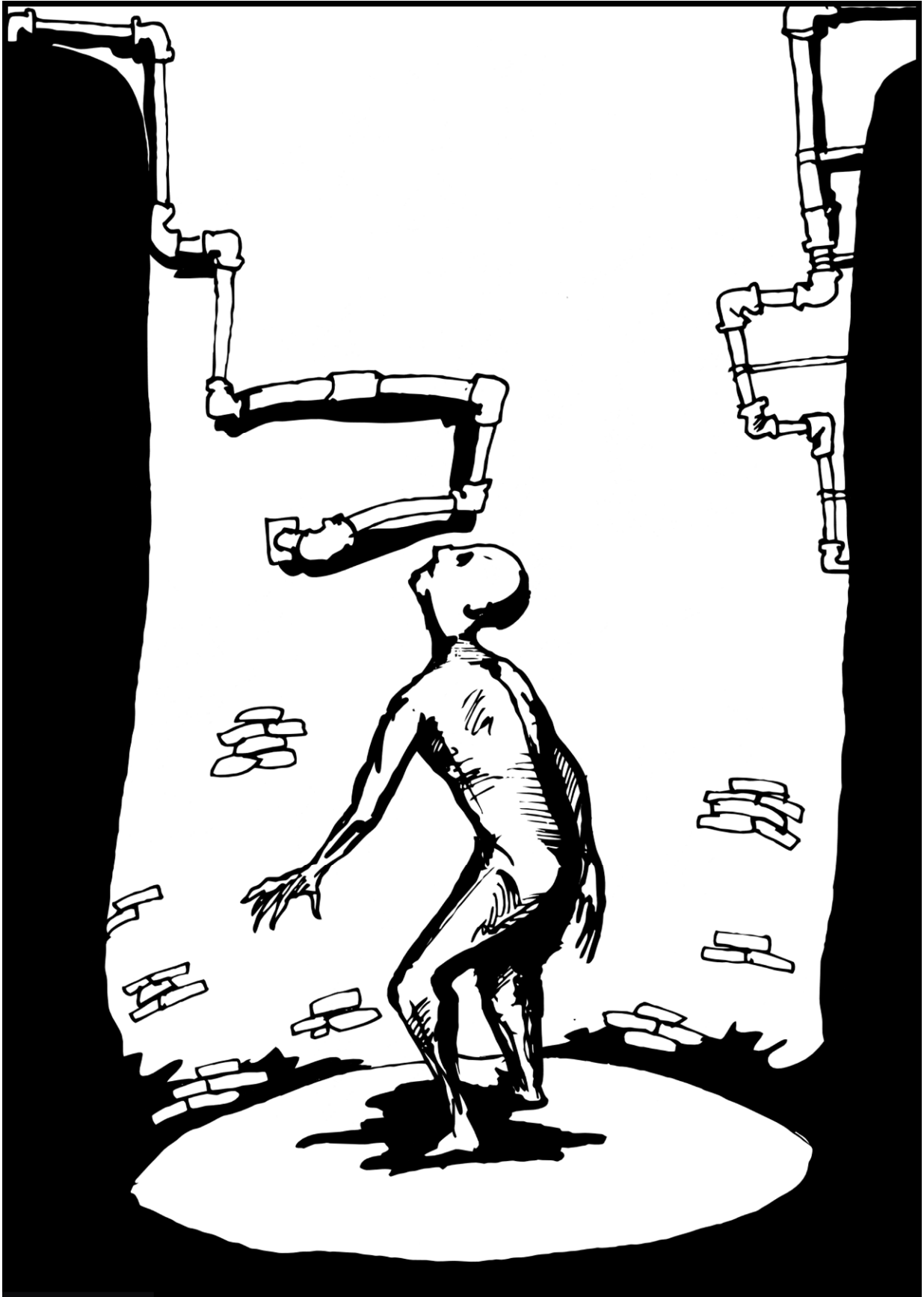
- Elmegyünk - ismételtem, és már sarkon is fordultam. A fiú hozzám simult, én pedig úgy csaptam be a nagyszoba ajtaját, hogy beleremegett a lakás. A lépcsőházi villanyfény olyan volt, mint a napsütés, az utcai lámpák pedig vidáman kacsingattak ránk. Távolodtunk, a fiú csak egyszer nézett vissza a kisszoba ablakára.

- Nem vagy már egyedül - mondtam, és ő bólintott, hogy tudja. A folyóparton álltunk meg, kellemes szellő kócolta hajunkat. Az ő szőke, vékony fürtjeit, és az én őszbe fordult tincseimet. Leguggoltam hozzá, mert mintha kisebb lett volna, majd még kisebb, és kisebb. Valami történt. A végén már elfért a tenyeremben, onnan nézett rám, onnan küldte háláját felém. Majd nem kisebbedett már tovább. Közel hoztam arcomhoz, és megismételtem, amit utoljára mondtam neki.

- Nem vagy már egyedül.

- Köszönöm - felelt, korához képest nagyon komoly volt az arca. Majd széttört a felnőtt álarc, és visszatért a vidám gyerekarca. Tiszta szemek. Gyengéden megfogtam a fiút, és mintha láthatatlan kéz vezérelte volna karomat, felemeltem, és szívembe költöztettem.

A padon ültem a ház előtt, és régi szobám ablakát bámultam. Majd lassan felálltam, megfordultam és hazamentem.

A PINCE, A TEST MEG ÉN

*Zűrzavar... ha lesz felirat síromon
Töredezett ösvény, tántorgok utamon
Ha bevégezem egyszer, hátradőlhetek
Ha bevégezem egyszer, jót nevetetek*

(Peter Sinfield)

Gyerekkoromban sűrűn álmodtam róla. A hulláról a pincében. A dohról. A sötétről. Az egyedüllétről és a kiszolgáltatottságról. Fogalmam sincs, miként állt össze ez a visszavisszatérő álom-mozaik, Herr Freud bizonyára szívesen elcsemegézett volna az álmon, ám közel sem vagyok biztos benne, hogy az analízis után eloszlott volna ez a rémkép. Nem hiszem, hogy az álmok eloszlanak. Inkább visszavonulnak, átváltoznak, igen... de sohasem oszlanak el.

Mint az a hulla a pincében. Az sem oszlott el soha, fennmaradt, valahol a tudatom legmélyén fennmaradt, mint valami figyelmeztető, rémisztő titok, ami ott kísért, nem hagy aludni, és a sötétben lassan felkel, közelebb jön, és halott szemeivel az arcomba bámul. Én pedig nem merek mozdulni, nem merek lélegzetet venni sem, csak magamban sikoltok, míg agyam felrobban, ereim megpattannak, és testem kocsonyás masszaként folyik szét a dohos térben.

Az álom mindig ugyanaz volt. Egyedül vagyok a pincében, egy hatalmas lomkamrában, nem látom a végét, és nem látom az ajtót sem. Félhomály van, és annyi szétdobált limlom, rossz bútor, miegymás, hogy a helyiség úgy fest, mint valami labirintus. Furcsa alakja van. Nem egy szokásos nyolcsarkos szoba, nem, ez inkább olyan, mint egy tölcsér. Persze nyitott szemmel nem, úgy olyan, akár bármelyik pincekamra. De ha becsukom a szemem... akkor láthatom azt a semmibe vesző, elkanyarodó, nyúlós tölcsért, amely egyre csak szív befelé, valahová a távolba, a pince legmélyére, ahol ott hever az a holttest.

Valahol mélyen mindig is tudtam, ki lehet az. De soha nem fogalmaztam meg. Előfordult, hogy az igazság tudatom küszöbét taposta, ott keringett körülöttem bebocsáttatást

kérve, de én nem mertem róla tudomást venni. Éreztem ugyanis, hogy én vagyok a felelős a haláláért. Gyermekek voltam, mégis tudtam, hogy én öltem meg, én rejtettem oda a lomkamra mélyére, ahol gyakran játszottunk korábban a szomszéd gyerekekkel, aztán ők eltűntek, és maradt a bomló holttest az összevisszaság alatt... és azzal is tisztában voltam, hogy mindenki tud róla, csak senki nem meri felfogni, észrevenni, bevallani, hogy van valami a sötétben. És senki nem mert a szemembe nézni sem.

Amikor leérek a pincébe, mindig világos van. Nem verőfény, csupán egy hatvanas izzó sárgás fénye, de mégis. Porszemcsék szállnak a levegőben, és egy valamikori fogócska-játék visszhangjai is megtapadtak a málló vakolaton. Még percekkel ezelőtt is pár kiskölyök szaladgált itt a korhadt szekrény, és a hullámpapír-dobozok között. Az első emeleti ingerült lakó léptei is hallatszanak, aki éppen jön lefelé rendet teremteni. Aztán csönd... Mire visszanezék, már eltűnt az ajtó, elhallgattak a hangok, és mintha az izzó is visszafogottabban világítana. A por sűrűbb, édeskés szag áramlik elő a mélyből, és a lomkamra megvonaglik, mint egy gyurmából épített házacska, falai képlékennyé válnak, és felém nyomulnak. Kiáltanék, de tudom, senki sem hallaná. Így találgatok. Minden másodpercben egy lépéssel közelebb kerülök a távoli sarok felé, és retteget tudom, hogy vár ott valami. Valaki.

Tisztában vagyok vele, hogy az egy holttest. És már tudatosítom is magamban, hogy nincs ebben semmi különös. Csak egy test. Lehet, hogy gusztustalan, lehet, hogy bűdös, és bizonyára kétségbeejtő, ijesztő, és lenyűgöző látvány egy kisgyermek számára, de egy biztos: nem árthat már senkinek. De mégsem szűnik meg a félelmem. Mert én egyre csak azt látom, hogy ez a test gonosz, hogy titkokat őriz, amelyeket valahogy képes elmondani nekem, mintha rothadó emlékezetfoszlányai beszivárognának az agyamba, és ott szólást követelve sikoltanak fejembe szörnyű titkokat, mintha csak én érthetném meg történetét. Mert története van. Én egyre csak azt látom, hogy egyedül vagyok, hogy nincs menekvés ebből a pincéből, és ez a megsemmisült ember rám vár, számít rám, és lassan hozzám ér nyálkás kezével.

A többi lakó persze tudja, mi folyik odalent. Tudják, hogy lent vagyok, hogy mi történik, mindent tudnak. De azt is tudják, hogy nem mondhatok semmit, hogy ők kényelmesen kimaradhatnak az egészből, mert nem oszthatom meg senkivel titkomat. És úgy ébredek fel ismét, hogy nem kerültem közelebb a megoldáshoz.

Reggel van, és nyári szünet. Ez persze csak a diákoknak és a tanároknak jelent valamit, én pedig az utóbbiakhoz tartozom. Történelmet és irodalmat tanítok az egyetemen. A mai napon nehéz feladat vár rám, ugyanis le kell rónom egy régi tartozásomat valakinek. Az ügy

nem vészes, mindössze egy alázatos bocsánatkéréssel tartozom, de ez már évek óta esedékes, és nem igazán tudom, hogy milyen természetű kamatos kamatokra számíthatok. Találkozom van.

Nem messze lakom az ominózus helytől, két sarokra kell mindössze elsétálnom, mégis olyan hosszúnak tűnik az út, mintha a város túlsó végében lenne a cél. Régi tömbház, amolyan pörköltzagú lépcsőházzal, koszos udvarral, és a folyton veszekedő harmadik emeleti házaspár ordítóásával a folyosón. Faajtó, régimódi kopogtató, ami nem vall barátomra. De bizonyára bérelt a lakás, és bizonyára tényleg barátomnak mondhatom még az illető lakót. Első pillantásra ebben nem vagyok olyan biztos.

A férfi harmincas éveit lassan maga mögött hagyó, hosszú hajú, rendezetlen külsejű. Tönkrement az élete, mondta valaki legutóbb, aki sűrűbben látogatja. Nem tudom. Nem tudom, hogy tönkre lehet-e egyáltalán egy élet, létezik-e tönkrement élet, vagy csak életformák léteznek. A férfit nem kérdezem erről. Belépni szeretnék.

- No hát - közli.

- Helló - mondom én. - Zavarhatlak?

- Zavarsz - mondja, de vigyorog. Betessékel.

Odabent kellemetlen szag, mintha odaégett volna valami, de már nagyon régen, és ez a sűrű bűz minden nap életre kelne, mikor a tűzhely felmelegszik. A szoba rendetlen, az ágy talán évek óta megvetve, az éjjeliszekrényen számtalan cigarettacsikk.

- Itt laksz? - kérdezem értetlenül. Leülök. Ő velem szemben foglal helyet, kicsit távolabb, bizalmatlanul méreget. Merek a szemébe nézni.

- Mi van veled? - mondom, és utálok magam, amiért tudom, hogy ez egyáltalán nem érdekel. Ő is tudja. Vállat von.

- Vagyok. Látod...

Nézzük egymást. Rosszul érzem magam. Dühös vagyok, mert ketten vagyunk, mert akkor is ketten voltunk. Ingerültnek érzem magam, mert ő nyugodt, és bár én tartozom, mégis legszívesebben bocsánatot követelnék. Szeme gonoszul villog, másodpercekre eltűnik belőle a homályos közöny. Engem okol, tudom. Az odaégett szagért, a mocskos lakásért, az életéért. De azt is tudom, hogy nem én vagyok a felelős mindezért. Én csak elindítottam valamit, amit ő fejezett be, úgy ahogy akart. De látom, hogy gyűlöl. Gyűlöl, mert ő is tisztában van vele, hogy saját kezűleg jelölte ki a maga útját.

- Azért jöttem, mert tartozom valamivel - szólok.

Bólint. Nem felel. Kicsit vigyorog, kicsit villámokat szór a szeme. Várakozik, és észreveszem, valamin töri a fejét.

- Lehet, hogy későn, de...

- Soha nem késő - mondja ő, és közelebb ül. Várja, hogy megalázkodjak, hogy bocsánataért esedezzem, hogy szánjam-bánjam tettemet. Ugyanúgy néz, ahogy álomban már sokszor. Azzal a beteg tekintetével, zavart szemeivel, sértett gyermeki daccal az arcán. Duzzog, és toporzékol. De most keményebb, mint évekkkel ezelőtt. Húvösebb. Kiszámíthatatlanabb. Bennem pedig erősödik a szorongás.

- Szóval... bocsánatot szeretnék kérni - nyögöm.

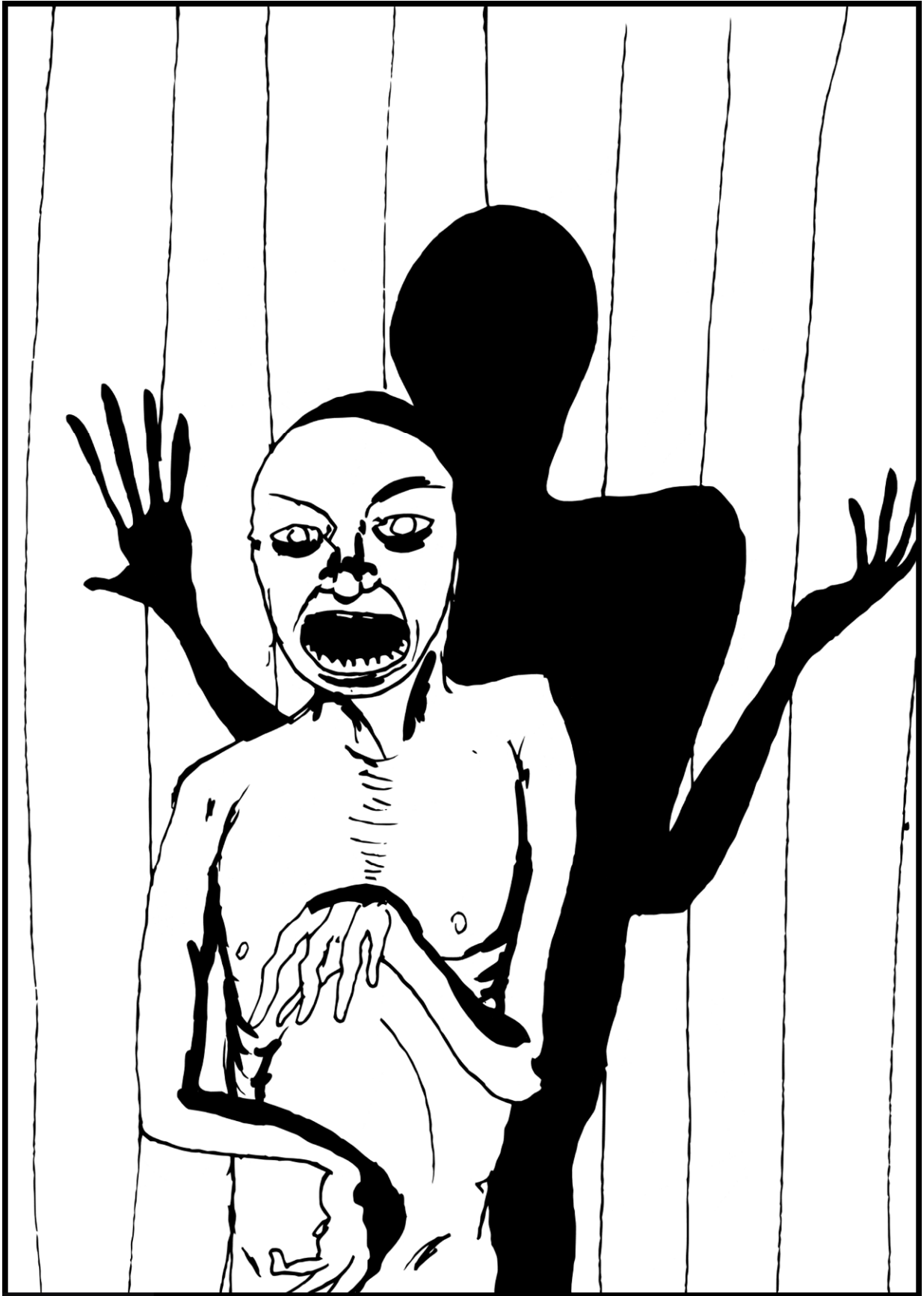
Aztán bámulom a vonásain előmlő elégedettséget, perverz kéjt, és a meghozott döntést. Minden megáll és lelassul. Nem fogom fel a mozdulatát, ahogy lenyúl az ágy mellé, és megragad valamit. Nem is emelem kezem, hogy védekezzek, hogy elhárítsam az ütést, mintha nem is az én arcomba csapna az a baseballütő, nem az én arccsontomat zúzná pozdorjává, nem az én fogaim recsegését hallanám, ahogy szilánkokká törnek a számban. De még nincs vége. Újra meg újra lesújt, és én majdhogynem érdeklődve figyelem mozdulatát. Mintha egy tömött zsákot püfölné, nem érzem már a fájdalmat. Ő sem tudja, mikor múlik el belőlem az élet, csak percek múlva hagyja abba, megtörli veritékes arcát, és halott szemeimbe néz.

Ott vagyok, látok mindent, nyugodt vagyok, kissé kábult. Nem élek már, tudom. De mégis érzékelem, ahogy élettelen testemet felnyalábolja, becsomagolja valami régi, koszos nejlonzsákba, és alaposan átköti. Megvárja az éjszakát, és lecipel az alagsorba. Régi pince, hatalmas, elfelejtett és zárt. Egy korhadt szekrény mélyére rejt el, és egy penészes szivacs-matracot is rámborít. Nem tudom, mikor találnak majd meg, és mit csinálnak majd velem. Csak azt tudom, hogy ott vagyok, hogy én vagyok ott, és hogy ismerős ez az állapot.

Nincs fény, alagút, meg ilyesmi, ahogy azt vártam. Nincs lajtorja a mennybe, nincsenek eltávozott rokonok, akik segíteni jönnek, fénylények sincsenek. Csak a pince van. A lomkamra, ahol sárgás fény gyúl néha, ahol hallom a szomszéd hajléktalan tüdőbajos köhögését, és amelynek mélyén valahol bomló testem fekszik a matrac alatt.

Nincs más.

Csak a pince, a test meg én...

AKI ÁTVETTE A BŰNÖKET

*Ha kíváncsi vagy, mit rejt e hideg szempár,
Tíz körmöddel tépd le rólam
Az álcát...*

(Roger Waters)³

Tízéves volt, amikor először megtörtént vele. Aztán újra meg újra. Nem is vette észre, nem keresett összefüggést, csak tréfásan jegyezte meg: *Elkapok mindenféle fertőző betegséget!* Valahogy így volt, igen. Csak éppen akiktől átvette a kórt, azok valahogy jobban lettek.

Újságíró vagyok, és ez az írás csak egy hevenyészett vázlat, egy cikk, amely sehol nem fog megjelenni. Alkoholtól gőzös fejjel írom, ám ez egy pillanatra se kérdőjelezze meg a hitelességet, ha szabad kérnem. Minden részlet valós, itt esett meg a közelemben. Hogy honnan ismerem a történetet? Mert a fiú történetesen az egyik legjobb barátom volt, tudják? Egy „rendes srác”, ha használhatom ezt az elavult, manapság egyáltalán nem klasszikus jelentésében használt szót. Egy jó fiú, aki soha nem ivott, nem dohányzott, sőt a kurvákat is elkerülte. Legalábbis addig a napig, tudatosan. Aztán persze minden megváltozott, de erről még korai... inkább nézzük a kezdeteket.

Mint említettem, a fiú gyerekkorában sűrűn betegeskedett. Elég volt ránéznie egy náthás iskolatársára, és szinte nyomban tüsszögni kezdett. Másnapra belázasodott, és ágyban maradt. Az orvos elintézte egy legyintéssel és egy recepttel, édesanyja szintén nem izgatta magát túlságosan, ám senki sem láthatott a fiú fejébe éjszaka. Ott idegen, a fiú számára idegen démonok kergetőztek, miközben valahol a város túlsó felén végre nyugodtan aludt valaki. Mert a fiú tudta azt, amit sokan már elfelejtettek, hogy minden betegséget démonok okoznak, és hogy ezek a démonok elűzhetők, lecserélhetők, eladhatók, akár el is költöztethetők.

A fiú olyan volt, mint egy szeméttégető, ha szabad ezt mondanom. Átvette mások démonjait, éjjel álmában legyőzte őket, és pár nap múlva már új démonokra vadászott. Persze sokáig mit sem tudott az egésztől, fogalma sem volt róla, hogy ő olyan a világ számára, mint a

levegőztető az akváriumban, mint a növények ezen a bolygón - tisztítja környezetét. És a démonok tudták ezt, elkerülték a fiút. Tiszta volt, és nem létezett evilági lény, aki birokra mert kelni vele. Más démonjait persze könnyűszerrel becserkészte, gúzsba kötötte és száműzte az ismeretlen tartományokba. Tartott mindez a kamaszkoráig, körülbelül tizenhárom évig. Aztán történt valami.

Illetlenség beszélni róla, mégis szóba kell hoznom, hiszen azt ígértem, hiteles képet festek a történekről. Szóval a fiú tizenhárom éves elmúlt már, amikor életében először úgy ébredt fel az éjszaka közepén, hogy valami új érzés bizsergette, mintha kigyulladt volna az ágy, és forróság borította el testét. Merevedése volt, és keze tétován mozdult, mintha habozna, aztán lába közé tévedt. Az érintés kellemes volt, izgató és kapkodó. Tenyere hamarosan síkossá vált, mozdulatai határozottabbak lettek, és a fiú átélte férfikora első magömlését. Egyedül, a takaró alatt, a kissozában. Meglepett volt, kicsit rémült és zavart. De szégyene némi büszkeséggel is vegyült, ezt ő csinálta! Először, férfiként és végig! És rögtön tudta azt is, hogy kinyílt egy kapu. Szinte látta, hallotta nyikorgását, orrát megcsapta a hűvös doh szaga, és a fiú azon kapta magát, hogy összekuporodva bújik meg a takaró alatt, hasa és a lepedő ragacsos, és kívülről valami hullószerű lény próbál közel férközni hozzá.

Aztán reggel lett, és a fiú iskolába ment, mint mindig. Jól tanult, jól viselkedett, mint mindig. És lelkének mágnese gyűjtötte a démonokat, mint mindig. Csak most már nem álmában számolt le velük.

Amikor elkövette azt a gyilkosságot, a pszichológus nem értett semmit, ahogy általában a pszichológusok nem értenek semmit. Persze ezt a viláért sem vallotta volna be, hátrébb tolt a szemüvegét, és mélyen belenézett a fiú szemébe. Közben azon tűnődött, mit is mondjon. Fűrészte a fiút, ezt a tizennyolc éves kölyköt, aki nyugodtan nézett rá, akinek arca szeplőtelen volt, sima és tiszta, mint egy kisgyereké. Csupán a tekintetében volt valami, ami szétzilálta a gyermeki bájt, a tekintete mintha egy öregemberé lett volna. A fiú csak bámult, a pszichológus csak bámult, a fiú pedig érezte, hogy lelke kapui megnyílnak, a monumentális mágnes működésbe lép, és a pszichológus legnagyobb belső démona pedig már kifelé bújik a férfi testéből, mint a darálóból előkúszó húsmassza. De azt is tudta, hogy még időbe telik, mire megérzi homloka mögött a zizegést, ahogy agya új lakója elfoglalja helyét, és féreg hangján beköszön.

- Megtervezted? - kérdezte a pszichológus.

- Mit? - bámult bambán a fiú.

³ Sarodi Tibor fordítása

- Hogy bántani fogod. Azt a nőt - tette hozzá a férfi magyarázatképp. - Megtervezted?

- Nem - mondta a fiú, mintha nem értené a kérdést. - Mondtam már, hogy nem ismertem.

- Nem ismerted - tűnődött el a pszichológus. - De tudtad, hogy hol lakik, hogy hol tartja a kulcsát, és hogy mi a volt férje neve. Mindent tudtál, mégsem ismerted.

- Így van - mondta a fiú. Nem volt fontos, hogy vallatója elhiggye, amit mond. Nem volt fontos, mert tudta, hogy a férfi legalább olyan romlott, mint az a másik volt. A démon nem tesz különbséget, a szándék soha nem az ember fejében születik meg. Ha nem ez követi el, akkor megteszi más. Így kerek a világ, így teljesül be a Rend. Most sem lesz másképp.

- Elmondom, ha akarja még egyszer. Ha akarja. De ugyanazt tudom csak mondani. Az a férfi ölni akart.

- A nő volt férje.

- Igen. Ő gyilkolni akart. A belső démona elhitette velem, hogy oka van rá, és hogy képes megtenni. Pedig nem is a volt feleségére haragudott, hanem az anyjára.

- Hogy? - hajolt közelebb a pszichológus.

- Az anyjára - ismételte a fiú. - Magának kell ezt magyaráznom? A férfi az anyját gyűlölte. Azt a nőt, aki terhessége harmadik hónapjában még azon kísérletezett, hogy elhajtsa magzatát, aki aztán képes volt pár hónapos gyermekét kitakarva magára hagynia télen nyitott ablak mellett, és aki mindezeket túlélve még védte az anyját a világ és az emberek előtt. A férfi ezt a nőt gyűlölte... ha merte volna vállalni ezt a hagyományosan nem helyénvaló érzést. De mivel nem merte, ezért olyan társat választott, akit gyűlölhettek az anyja helyett.

- Olvastál pszichológiát, fiam?

- Olvastam. De nem ez a lényeg. Amit elmondtam, nem olvastam, *éreztem*... a férfi helyett is. A cserére egy délutánon került sor, a kávéházban...

- Ahol dolgozol - bólintott a pszichológus, majd miután felfogta a fiú mondatát, visszakérdezett. - Cserére?

- Igen. Ez a férfi a hatos asztalnál ült. Kivitettem a kávéját, és ahogy megköszönve rám nézett, már láttam. Ahogy szoktam...

... és ahogy most is látom - tette hozzá a fiú gondolatban. A démon kéjesen elnyújtózott, ahogy kiszabadult a pszichológus testéből. Óvatosan megkerülte a férfit, majd a fiúra nézett. Észrevette a világító pontot a fiú homlokán. Olyan volt, mint egy ragyogó drágakő. A démon megbabonázottan közelebb úszott.

- A férfi tele volt vágyakozással - folytatta a fiú. - A volt feleségére gondolt, arra, hogy mit tett vele, és a normális esetben fellépő kontrollt teljesen megsemmisítette a démon, ami a tudatát uralta. A férfi nem tehetett ez ellen semmit, ahogy a démon sem, miután szembenézett velem. Rögtön tudta, hogy nyitva a kapu, hogy én fogom beteljesíteni, amit kell. Tudja, a démonnak mindegy. Neki nem személyre szól a feladat, csak a cselekvés számít.

A pszichológus visszahúzódva töprengett. Egy kukkot sem értett abból, amit a fiú mondott, de egy jól megfogalmazható diagnózison törte a fejét. Skizofrén, gondolta. A fiú súlyosan paranoid skizofrén tüneteket mutat. Azonkívül súlyos hallucinációk gyötrik, amelyeket képes megmagyarázni. Súlyos személyiségzavar. Az bizony. Mind a mellett a bíróság nem fogja elfogadni, hogy nem beszámítható.

- Aztán mi történt? - kérdezte. Más nem jutott az eszébe.

- Ami szokott. A démon átjött, aztán én egy pár órára megszűntem önmagam lenni. Csak arra tudtam gondolni, hogy elintézem azt a nőt, aki miután megcsalt, elvette a gyerekeimet, a vagyonom nagy részét, a házamat, és aki miatt elvesztettem az állásomat. Tudtam, hogy hol van, mikor ér haza, és hogy mikor nem zavar senki. Aztán odamentem és megöltem. Ha nem teszem meg, akkor most a férj ül itt, és ugyanúgy nem tudja majd, hogy miért csinálta, ahogyan a legtöbben nem tudják. Mert addigra a démon már továbbáll. Ehelyett a férj most már boldog ember, megkönnyebbült, és éli az életét. És valószínűleg holnap megdöbben értesül arról, hogy mi történt.

- Azt akarja mondani, hogy maga tette meg *helyette*?

- Valahogy így. Ahogy szoktam. A mérleg ismét helyrebillent.

- Ahogy szokta?

- Igen. Ez a sokadik már. Persze nem mindig ez a feladat. A démonok egy-egy érzés megtestesítői. Én pedig átélem őket, ha engedik. Általában engedik. Voltam már autótolvaj, kisstűlő szatír, és piti betörő is. A világ tisztul, a bűnök összegyűlnek, összetorlódnak. Bennem. A maga bűne is.

A pszichológus hátrébb húzódott. Fotelje mélyéből szúrósan nézte a srácot. Furcsa megkönnyebbülést érzett, mintha kilélegzett volna valami nehezét, valami mérgezőt. S mintha a fiú homloka is fénylett volna. De ebben nem volt biztos.

- Igen - mondta a fiú. - Most már magának is könnyebb. Bizonyára nehezen viselte már el azt a vissza-visszatérő érzést, hogy legszívesebben soha nem akar felébredni reggelente, hogy ha lenne hozzá bátorsága, kiugrana az ablakon, vagy fejbe lőné magát. Pedig az élete rendben van. Csak a démona nem hagyta nyugodni. Ő nem engedte, hogy élvezze az életét,

hogy meglássa a szépet maga körül. Ő akarta az öngyilkosságba hajszolni. És meg is tette volna. Három hónap múlva, szerdán, pontosan este tizenegykor. Egy üveg whisky után, miután felfogta, hogy kirúgták az állásából. De vége. Majd én elbánok az érzéssel.

A fiú biztatón mosolygott. A pszichológus döbbenten meredt a koravén kamaszra, aki vele szemben ült, és akit öt perccel később a hátsó kijáraton át futni engedett. Aztán hónapok múlva meglehetősen higgadtsággal vette tudomásul, hogy bár nem sikerült rábizonyítani, hogy ő engedte ki a fiút, mégis lejáraták a közvélemény előtt, és állásából is elbocsátották. Aznap megitta azt az üveg whiskyt, majd mámorosan eldőlve egy utcai padon nézte a csillagokat, amíg elnyomta az álom.

Amikor másnap megtudta, hogy megtalálták a fiú holttestét, nem akarta tudni, mi volt a halál oka. Azt sem, hogy mit érzett a fiú közvetlenül előtte, és hogy érzett-e valamit egyáltalán. Nem is fogja megtudni, mert a fiú mindezeket csak egy levélben osztotta meg a legjobb barátjával, vagyis velem. Én tudom, hogy mit érzett. Azt, amit Jézus érezhetett a keresztfán, amikor kimondta utolsó szavát:

Beteljesedett...

A VÁMPÍR

Talált-e már ébren a hajnal?

Talált-e már tétlenül a nap?

Hát tudd meg végre, hogy igazán

Ki is vagy...

(Greg Lake)

Az idősebb fiú megpróbált közönyös maradni. Nagyokat, bölcsüket hallgatott, s amikor megszólalt, igyekezett, hogy hangja magabiztosan csengjen. Akkor is, amikor ezt mondta:

- Vámpírok nincsenek.

Meg ekkor is:

- Te hülye vagy.

Öccse már nem volt ilyen határozott. Félve bújt nagytestvére háta mögé, és onnan leste a homályos folyosó végén lévő ajtót. Szőke volt, haja össze-vissza nyírva, ahogy anyja sebtiben megigazította a frizuráját a régi, életlen ollóval. Már egy hete is elmúlt.

- Akkor ez micsoda? - mutatott befelé a homályba. - Ez mi?

Bátyja nem válaszolt. Türelmetlenül vakarózott, legalábbis így próbálta leplezni azt a furcsa érzést, amely már percekkel azelőtt elindult a gyomrából, és megállíthatatlanul kúszott felfelé. Most a torkánál tartott, és a fiú ugyanazt érezte, mint amikor anyja félresikerült szilvás gombócát falta, és torka kétségbeesetten kiáltott vízért, annyira fojtó volt a száraz étel. De most nem volt a közelben gombóc, csak az öreg, omladozó bérház, a sötét udvar, és a gang, amelynek egy baljós zugában egy titokzatos öregember lakott.

Legalább annyira kellemetlen volt, mint titokzatos. Még egyikük sem látta őt szemtől szembe. Néha valamelyikük belebotlott a lépcsőfordulóban, az öreg összegörnyedve köhögött, és a fiúk szinte látták, ahogy rájuk köhögi, rájuk tüsszenti végzetes betegségének nyálcseppjeit, és a láthatatlan kórokozók attól fogva mind mélyebbre ássák magukat fiatal bőrükbe, hogy aztán egyszer éjszaka felébredve egy ugyanilyen gyűrött, fakéregre emlékeztető arcot lássanak meg a tükörben.

Azután sikoltva ébredjenek fel a rémálomból.

Az öreg olyan volt, mint egy korhadt, ősrög fa. Göcsörtös törzse, girbegurba karjai, amelyeket mintha a végtelenségig körül tudott volna fonni testén, a bozontos haj, amely folyton hullott, mindig kócos volt, mindig hatalmas, és sohasem látták tőle az arcot... csak a mögötte rejtőző világos szemeket, a nedves, beteg pillantásokat, és olykor a fogakat.

Igen, ez volt az első és a legfőbb ok, amiért a kisebbik fiú egy nap ezekkel a szavakkal állított haza: - Egy vámpír lakik a szomszédban!

A szülők mosolyogtak, a nagymama a szívéhez kapott, a vendégeskedő szomszéd pedig megpróbált diszkréten másfelé nézni. A nagytesó meg röhögött. A kisleány tudomásul vette a reakciókat, de nem tárgított, bátyja pedig hosszas huzavona után beadta a derekát.

- És hogyan képzeled? - kérdezte.

A kisleány roppantul élvezte, hogy ő kovácsolhatja a tervet, nagytesója bamba, kíváncsi szemei pedig még inkább fokozták önbizalmát, hogy most ő a főnök.

- A bácsi minden másnap lemegy a boltba cigarettát meg tejet venni - mondta a kisleány izgatottan. - Holnap lesz a nap. Ő lemegy, mi pedig megnézzük a lakását.

- Jó vicc - mondta a nagytesó. - És a kulcs?

A kisleány vigyorgott.

- Ne mondd, hogy még nem próbáltad ki a lakáskulcsunkat más zárokban! Ezek régi egyenkulcsok. Talán tíz-tizenöt különböző lehet az egész házban. Idesüss!

Egy hatalmas kulcscsomó került elő az ezer zseb egyikéből. A nagytesónak leesett az álla.

- Egyenkulcsok - nyögte. - Ne mondd, hogy az egyik nyitja a zárat!

Öccse komolyan bólogatott, de szeme pajkosan csillogott.

- Nem-e? Megnéztem az öreg ajtaját. Ugyanaz a zár van rajta már talán száz éve. Biztos, hogy nem lesz nehéz kinyitni.

A nagytesó csak nézett. Ez az öcsém, gondolta.

A zár nyikorgott ugyan, de a kisleánynak igaza volt. Már a második kulcs nyitotta az ajtót, és a nagytesó szorítást érzett a gyomrában. Nem félek, végül is ez csak egy öregember lakása, gondolta, de teste mást jelzett. Pedig az előszoba sem igazán különbözött attól, amilyennek az ember egy magának való öregember előszobáját képzelné. Ócska, barna papucs, amely talán soha nem látott vizet, és egy ezeréves óra a falon. Persze nem járt. És persze az idő is megállt a lakásban vele együtt, gondolta a fiú. De öccse már el is tűnt a konyhában...

(Korábban persze nyomoztak kicsit. Egyszerűen becsöngettek az idősebb lakókhoz. Volt, aki be sem engedte őket, s volt, aki gyanakvóan méregette a két suhancot egy darabig, majd kényszeredetten beljebb invitálta őket, és volt, aki süteményes tálat hozott. Aztán nevetni kezdett.

- Min töritek a fejeteket, fiúk? Felcsaptatok Sherlock Holmesnak? Higgyétek el, nincs ott semmi keresnivalótok. Az csak egy szerencsétlen öregember!

És volt, aki osztotta a srácok rejtélyre éhes kíváncsiságát.

- Lehet... Igen... Én itt lakom hatvan éve, de ott sohasem láttam látogatókat... És mindig ott lakott... igen... Persze sohasem beszéltünk, de... Mintha mindig is öreg lett volna... Persze ki emlékszik már azokra az időkre...?)

...és csak léptei csusszanását hallotta, ahogy jótékonyan oldotta a csendet. A konyha mocskos volt, sötét, és az odaégett ételek szaga már-már elviselhetetlenül belepte a helyiséget. A kisfiú kíváncsian emelgette a rozsdás fazekak tetejét, és mókásan fintorgott. Bátyja inkább kifelé igyekezett volna. Pisszegésére öccse csak türelmetlenül legyintett.

A nap csak félősen, arcát eltakarva kukucskált be a pókhálószerű függönyön keresztül. De ami a legfurcsább volt, és amire először nem is figyeltek fel a fiúk, a levegő hőmérséklete volt. Merthogy meglátszott a leheletük a levegőben. Augusztusban. És délután.

- olvastam ilyet - suttogta a kisfiú. - Azt hiszem, jó helyen járunk.

Többet nem szólhattak. Mert az öreg aznap nem ment le a boltba. Akkor sem, ha a fiúk látták, ahogy bekanyarodik a sarkon. Akkor sem, ha nem hallották az ajtó hangját, amikor visszajött. Mert az öregember valóban vámpír volt. És a fiúk ezzel az egy dologgal akkor sem számoltak, ha egyébként valahol biztosak voltak benne. Most ott állt a küszöbön. A levegő hideg volt, a fiúk arca sápadtabb, mint a megalvadott tej az ablakpárkányon, az öreg pedig feléjük nyújtotta a karjait...

A fiúk soha többé nem látták a folyosót, a megfogyatkozott vakolatot a lépcsőfordulóban. Látták viszont az öregember múltját, egy elfelejtett faj évszázadait, és letűnt korok farokként visszacsapódó perceit, halálkiáltásait. Soha többé nem mozdultak ki az állott levegőjű szobából, és az öreg vámpír megkímélte őket attól, hogy saját pusztuló testük látványával szembesüljenek. A fiúkat csak a gyengeség, a belső sápadtság, és a meg-megújuló

éhségérzet kerülgette, hol közelebb érezték az elmúlás csípős leheletét, hol távolabbról áramlott feléjük.

De vérükért cserébe az öreg megajándékozta őket az álommal. Láthatták, amint valahol a messzi múltban, egy kicsiny faluban megszületett egy gyermek. Egy gyermek, akit nem lehetett szoptatni, mert véresre harapta anyja mellét, és aki mohón szürcsölte a véres tejet. A gyermek, akinek nem lehetett háziállata, mert gyengéd simogatásai napnyugta után karmolásokká és vérengző harapásokká változtak, és aki vézna volt, mindig beteg, és mindig vérszegény. A gyermek, akin nem segítettek a tápláló ételek, a mozgás, és aki tizenöt évesen tűnt el a faluból. Aki a hullaházban találta meg élete hivatását, és aki olyan viszonyban állt a holtak világával, mint a közönséges emberek a reggeli napfényvel. Ő volt az, aki a háborúkban önként jelentkezett a legveszélyesebb feladatokra, és ő volt, akit soha nem láttak aludni. Őt nem fogta a golyó, ő tudta szeretni ellenségeit, és nem volt soha barátja, mert szeretete az éjszaka folyamán birtoklássá változott, és barátai, szerelmei egy idő után nem bírták, és nem akarták táplálni őt. Ő volt az, aki hosszú létezése alatt soha nem találkozott hozzá hasonlóval, ő volt az, aki már soha sem látta magát a tükörben, és ő volt az, aki valamikor réges-régen befészkelte magát abba a belvárosi bérházba, a folyosó végére.

És ő élt a fiúk véréből hetekig, mígnem a szomszédok gyanúja miatt a két eltűnt fiú után nyomozó rendőrök végül is behatoltak a lakásba. Két összeaszott testet találtak a kamrában. Öregek voltak, cserettek, mintha az évszázadok testükből táplálkoztak volna, hogy abból építsék fel a történelmet. Elporladt korok szaga áradt belőlük, halottak voltak. A lakásban nem volt semmi, ami elfogadható magyarázatot adott volna a történetekre. Csak egy ócska bérlakás volt, mint kiderült, hivatalosan már évtizedek óta lakatlan. Az önkormányzat elfeledkezett róla. Valami dosszié megsemmisült a hivatalban, vagy hasonló jelentéktelen dolog történt, a rendőrök nem is voltak rá igazán kíváncsiak. Sokkal jobban érdekelte őket, hogy a lakónak nyomát sem lelték. Csak régi ruhák, összetört tükördarabok, és a falakba beívódott ragadós szag utalt rá, hogy a lakásban évtizedekig lakott valaki.

Iratok sem voltak.

Ujjlenyomatok sem.

Csak a szag.

A mindent elborító szag, hosszú, hegyes karmokkal.

RITMUSÉRZÉK NÉLKÜL

*Nem tűntem el,
Nem hátráltam,
Csak vártam-vártam.
Ugyanaz a vér kering
Tovább a családomban*

(Ian Anderson)

A szokásos fa, és országút. A fa az égbe nyúlt, és jóval nagyobb árnyékot vetett, mint amekkora önmaga volt.

A halál, gondolta a Jelölt.

Aztán egy pillantást vetett a szemközti fogadóra, amely csak órákkal később nyitotta meg éttermét. Zárva volt a kapu, csak egy barátságtalan kutya ugatott, de hangját szétforgácsolta a reggeli szél.

A halál, gondolta a Jelölt.

A távolban már fel is tűnt egy autó, sebesen közeledett, mintha még nem vette volna észre a stoppost, vagy előre eldöntötte volna, hogy nem fogja felvenni.

A halál, gondolta a Jelölt.

Fehér Volkswagen volt, nem túl új, és nem úgy tűnt, mintha lassítana. A Jelölt kinyújtotta ugyan jobb karját az út fölé, de látta már, hogy ketten ülnek az autóban, és már eldöntötte magában, hogy a két rohanó fiatalember bizonyára nem fog megállni, hogy felvegye az ágról szakadt stoppost, aki már előre feladta a reményt, hogy célhoz ér. Nem is lassított, ellenben...

Végül csak-csak felvették. Mire felocsúdott, már az anyósülésen ücsörgött, a sofőr éppen a fűtést tekerte feljebb.

- Lehetne melegebb - mondta.

- Hideg a reggel - mondta aztán. Nem tűnt normálisnak. Egyszerűen valami baj volt vele, legalábbis ez a tudat vert gyökeret a Jelöltben. Pedig egyszerű fiatalember, bizonyára

üzleti úton, erre utalnak a feltornyozott dobozok a hátsó ülésen és a csomagtérben. De van benne valami furcsa. Nem tessékelt be, nem is állt meg talán. És ő mégis itt ül. Nem kérdezte meg, merre megy, mintha tudná. És bár beszélgetni próbál vele, mégsem tűnik úgy, hogy észrevette volna. Furcsa. Most felnevetett. Mint kiderült, egy dal szólalt meg a rádióban. Kellemes, mégis félelmetes dal volt, fuvolás, és dörmögő énekhang. Üzletemberek nem szoktak ilyesmit hallgatni. Más emberek sem. De most ez szólt, a fiatalember ismerte, és valami különös fény gyúlt a szemében. Oldalra nézett egy pillanatra, és elismerően hümmögött.

- Jó ez - jegyezte meg a Jelölt. - Igen.

Válasz nem jött, fák húztak el kívül, és a mellettük elrohanó kamion kicsit megdobta az autót. A Jelöltnek valamiért megeredt a nyelve.

- Egyszer hazastoppoltam Németországból. Tudod, nem volt pénzem, várt a családom, és én rohantam. Majdnem a vesztembe egyébként. Egyszerűen képes voltam az autópályán stoppolni, pedig tudnom kellett volna, hogy tilos. Nemegyszer frászt kaptam, ahogy szinte feldöntött a hatalmas levegőhullám, ami a kamionokat kísérte. Azt mondják, ez olyan, mint amikor a metró tolja a szelet maga előtt, csak itt visszacsapódik a légáramlat a jármű mögé, ahogy szinte beéri saját magát. Tudod? Bár nem voltam valami jó fizikából...

Megcsörrent a sofőr mobiltelefonja, és a Jelölt udvariasan elhallgatott. Kibámult az ablakon, és úgy tett, mintha minden figyelmét lekötne az út menti szegényes házikók látványa. Életek, gondolta. Persze nem tudta nem hallani a sofőr hangját.

- Sietek hát... Legszívesebben el se jöttem volna... ja. Csak rosszat álmodtam... nem, nem a szokásos, szívem. Csak vezettem, és egyszer csak, de mindegy, majd otthon... egyébként minden rendben. Nem, lassan megyek, tudod... ezt te sem mondod komolyan. Tudod, hogy nem szeretem, ha túlzottan aggódsz értem. Pár kilométer, és már indulok is vissza. Nem, ne hallgasd a híreket... Na, szia.

- A feleség... - bólogatott megértően a Jelölt. A sofőr mintha nem is neki válaszolt volna.

- Ezt nem hiszem el.

Aztán nem beszélgettek. Ismeretlen vidéken autóztak, és ezt a Jelölt nagyon furcsának találta. Nem jöttek eléjük a megszokott kanyarok, a vágóhíd, és a jól ismert fogadó sem, viszont egy tábla jelezte, hogy kompátkelőhely következik hamarosan. Onnan indultam, gondolta a Jelölt. Nincs itt még egy komp, nem is volt, nem is lehet...

- Elkések... - mondta a sofőr.

- Akárcsak én - felelte a Jelölt, és szívesen hozzátette volna, hogy ezt nem sértésnek szánta, hiszen örül, hogy egyáltalán felvették, mintsem hogy sürgesse a tempót, de az autó felgyorsított, és a Jelöltnek a lélegzete is elakadt. Sohasem tudta jól megtervezni az idejét, és sohasem tudta, mikor ért valaminek a végére. Valaki egyszer azt mondta neki, hogy nincs ritmusérzéke. Nem úgy értette, hogy botfűlű, hanem hogy képtelen a helyes időzítésre.

- Ez mindig így van - tette hozzá, de nem kapott választ. A sofőr el volt foglalva a saját rohanó idejével, az éppen újra megsörrenő mobiltelefonnal, illetve figyelmét egy út szélén álló alak is magára vonta, a kompátkelőhely tábla mellett. A fa épp olyan, mint az én fám, gondolta először a Jelölt. Aztán az alak is ismerős volt, holott korábban megesküdött volna, hogy nincs a Földön még egy olyan szakadt hátzísák, mint az övé.

- Még valaki próbálkozik - motyogta a Jelölt, és nem merte elhinni, hogy az út szélén álló fickó a megszólalásig hasonlít hozzá. A kocsi ekkor defektet kapott, a Jelölt megragadta, majd elrántotta a kormányt, a mobiltelefon pedig csörgött. Elszakadt a táj, a sofőr egy pillanatra oldalra nézett, szemében érthetetlen rémület születt, ahogy most először meglátta utasát, mert tudta, hogy ez ugyanaz a stoppos, akit most a kisodródó autó halálra fog gázolni, valahogy odakerült, valahogy ő is oka, hogy nem figyelt, valahogy ő maga csinálta...

Most már emlékezett. Ott állt az út szélén, és lassan feltűnt a fehér autó. Arra gondolt, hogy nem fogják felvenni, mert a kocsi sebessége nem csökkent, ahogy közeledett feléje. Ketten ültek benne, igen, ebben biztos volt, két fiatalember. A volán mögött egy öltönyös srác, bizonyára üzletember, az anyósülésen pedig egy lezserebb, zöld pólós fiatalember, hátzísákkal az ölében, és a rongyos, szakadt táská ugyanolyan volt, mint az övé. Talán pont ezért vesznek majd fel, reménykedett egy másodpercre, de aztán egy durranást hallott, valami távoli telefoncsörgést, és akár egy lenyűgöző filmben, látta, hogy a kocsi meglódul, a sofőr meredten az arcába bámul, és tekintetében ott az esdeklés: nem akartam!

Aztán halálra gázolta a kisodródott fehér Volkswagen.

Csak egy ütést érzett, mint amikor gyerekkorában a tornaórán rosszul mérte fel a lécmagasságát, és hasával leverte a műanyag rudat. Nem volt se fájdalmasabb, se váratlanabb. De még látta a sofőrt, ahogy kiszállt, ahogy térdre esett, és aztán valahogy visszapergett minden, a szülinapi torták, az ölelések, és az a dal az autóban. A pillanat, amikor valahogy odakerült az autóba, ahogy ő maga rántotta meg a kormányt, és az éjszaka, talán évtizedekkel azelőtt, amikor mindezt megtervezte, és megálmodta.

Ritmusérzék nélkül, de pontosan így...

NINCSEN RÓZSATÖVIS

Ígérd meg

Ha fehér rózsát látsz

Eszedbe jutok majd

Úgy szeretlek

Soha nem engedlek

Én leszek majd

A te rózsád szelleme...

(Candice Night)

Évekig csak nézte őt. Hajlékony alakját az ablakon át, ahogy a lehullott gyümölcsöket szedegette fel a kertben, vagy a rózsabokrokat metszette. Lebbenő haját, és a napfényt, ahogy fényük el-elveszett, majd pironkodva újra előbújt a tincsek közül. A lány fiatal volt, és tinédzser ártatlansága mögött ott lapult valami fékevesztett fenevad, ami - és ezt a gróf biztosan tudta - egy napon előbújik majd, palackból szabadult szellemként megmártózik a létezés gyönyörében, és ekkor a lánynak vége... nem marad más életéből, mint füstölgő romok, és csak az öregedés fogja ráborítani az utolsó vödör vizet mindarra, ami a szenvedély martalékává vált.

Majd egyszer.

De a gróf sokáig csak csodálta a lányt, csodálta Júliát, és a lány sohasem sejtette, hogy minden mozdulatát mohó szemek lesik, és hogy egyszerű cselédlány mivoltával megigézte a ház urát, a grófot, akit oly ritkán lehetett nőtársaságban látni, mint szomorúságot a lány arcán. A grófot, akinek ifjú évei úgy szálltak tova, hogy tükörképe is fiatalabbnak tűnt immár, mint önmaga, az egykori vitéz, aki végigharcolta a nagy háborút.

De történetünk nem itt kezdődik, hanem évekkel később, amikor a lány már viselte első ráncait, haját csapzottá tépázták az éjszakák, és kék szemét szürkévé edzették a be nem tartott ígéretek, és a taposó férfinép lábnyomai. A gróf hatvanöt éves volt, a lány huszonkilenc. Nem illettek egymáshoz, nem szerették egymást, a gróf lángoló szenvedélye is kihuny

már, de úgy érezte, a lány és az élet tartozik neki a megannyi titkos pillanatért, amelyet szíve szerelmének áldozott, és bár a lányból utca koldusa, kiéhezett matrózok olcsó prédája lett, ő mégsem habozott kinyújtani kezét, és lenyúlva a sárba, kiemelni onnan egy elveszett kis lelket.

Összeházasodtak, és az ódon kastély női kéz puhaságával telt meg, a bútorok élvezték a gyengéd simogatásokat, a lépcsők a lágy talpak érintését. Csupán a gróf ült szomorúan a szobájában, fülelt, hallgatta kedvese szöszmötölését a folyosókon, és azon tűnődött, vajon hol maradt el a jutalom. Vajon ott rontotta el, hogy jutalmat várt? Díjat egy soha el meg nem hirdetett versenyről? Mindenesetre egy szép napon erőt vett magán, lement kedvenc rózsakertjébe, és a hatalmas vörös virágokkal próbált vigasztalódni. Simogatta a lágy, ám határozott formát öltött kecses bimbókat, mígnem...

A tüske úgy hatolt a hüvelykujja körme és a lágy hús közé, oly kíméletlenül, ahogyan torreador adja meg bikájának a kegyelemdöfést. A gróf felszisszent, szájába kapta sérült ujját, és dühösen bámult a rózsabokorra. Dúhe azonban hamarosan átalakulni látszott, valahonnan a mélyből tiszteletteljes félelem érzése kúszott elő, a gróf kicsit hátrébb lépett, és onnan figyelte a gonosz rózsabokrot. Első pillantásra semmiben sem különbözött a többitől, ugyanolyan szerteágazó volt, mint társai, ám a vörös bimbók és szúrós ágak között volt valami megfoghatatlan tudatosság, ami megrémisztette a gróft. Úgy érezte, mintha a bokor rá várt volna, mintha létezésének egyetlen célja az lett volna, hogy kivárja ezt a percet, az öregember közeledését, sőt mintha ő vonzotta volna oda ezt az ismerős férfit, hogy elcsábítsa, egy óvatlanul gyengéd pillanatban beléhatoljon, és megízlelje vérét.

Mire a gróf mindezt átgondolta, a fájdalom már jócskán csillapodott, mégis a nyugtalanság úgy erőt vett a férfin, hogy megtántorodott, és le kellett ülnie a közeli padra. Nem értette a helyzetet, megbántottságot érzett, kitörni gyáva haragot, és valami reménytelen érzést, amelyet talán sebezhetősége indokolt leginkább, és az a kiszolgáltatottság, amely nem óvta meg a sérüléstől.

Képek és gondolatok ábrákat karcoltak agyába, mint gyémánt az ablaküvegre. Hangok, mint fájdalmas kiáltás, és egy rohanó alak képe. Aztán csend, és ez a csend rémisztőbb volt, mint a korábbi némaság. Ez már a megtörtént dolgok némasága volt, a csend, amely jóváhagyta a múltat. Valami elkezdődött, ezt tudta a gróf, és aznap este olyan dolgok jutottak eszébe, amelyek már nagyon régen foglalkoztatták.

Mindenekelőtt a múlt. Azok az órák, amikor lopva figyelte a lányt a kertben, a fedezés izgalmát váró percek, amikor követte őt titkos, majd egyre nyilvánosabb találkáira, a fájdalmas, ám éltető kín a mellkasában, ahogy megleste őt egy másik férfi karjában. A féltékenység mardosó ereje, ahogy fantáziájával erőt adott neki újra meg újra. Aznap kérette hölgységét.

Júlia kíváncsisággal vegyes hűvösséggel érkezett, és ahogy belépett, a gróf ösztönösen összébb húzta magán a házikabátot. Udvarias volt, mint mindig.

- Foglaljon helyet, kérem - kínálta a kedvest. - Bocsásson meg nekem, hogy ily késői órán bátorkodtam kéretni, de egy fontos dolgot kell megvitatnom önnel.

A lány felhúzta a szemöldökét, mókás volt ez a gyermeki tekintet, ahogy felnézett férjére... mint csínytevő gyermek a szigorú apára. - Nem követtem el semmit - mondta arckifejezése, de szavai mélyen meghajoltak a gróf előtt.

- Parancsoljon velem - szólt, és tisztelettudóan meghajtotta térdét.

- Kérem, ne - mondta a gróf, felkelt, és az asztalhoz kísért a nőt. - Csak kényelmesen.

Leültek. A gróf szivarra gyújtott, Júlia feddő tekintettel húzta el kissé a fejét. A gróf egy pillantással bocsánatot kért, és hátrébb húzódott. Közelebb már nem kerültek egymáshoz sem aznap este, sem a későbbiekben, és a grófnak az jutott eszébe, hogy mennyivel közelebb érezte magához a lányt azon a réges-régi napon, amikor először leste meg őt a bezárt ablak mögül.

- Az esküvőnk előtt egy héttel, tudja... - kezdte a gróf, de nyomban torokköszörülésbe menekült. A mutatoujjában kísértő délutáni fájdalom emlékeztette, hogy gondolatban már végigjátszotta a mai estét.

- Arra gondol, hogy... - próbálta kiségiteni a hölgy, de ő is elhallgatott, mielőtt még szabadjára engedte volna emlékeit. Az első kísérlet kudarccal végződött, csendben ültek egy darabig, majd a lány húzta szét először a közöttük egyre sűrűsödő függönyt.

- Azt ígérte, hogy nem említi többet azt az estét.

Szemrehányó volt és szomorú. Úgy volt, hogy a múlt nem nyúl vissza értünk többé, gondolta.

- Vannak dolgok, kedvesem, amik újra és újra életet követelnek maguknak - szólt a gróf. - Bevallom, nem hagy nyugodni az az éjszaka. Ma megszórtam az ujjam, tudja, és...

A lányt nem érdekelte a gróf délutáni balesete. Nem érdekelte a férfi udvarias szabadkozása, mert tudta, hogy mi jár a fejében. Tudta, hogy újra erőt vett rajta a gyűlölet, a félté-

kenység és a fájdalom, amelyet ő okozott, amelyért már keservesen megszenvedett, és amely újra és újra megszarolja.

- A tövis - mondta most a gróf, nem tudva, miért.

A lány nem felelt, kérdően nézett a grófra, aki elszégyellte magát.

- Évekig álmodoztam magáról - mondta később. - Tudja? Az érintéséről, az illatáról. Azt reméltem, hogy egyszer az enyém lesz, csak az enyém.

A lány nem tudott mit mondani. Gyűlölte magát, az elvesztegetett, elpazarolt éveket, az elpazarolt érintéseket, és a könnyelműen elajándékozott fiatalságát. A gróf beszélt ugyan, de ő nem látott mást, mint egy megfáradt öregembert, amint démonaival küzd. Úgy hagyta el a szobát, hogy nem is nézett hátra.

A dajka mindig ugyanazt a mesét mondta, és a gróf csillogó szemmel hallgatta. A mese ijesztő volt, a dajka lágy hangja azonban biztonságot nyújtott, a kisleány biztos lehetett benne, hogy ez az egyenes hátú ősz öregasszony képes rá, hogy megfékezze a mesében rejtőző szörnyeket. A történet egy gazdag nemesúrról szólt, aki boldogan élt feleségével egy hatalmas várkastélyban, temérdek cseléd leste óhaját, és messze földön híres volt jóságáról és bölcsességéről. A gróf aznap éjjel ezt a mesét hallgatta, belül, valahonnan, ahová szeretett dajkája költözött évtizedekkel azelőtt.

- A nemesúr egy szép napon korábban érkezett haza a vadászatról, és ahogy belépett a hatalmas várkapun, rögtön érezte, hogy valami történt. Kedvenc inasa, és a személyzet többi tagja is szemlesütve állt a folyosón, kerülték tekintetét, és a máskor beszédes lakáj is csak hebegni tudott, amikor megszólalt. Pedig a ház ura csupán az után érdeklődött, hogy merre van kedves felesége. Az emberek némán álltak, a nemesúr lelkében pedig szörnyű sejtelem lett úrrá. Mintha bezáródott volna egy kapu, és ő csak kétségbeesetten próbálná felfeszíteni a zárat, de hiába, a visszaút eltűnt, és tudta, hogy ezentúl semmi nem lesz olyan, mint régen volt.

A nemesúr megragadta a lakájt, és erős kezével addig szorította, mígnem az elárulta titkát. Elmondta, hogy a ház úrnője nemrégiben kikocsizott, mégpedig egy ismeretlen fiatalember társaságában, aki délben érkezett. A lakáj eléggé sápadt volt ahhoz, hogy a nemesúron halálos rémület legyen úrrá, nyomban lóra pattant, és megérzéseit követve egyenesen a birtok végébe, a hatalmas tóhoz hajtott. Lovát hátrahagyva futva tette meg az utolsó pár métert, és még éppen időben érkezett, hogy lássa, amint kedvese megízleli annak az ismeretlen fiatalembernek a csókját a bokrok sűrűjében.

A nemesúr esztét vesztve rontott közéjük, kardja előbb a fiatalemberrel végzett, majd hölgye ellen fordult. Az aggódva érkező lovászok már csak a véres fináléra értek oda, mikor is a nemesúr önnön életének próbált véget vetni. A markos lovászok lefogták a férfit, és visszavitték a kastélyba. Később remegve mesélték társaiknak, hogy démoni zöld fényt láttak uruk szemében, és ez a fény képes lett volna valamennyiük elemésztésére, hogyha az úr szabadon bocsátja. Ám a nemesúr fejet hajtott, magába zárkózott, és engedett a segítő kezeknek.

Hónapok teltek el, mire az úr először előjött önkéntes magányából, és sétát tett a kertben. A pázsit sárgán haldoklott a késő nyári forróságban, mintha így osztogna a nemesúr bánatában. A fák szomorúan gyászolták urukat, a hajdan vidám kastély most átkozottá vált. A nemesúr végigtekintett sivár birtokán, és elméjében elhatározás kélt. Megparancsolta kertészeinek, hogy a száraz mezőt rózsabokrokkal ültessék be, vágjanak sövényt az udvaron, emígyen állítsanak emléket mindazon szörnyű eseményeknek, amik egy szerencsétlen napon itt lezajlottak.

Úgy is lett. Nem telt belé pár hét, és vörösbe borult a birtok. A nemesúr ekkor látta, hogy mit tett. Mert a szúrós ágak kíméletlen kardjának élét, az elhanyagolt rózsák a freccsenő vért, és kedvese arcát idézték elé minduntalan, ahogy végigsétált a bokrok között. A nemesúr lerogyott a földre, elővette törét, és így kiáltott. - Legyen átkozott a démon, aki megvert ezzel a fájdalommal, tisztuljon meg elmém, temesse el átkom ebbe a rózsabokorba! - Azzal megragadta fegyverét, és szíve közepébe döfte.

Némán hanyatlott el, vére a bokorra fröccsent, és amikor megtalálták, minden rózsabokor a földig hajolt, mintha így búcsúznának uruktól.

A dajka mindig azt mondta, a mese híd, amely a valóságba vezet, és a gróf azon az éjjelen könnyet ejtett a néhai idős asszony bölcsessége előtt. Gyerekként hatalmasra tágult szemekkel hallgatta a mesét, nem értette a zöld szemű démon történetét, csak annyi jutott el nyiladozó tudatáig, hogy a nemesúrnak bizonyára nagyon fáj a szíve. Azon az éjjelen pirosra festette párnáját az a csepp vér, ami ujjából szivárgott. A seb nem tudott begyógyulni, ahogy a gróf elméje is egyre megújuló erővel vetítette elő a régi képet, kedvese arcát, ahogy arra a fiatalemberre néz, szemében azt a szerelmet, amit ő sohasem tapasztalt, és ami felé sohasem sugárzott. Újra átélte azt a szégyent, amit tükörképe fintora táplált, és a pillanatot, amikor azt kívánta, hogy bár sose engedte volna közelébe a lányt, akiről tudta, hogy le nem vetett rongyokat hurcol magával.

A lány a másik szobában csupán álmodott. Álmodott gyermeki létezésről, szüzességről, pirongató versekről, és egy soha meg nem valósult jövőről. És nem látta, hogy a gróf az éjszaka közepén lemegy a kertbe a rózsákhoz.

Nem tudta, hogy a férfi lefekszik a rózsabokor alá, és megadja magát annak a démonnak, aki mindig is ott fészkel a közelben, aki nem csillapuló étvággal várt áldozatára, és aki ama nemesúr lelkében született, aki most is ott pihen a bokor alatt.

A gróf elaludt, és nem ébredt fel többé.

Amikor felesége reggel megtalálta, a rózsák mellette feküdtek a földön. Mind lehajolt mellé, mind felé nyújtotta ágait, és mind elhervadt, mire véget ért a nyár.

A SZOMORKÁS SZOMBAT

Életem olyan miattad

Mint könyv egy szomorkás szombatról

És választanom kell...

(John Wetton)

Megállt az ajtóban, és azt mondta:

- Ez az én életézés dalom. Olyan a ritmusa, mint az életemnek. Áramlik fel-le - és mutatta a kezével. - Szomorú és vidám egyszerre. Mint a levél, ahogy hull le a fáról. Én is így hullok... vagy emelkedek - tette hozzá tűnődve. Majd kiment. A dal utolsó sorait hallottam a szobából.

Augusztus huszadika volt, egy meleg fővárosi lakás és *Sangria*. Tudják, gyümölcsbor. Amit abban a dalban is emleget Lou Reed. De erre is egy barátomnak kellett felhívnia a figyelmemet, mert magamtól soha nem érdekelt volna, hogy milyen dalok voltak a *Trainspotting* című filmben, mint ahogyan az a világ, az az életézés is távol volt tőlem. Én máshogy menekültem, máshova, másokkal.

Stoppoltak már órákat, hogy láthassák a kislányukat? Ilyen is van, én stoppoltam. Kérdezhetnék, miért? Miért nem akartam menni busszal? Elfogadják a választ, hogy bizonyára később akartam ott lenni? Ugye, hogy nem? Így inkább azt mondom: azért stoppoltam, mert a sorsra bízom, hogy odaérek-e aznap abba a házba, ahol nem kívánt vendég voltam, ahol megtiltották egy három éves kislánynak, hogy apának szólítsa az édesapját, és ahonnan mindig is szerettem volna elmenni.

De ez már régen történt. Az a kislány felnőtt, és egyszer megismerte az igazságot, amennyire az igazságot úgy egyébként meg lehet ismerni. Mindenesetre én már messze voltam, ahogyan ő is, és az az életézés lány is, aki egyszer megállt az ajtóban, és összehasonlította életét egy dallal. Dalok sem voltak már, és zene sem, legalábbis nem abban a formában, ahogyan az még emberinek nevezhető, hallgatható, és életformává tehető.

Pontosabban az életforma az megmaradt, igen. Csak épp az emberi vezetett el majdnem mindörökre. Ez a mindörökre azon a napon kérdőjeleződött meg, amikor kikerültem a bolondokházából.

2035-öt írtak ekkor, és ha agyonütöttek volna se tudtam volna megmondani, hogy milyen évszak van, milyen hónap, vagy hol vagyok. Tudják, a magamfajta hajlamos megfeledezni az időszámításról, ha naponta különböző gyógyszerekkel, vegyi anyagokkal tömik, amelyek oly módszeresen pusztítják el az élő energiákat, mint a korabeli digitonok. Tudják, hogy mi az a digiton? Ha létezik még a világ, és önök csak összeráncolják szemöldöküket a szó olvastán, akkor eredményes volt mindaz a küzdelem, amit vívtunk, és vívunk a mai napon is. Ha pedig bölintanak, és nem értik, hogy miért beszélek erről a remek dologról úgy, mint egy életellenes eszközzel, akkor itt hagyják abba az olvasást, égessék el ezt a könyvet, töröljék le a hordozót, és forduljanak el ezektől a szavaktól. Mert akkor ez azt jelenti, hogy elveszett a Paradicsom, és meghaltak az istenek.

De persze ne szaladjunk előre. Azt írtam az imént, hogy a bolondokházából szabadultam azon a reggelen? Igen, valahogy így. Hatvankét éves voltam, de nem lehettem büszke se koromra, se megéltségemre, egyedül a hallásommal voltam elégedett, és azzal a szürke masszával, aminek mélyén még megmaradt valami abból, amit oly kitartóan szívtam magamba gyermek- és ifjúkoromban.

Dallamokról beszélek. Igazi dallamokról.

Még visszanéztem az épületre. A nevét meg sem említem, ki tudja fejből rokonainak, vagy akár saját leendő sírhelyének parcellaszámát? Meg kell hagyni, impozáns börtön volt a maga futurisztikus tornyaival és napfénygenerátoraival. Nyelvet öltött rám az óriási kupola is, mint megmosolyognivalón együgyű öregúr, aki futurisztikusnak nevez egy húsz éves épületet. Nem számításba véve persze, hogy mióta idekerültem, egyetlen percre sem láttam kívülről ezt a monstrumot.

Amikor behoztak, egyébként, 35 éves voltam, hosszú hajú, lázongó öregdiák, aki hasztalan feszegette magán a szoros dupla zubbonyt. Megfigyelésre tartottak bent. Először. Azután kivizsgáltak, majd diagnosztizáltak, kisvártatva pedig elkezdtek gyógyítani. Itt kezdődött a betegségem, a leépülés és az elsovadás. Aztán jött a rehabilitáció. Kissé eltartott a dolog, hangos digitonnal, és tortával ünnepeltük meg benntartózkodásom tizedik, majd huszadik évfordulóját. A huszonötödiken öngyilkosságot kíséreltem meg, így a parti elmaradt, a harmincadikhoz közelítve pedig egyszerűen kitétek.

Hasonló történt, mint a régi viccben, ahol nyuszika lekéredzkedett a medve halál-listájáról. Egyszerűen felvettem szabadlábba helyezésem ötletét, és a Testület elfogadta. A Testület hat emberből állt, egy érzelemmentes főnökből, és öt talpnyalójából, akik képtelenek voltak önálló döntést hozni, vagy felelősséget vállalni bármivel kapcsolatban. A főnök pedig unottan odébb tolta az aktámat, és megvonta vállát.

Másnap reggel kint voltam. Az első gondolatom az a lány volt a dallal az ajtóban. A második egy fiatalember, aki ordítva és sírva a dühtől káromolja az elsuhanó autókat az út szélén, és öklét rázza a flegma sofőrök felé. Ez én voltam, előbbi pedig valahavolt kedvesem, aki szeretett zuhanva emelkedni.

Először a kiutalt szállásra mentem. Két hetem van itt, mondták. Aztán elfogy a pénz, a támogatás, és mehetek Isten hírével. Az utcára is akár. Addig vagyok csak szem előtt, utána majd a boncasztalon, illetve a hamvasztáson jegyzik a nevemet legközelebb és utoljára.

Remek kis szoba volt, vagy öt négyzetméter. Sokáig kerestem a lámpát, mire rájöttem, hogy csak meg kell simítanom azt a kicsiny négyzetet a falon, ami alig ütött el a borítás színétől, és máris kivilágosodott a mennyezet. Igen, nem egy villanykörte gyulladt ki, mint akkoriban, hanem maga a plafon kezdett fényleni. Bámulatos, de hát önök bizonyára csak mosolyognak mindezen. Én még elismeréssel adóztam a tudomány előtt, amely megteremtette az emberiség fizikai értelemben vett jólétét. A háború kellős közepén ez nem is volt elhanyagolandó tényező.

Merthogy háború volt.

Nem említettem volna?

No hát, akkor előlről. Amennyi információ eljutott hozzánk a diliházba az annyi volt, hogy végül is senki sem úszta meg az atombombát. Persze soha nem vetették be, annyira nem ment el az emberek esze. De miután a világ három részre szakadt, értsd ezalatt, hogy maradt az egységes Európa és szövetségesei, ott volt Amerika és az általa bekebelezett keleti országok, és maradt Ázsia, a maga elmaradottságával, milliárdnyi porban térdelő szelíd és fásult, a vallás jótékony homályába burkolózó szerencsétlenjeivel, akikhez nem jutott el a világító mennyezet remek találmánya.

A nyugati ember végleg beleőrült az akaratelvű társadalom megannyi követelményeibe, és sikerült az egyént annyira beolvasztani a tömeg masszájába, hogy egy idő után mindenki művésznek és „sztárnak” számított, aki egy kicsit is kitűnt a nagy átlagból. Ezek az emberek, akik hol különc bolondként, hol második messiásként tűntek fel, hogy aztán nyom

nélkül tűnjenek el a semmiben, ők képviselték azokat a tanítómestereket, akikre az egyre gyökértelenebbé váló ifjúság mint példaképekre tekintett fel, és kritika nélkül másolta őket.

Nem kellett sok idő, hogy az értékrendek, a társadalmi morál olyannyira megváltozzon, hogy hamarosan kisebb háború tört ki a generációk között, és újfajta, életkor szerinti gettósodás következett be a modern nyugati országokban. Ezek a szokások, fajok és életkor szerinti csoportok külön kis államokat hoztak létre, hamarosan a közigazgatás is alkalmazkodott a megváltozott határokhoz, és ezen kerületek külön törvények szerint éltek és tartották fenn magukat.

Mindebből szinte törvényszerűen következett a különböző ellentétek kiélesedése, amely ha nem is véres, de mindenesetre hosszan tartó, és az emberek életére nézve meglehetősen kellemetlen csatározásokba torkolt. Kicsiny polgárháborúk voltak ezek, az utcai verekedések szintjén meg is feneklettek, ámde pont azt a biztonságérzetet vette el az emberektől, amire oly nagy szükségük volt, hogy merjenek felkelni és létezni a mindennapokban. Így tömegessé váltak az öngyilkosságok és egyfajta modern népvándorlás is kezdetét vette akkoriban. Családok, csoportok, hordák lepték el az utakat, és próbáltak szerencsét más vidékeken, ahol reményeik szerint nem kellett rettegniük a más elveket, életformákat magukénak valló emberektől.

A főutak mentén új települések jöttek létre. Kicsiny menekültszállások, ahol a békét remélő földönfutók bámulatos ötletgazdasággal igyekeztek átmeneti lakhelyüket otthonossá tenni. Így találkozhattam én is a későbbiekben olyan hevenyészett táborral, ahol kenyérsütő kemence működött agyagból megépítve, és szépen gondozott, dísznövényekkel beültetett, igazságosan felparcellázott földdarabok kerítették be a sátrakat.

Amikor kikerültem a „gyűjtőből” (egyik betegtársam nevezte így találóan az intézetet, ahol gyógyítással valóban nem igazán foglalkoztak), semmi útmutatót nem kaptam arra nézve, hogy merre induljak el, és hogy melyik társadalmi csoport lenne a számomra megfelelő. Tudni illik, hogy senki sem lehetett tisztában azzal, hogy hova tartozik, és hol a helye. Ezen a folyton vándorló, vagy éppen valahol gyökeret eresztett és erődítményeiket fegyverrel védő galerik semmilyen információt nem adtak ki magukról, és fanatikusan vigyáztak arra is, hogy elveik, szokásaik ne jelenjenek meg külsőségeikben. Csupán az egységességre törekedtek, így ruháik színéről lehetett őket megkülönböztetni.

Voltak a feketeruhások, akikről a szín alapján feltételezni lehetett, hogy valami sötét, negatív vallást gyakorló csoportról van szó, holott vegetáriánusok voltak, mint a nácik a huszadik században, és ennyi, amit lehetett tudni róluk. A zöldruhásokat természetvédőknek

hihették volna, ha nem lett volna majdnem köztudott, hogy egyfajta modern Robin Hoodként az útszéli vándorok kirablására szakosodtak, és egyáltalán nem óvták az egyébként főleg általuk lakott erdős területeket.

Én azon az első magányos estémen azon tűnődtem, hogy miképpen vessek véget az életemnek. Hovatartozásom nyilvánvaló volt. Egy más korban születtem, egy emberibb, ám emberi voltát éppen elvesztő világban láttam meg az akkor még látható, élvezhető és életet adó Napot. Később a vékonyodó ózonréteg miatt veszélyessé vált napsugár lett az emberi faj fő ellensége, és a gyerekkoromban még mosolygó napocsát rajzoló gyerekek későbbi utódai már tűhegyes, vércseppekkel borított, vicsorgó szörnyként ábrázolták ugyanezt az égitestet.

Szóval, én a múlthoz kötődtem, az volt az én otthonom. A diliház jótékony menedék volt, kabin egy időgépben, ahová nem jutottak el hozzám a kihülő világ erősödő zajai, és bár a hírek átszivárogtak a fehér, gumiréteggel borított falakon, tudatom mélyén egy zöld parkokkal meghintett kisváros lapult, ahol szüleim és nagyszüleim is éltek, és ahol néha kislánnyal sétáltam.

Hallottam persze a változásokról, hogy a város tönkrement, elsüllyedt, és a régi lakótelepeket most csavargók és patkányok lakják, hogy a folyópart mérges mocsár csupán, de mindez rosszindulatú, hangulatrontó pletykának tűnt. Első utam persze ide vezetett, hogy megtapasztaljam a hallottak ellenkezőjét.

Buszjárat? Kinevettek.

Stoppolás? Óva intettek, ám én mégis kiálltam az út szélére. Mint amikor újra érzem egy régi szagot, és kíméletlenül előbukkan agyadban az egész emlék, ami kötődik hozzá, kép, hang és érzés. Ahogy meglegyintett a délelőtti szél, eszembe jutottak azok a nyári és tavaszi napok, amikor ugyanígy ott álltam a betonon, és kinyújtott karral szuggeráltam a közeledő autókat. Aztán ha szerencsém volt, pár perc múlva kislányom szaladt elém.

Most is hamar felvettek. Nem ismertem a modern autókat, és így azt sem tudom megmondani, hogy mi volt a márkája annak a meglehetősen rozzant kocsinak, ami felvett. Az én szememben mérhetetlenül futurisztikus volt áramvonalas, régi fegyvergolyóra emlékeztető külseje és fényre sötétedő ablakai, de a jármű állagán mégis látszott, hogy nem új szerzeményről van szó. A sofőr pedig olyan volt, mintha hozzám hasonlóan egy másik világból lépett volna elő.

Hosszú haj, barázdált vonások, és egy olyan ráncok a szája körül, mintha folyton valami remek vicc járna a fejében, amit rögtön meg is oszt társaságával, és mindezt már meg

is előlegezi apró szeme mosolyával. Ruhája neki is egyszínű volt, majdnem fekete, de ha közelebbről megnézte az ember, láthatta, hogy kék. Talán ezt hívták régebben hollókéknek.

- Hm - köszönt, vagyishogy inkább így fejezte ki meglepetését, hogy egy stoppoló embert lát az úton. De megállt, és félreérthetetlen jelét adta annak, hogy fel is kíván venni.

- Elvisz? - kérdeztem.

- Elvisz? - lepődött meg valamiért, talán nem értette jól szavaimat. Aztán elmosolyodott. - Hát persze - mondta.

Beszálltam, ő pedig indított. Először némán száguldottunk, majd pár kíváncsi pillantás után így szólt.

- Aztán honnan?

Nem volt bőbeszédű.

- Bentről - válaszoltam hasonlóan tömören. Elnevette magát.

- Na jó. Szóval mi szél fújta erre?

Engem a kifejezés lepett meg.

- Még most is használják ezt a kifejezést?

- Nem.

Mentünk tovább. Esküdni mertem volna, hogy mindjárt elneveti magát.

- És milyen volt? - kérdezte inkább.

- Odabent? Hosszú.

- Látom.

És ez így ment egész addig, míg elunhatta magát, és elkezdett dúdolni egy dalt. Ez azért volt meglepő, mert az elmúlt évtizedek változásai alatt a dallamok, és az énekelhető dalok az elsők között vesztek ki a kultúrából. A zene, akár könnyű, akár az úgynevezett komoly, ritmuscentrikussá vált, és az ütős hangszerek vették át a főszerepet. Tudósok szerint ez illett leginkább a modern kor zaklatott idegrendszerű, később pedig menekülő emberéhez. Erőt adott, tempót és alapot biztosított egy tervszerű meneteléshez, amely a pokol kapui felé vezetett. Akár az őskor emberei, bódulatot, mámort merítettek a zakatoló ritmusokból, és az agy elfelejtette a hangsorokat, a harmóniákat és a verseket.

Mindezen én csak nevettem a fogság éveim alatt, merthogy elképzelhetetlennek tartottam, hogy mindez bekövetkezzen egy olyan világban, ahol valamikor Mozart és Goethe alkotott, de a tévéadások és a dokik beszámolója megerősítette, hogy egyes művészetek ugyanúgy eltűntek, kihaltak, mint számos divatjamúlt találmány. És ez a fiatalos ember most dúdolt.

- Mi ez? - kérdeztem.

- Azonnal elhallgatott, és gyanakodva nézett rám.
- Micsoda?
- Amit az imént hallottam.
- A dalra gondol? Csak egy dal. Mi ezt őriztük meg.
- Mi?
- Mi. A Társaság.

Persze akkor még nem tudhattam, hogy nagybetűvel érti, de az nyilvánvalóvá vált, hogy a fiatalember is tartozik valahová. De megérkeztünk.

- Megérkeztünk - mondta.

Nagyon nem akaródzott kiszállni. Pedig helyben voltunk. Az erdő, amely megdöbbenően kopárnak tűnt, és az út a házak között. Igen. Én itt születtem.

- Még találkozunk - hallottam. Visszakérdeztem, de sofőröm csak értetlenkedve meg rázta a fejét, és már indított is. Én pedig ott maradtam a kísértetvárosban.

Merthogy tényleg az volt. Laktak persze emberek itt, hogyne. Gyűrött arcú öregek, akik behúzódtak a kerítések, ablakok mögé, és elhúzták a függönyt. Lélek nélküli hajléktalanok, akik fel sem emelték már a fejüket közeledtemre, mert ők már egy másik világban léteztek, ahol csak zürzavaros víziók kergették egymást a tévedésből ottmaradt démonokkal, és ezen emberi roncsok már nem reagáltak semmire, ami kapcsolatban volt a mozgással, az étellel, a világgal. Fel sem néztek, és én sem mertem rájuk nézni.

Aztán láttam gyerekeket, akik nagyon öregeknek tündek. Modern ruhájuk volt, modern telefonjuk és modern tekintetük. Arcukon egyenpillantás, ami az idegennek szólt. Egyenpillantás, ami az embernek szólt. Egyenpillantás, ami egymásnak szólt, az összetartozást próbálta erősíteni és aládúcolni hivatott a meglévő hidakat. Ők sem jöttek elém, ők sem üdvözöltek. A város nem fogadott be, mint megtért gyermekét kellett volna. Nem gyújtott gyertyát, nem ölte le legszebb barmát, nem öntött bort a kancsókbá. A tékozló fiú legendája itt megbukott. A tékozló fiú csendben tért haza, csendben kereste meg régi utcáját, és csendben sírt, amikor megtalálta a házat.

Csendben sírtam, amikor megtaláltam a házat.

Négy emelete volt.

Négy ajtó volt minden emeleten.

És négyszer indultam neki, mire végre fel mertem menni a jól ismert lépcsőkön.

Bekopogtam. Egy öreg néni nyitott ajtót. Rögtön észrevettem, hogy nem lát. Szeme mégis egyenesen rám nézett, és csak a hályog árulta el, hogy tulajdonosuk már egy másik világba tekint. Mosolygott.

- Isten hozta - mondta.

Várt engem, ez jutott először eszembe. Nem emlékeztem, hogy megtáviratoztam volna érkezésemet azon egyszerű okból, hogy akkoriban már nem létezett a közlésnek ez a formája. De behívott, örült nekem, és ez több volt, mint bárki emberfia elvárhatott a másiktól egy dallamtalan világban.

Szemben képek voltak a falon - valamikor, most csak málló vakolat. Jobbra könyvespolc, ez most is megvolt, roskadozott a poros kötetektől. A néni sokat olvashatott valamikor. Balra a szoba, félúton a konyha. Sötét volt bent, de sötét volt minden. Nem a lakás volt fénytelen, a hatalmas ablakok, az erkély valamikor még beengedte a fényt, a Nap maga vált irgalmatlanná, és megvonta tőlünk a világosságot. Állandó borúra ítélte a világot, és az emberiségnek nem volt más választása, mint túrni a megérdemelt homályt. A homályt a térben és az elmében. De a szoba mégis ismerős volt.

Nem nagy, mégis elég hatalmas ahhoz, hogy éveket nyeljen el, és érzéshullámok légióit fogadja magába. Ott voltak, éreztem. Tudják, pár évtizednyi gyógyszeres kezelés egy diliházban meglehetősen átalakítja az ember agyát és vevőrendszerét. Így láttam, érzékelttem mindent. Láttam egy fiatal pár első napját itt, akik ingerülten, fáradtan a költözéstől kísérlik meg a helyükre tologatni a szedett-vedett, ajándékba kapott bútorokat, amelyekkel meg-alapozhatják közös életüket.

A tétova-boldog tekintetüket láttam, az egymást kereső szempárokat láttam, a kutató kezeket láttam. Ilyen is volt.

Aztán láttam az örvényt, amely úgy működött, mint egy mindent magába szívó tölcser, csak éppen fordítva. Mindent kiköpött magából, és láttam, amint a két ember energiája el kezdi taszítani egymást, míg nem tudtak úgy közel kerülni egymáshoz, hogy ne szikrázott volna fel a határvonal, és ne lökte volna el a két fiataalt. Ilyen is volt.

Majd minden eltűnt, és maradt egy asztal, két szék, és az egyiken egy fiatalember foglalt helyet. Nagyon hasonlított arra a srácre, aki felvett és elhozott idáig. Azzal a különbséggel, hogy ő fiatalabb volt, és komolyabb tekintettel nézett rám az asztal mögül. Úgy intett, azzal a végtelen eleganciával, mégis flegmasággal, ahogy szokott. Merthogy ismertem őt, hogyne, találkoztunk már. Évtizedekkel azelőtt, amikor még én is olyan voltam, mint ő, hosszú hajú, tiszta arcú és öntudatos. De persze rögtön felismertem, és mielőtt leültem, még

megdörzsöltem a szemem. Valami belemehetett, vagy micsoda, mert másodpercekig nem láttam a könnyeimtől.

- Végre, végre - mondtam.

- Hát itt vagy - szólt. - Hol máshol is keresnéd a jövőt, ha nem a múltban.

- Ismersz - mondtam.

- Ismerlek - mondta. - Új fejezet jön, és új lecke.

Mindig ilyen volt. Titokzatoskodó, ámde határozott. Világosnak nem mondanám, mert szeretett bölcsekedni, bár ezt olyan flegmasággal tette, ami joggal idegesítette fel a vele beszélőt.

- Új világot élünk - közöltem bölcsen.

- Ja, még ha egy időre sikerült is kivonni magad a forgalomból.

Nem tiltakoztam.

- Sikerült. Nem hiszem, hogy így kellett lennie.

- Ki tudja - tűnődött el. - Én sem látom a sorsodat... Tisztán - tette hozzá.

- Most merre? - kérdeztem.

Mosolygott. Mert szeretett és tisztelt engem. Tudtam, tudtam.

- Amerre mindig is kellett volna. A tiedhez.

Persze nem volt ott semmi. A néni szobája olyan volt, mint amilyen az öreg néni szobája volt az én időmben, és hát igen, az ő idejükben is. Az asztal a fal mellett volt, és nem fért el mellette két ember. Én sem ültem le. És nem beszélgettem senkivel, sem fennhangon, sem magamban. Akik beszéltek, azok nem voltak jelen. Nem volt jelen az a férfi, aki valamikor nevet adott annak a másiknak, aki melleleg őrangyalként mutatkozott be. Már csak azért sem, mert időközben megtanultam, hogy őrangyalok nincsenek, ha pedig vannak, akkor nem láthatjuk, nem hallhatjuk őket, hacsak nem álmainkban, ahová pedig nincs a halandóknak bejárása. És amelyek valódiságát eleve illik megkérdőjelezni.

Nem akartam mást, mint érezni és emlékezni. Mindezek végeztével elköszöntem a világtalan nénitől, és folytattam utamat a világtalan világban.

Kellett volna találkoznom ismerősökkel, régi jóbarátokkal is, ámde nem tettem. Elegem lett a nosztalgiából. Az évek során elegem lett abból is, hogy szeretteimet fényképeken, és szinte percre pontosan beosztott, előre egyeztetett találkozókon láthatom csak, amelyeknek kezdő és vége időpontja van, amelyeket ünnepnapnak kell tekintenem akkor is, ha szívem akkor épp nem ünnepel, és testem csupán a másik oldalára kíván fordulni. Megelégteltem azt, hogy szeretet spontenaitása kiveszett életemből, hogy a kapcsolatam a

nekem kedvesekkel csupán a hiány érzése. Ezért nem engedtem meg, hogy látogassanak engem az intézetben. Ezért nem látogattam meg őket most sem.

Érzésekhez, emlékekhez kötődtem. Előbbiek tartósak voltak, utóbbiak kitartóak és hűségeseek. A helyek pedig mindezeket erősítették. Emberekhez nem tartoztam, nem ragaszkodtam. Ők megöregedtek, eltávolodtak és megváltoztak. Sejtjeik kicserélődtek, testük átalakult, és más emberek lettek. Lelküket pedig sem a múltban, sem a jövőben nem láthattam. Legalábbis így gondoltam én akkor, amikor nem hittem el, hogy az a bizonyos őrangyal még mindig mögöttem áll, és azt hittem, hogy egyedül indulok el visszafelé az országúton.

De ez már régen volt. És bár számítottam rá, mégis meglepődtem, amikor az a kocsi újra elém kanyarodott, és újra felvett.

Mentem tovább valamerre. Hiszen még nem volt vége.

Semminek sem volt vége.

TARTALOM

A Halál

Harry bárja

A negatív

A játszma

Apa, gyere, vigyél haza!

Egy óra után három perccel

A szánkó

A tárgyalás

Az árnyék

Fiú a szobában

A pince, a test meg én

Aki átvette a bűnöket

A vámpír

Ritmusérzék nélkül

Nincsen rózsatövis

A szomorkás szombat

- Mit viszel magaddal? - kérdezte.

Azonnal nem tudtam válaszolni. Mit is? Mit lehet? Mit érdemes?

- A kedvesem arcát, ahogy aludt, és én simogattam - feleltem aztán. Nem is tudom, hogyan is habozhattam. Hiszen annyira magától értetődő volt. - A kisfiam nevetését és göndör fürtjeit. A Pink Floyd dallamait. A csokoládé ízét. A verseket. A tengert. Az öleléseket.

Éreztem, hogy oldalra fordul és rám néz.

- Mégsem volt ez olyan rossz, igaz? - kérdezte. Hangjában melegség bujkált, mintha beleköltözött volna a tavaszi szél. Valami sósat éreztem az ajkamon. Nem mondott mást, és én sem szólaltam meg többé. Csak megmutatta az utat.